

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

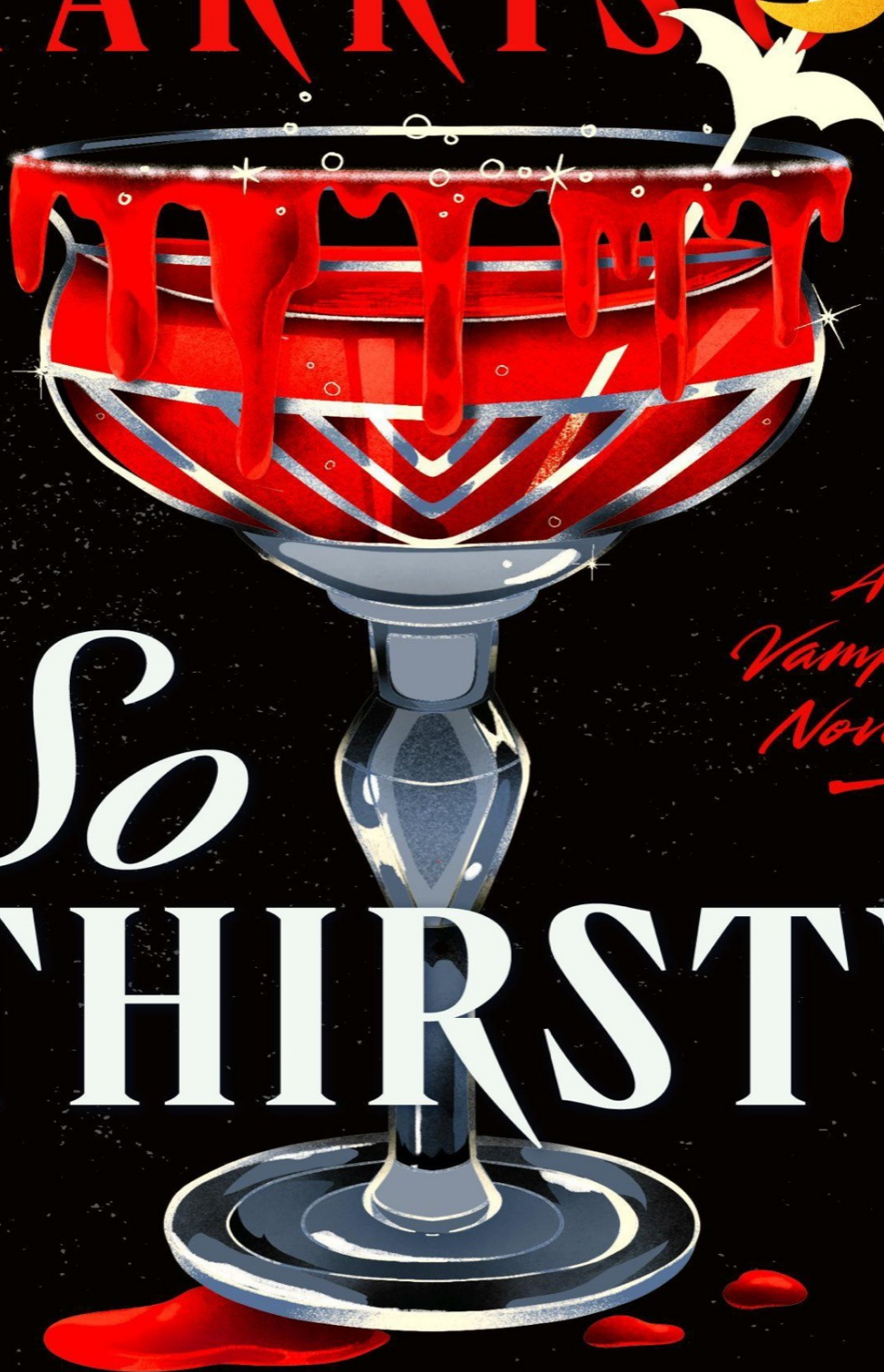
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF *BLACK SHEEP*

RACHEL
HARRISON

*A
Vampire
Novel*

So
THIRSTY

"Harrison's feminist horror novels are some of the most original and entertaining out there."
—THE NEW YORK TIMES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Rachel Harrison tarafından yazılan romanlar

Dönüş
Kıkırdaması
Böyle Keskin
Dişler Kara
Koyun
Çok Susadım

Rachel Harrison'dan Kısa Öykü Koleksiyonu

Kötü Bebekler
OceanofPDF.com

SO FIRTINALI

Rachel Harrison

Berkley
New York

OceanofPDF.com

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC p
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2024 by Rachel Harrison

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Harrison, Rachel, 1989- yazar.

Başlık: Çok susadım / Rachel Harrison.

Açıklama: New York : Berkley, 2024.

Tanımlayıcılar: LCCN 2023059701 (basılı) | LCCN 2023059702 (e-kitap) | ISBN 9780593642542 (ciltli) | ISBN 9780593642559 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Vampir kurguları. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3608.A78368 S6 2024 (baskı) | LCC PS3608.A78368 (e-kitap) | DDC 813/.6--dc23/eng/20220304 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2023059701> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2023059702> Ebook ISBN

9780593642559 adresinde mevcuttur

Kapak illüstrasyonu: Andreea Dumuta

Kapak tasarımı Katie Anderson'a ait

Kitap tasarımı Nancy Resnick tarafından yapılmış, Kelly Brennan tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0_148126867_c0_r0

OceanofPDF.com

İçindekiler

Adanmışlık

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](#)

Arkadaşlarım için. Sonsuzluk yeterince uzun olmazdı.

OceanofPDF.com

1

S ışık beni uykumdan ayırıyor. Sönmekte olan bir rüyaya tutunuyorum, son nefesini yakalıyorum, bir örümcek ağı gibi sessiz ve pırıltılı. Trajik hissettiriyor, ama ben zaten

Rüyanın ne hakkında olduğunu unuttum. İyi bir şey. Yine alışveriş merkezinde miydim? Rüyalarımnda hep bu alışveriş merkezini görüyorum. Aynı alışveriş merkezi ama her seferinde biraz daha farklı. Mağazalar değişiyor, düzen değişiyor. Zengin olmak isterken bozuk para atılacak çeşme.

Naomi'ye söylemem gerekecek. Onun da bir alışveriş merkezi hayali var. Arkadaşlığımızın temel taşlarından biri.

Bir gün hayalimizdeki alışveriş merkezinde buluşacağız, diyecek.

Aynı alışveriş merkezi olduğunu nereden biliyorsun? Ben sorarım.

Belli ki aynı alışveriş merkezi.

Onun sözüne güveniyorum. O kadar kesin konuşuyor ki, inanmamak mümkün değil. için.

Bazen rüya alışveriş merkezi konusunu açtığımda bilinçaltımıza sızan kapitalizm. Bazen rüyanın seçimlerle, karar felciyle, güvensizlikle ya da kimlikle ilgili olduğunu söyleyerek yorumlamaya çalışır; sonra da gençken kazara bir trende unuttuğu sevgili rüya sözlüğünü över. Bu sözlüğü Prag'da bir kâhinden satın alan en sevdiği teyzesinin hediyesiydi ve yeri doldurulamazdı.

Ona neden birbirimizi henüz orada, rüya alışveriş merkezinde bulamadığımızı, bunun ne anlama gelebileceğini hiç sormadım. Eminim bir cevabı vardır. Naomi'nin her şeye bir cevabı vardır.

Esniyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Rüyayı kendime geri çağırıyorum, uykuya sessiz bir yalvarışta bulunuyorum, ama ikisi de gitmiş, o yüzden kalkabilirim.

Sabah rutinim yaklaşıyor. Yorganın altına uzandığımda, dişlerimi fırçalamak gibi basit bir görev bana muazzam geliyor. Ardından gelen her şey. Nemlendirici, C vitamini serumu, SPF, fondöten, allık, maskara sürmek. Tüm bu çaba sadece yarı iyi görünmek için. Canlı görünmek için.

Sonra kahve yapmak, işe giriş yapmak ve e-postalarımı kontrol etmek. Kızartmaya üşendiğim, neredeyse bayatlamış bir dilim ekmeğin üzerine fıstık ezmesi sürmek. Joel neşeli bir *günaydın* dediğinde ona gülümsemek.

Şimdi yanımda horluyor, sabah ışığından etkilenmiyor, parlaklığı yeni bir ultra-beyaz kar tozuyla artıyor. Joel bir Apple Store'da, güneşin yüzeyinde bile uyuyabilir. Bu onu rahatsız etmez. Geceleri panjurları kapatmayı hep unutuyor. Ben de öyle, ama hesap vermek için çok erken. Sabah yedi buçukta, sadece suçlama vardır.

Sırt üstü yuvarlanıyorum, ağzımın kenarlarındaki salya kabuklarını dilimle temizliyorum. Bir yüz beliriyor, sadece bir saniyelik. Rüyamda bir adam vardı. Görüntüsü çoktan gözümünden kaçtı. Tanıdığım biri değil, sanmıyorum. Bir yabancı, belki? Ya da hayal gücümün bir ürünü.

Güneş araya girmeseydi aramızda ne olurdu?

Joel homurdanıyor, seğiriyor, sonra horlamaya devam ediyor. Bazen aldatmamam gerektiğini bildiğim halde.... aldatmayı hayal ettiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ama anlaşılan o ki, sabah yedi buçuk tek eşliliğin karmaşıklığını ve sadakatsizliğin kalıcı acısını düşünmek için çok erken.

Bir bacağımyı yorganın altından çıkardım, soğuk çıplak ayağımı halıya koydum. Gece bir çorabımı kaybettim. Rüya gibi, artık sonsuza dek yok. Kayıp çoraplarımın nereye gittiğini bilmiyorum ama her neredelerse, umarım mutludurlar.

Ayağa kalkmak için kendimi zorluyorum ve titreyerek, dizlerim tutulmuş bir halde banyoya giriyorum. Elimden geldiğince aynadan kaçıyorum. Son zamanlarda, yansımam kötü haberlerin taşıyıcısı oldu. *Yorgunsun*, diyor bana. *Üzgünsün. Yaşlanıyorsun*. Geçen hafta, alnımda bir gecede oluştuğuna yemin edebileceğim bir çizgiyi incelemek için bir saatten fazla zaman harcadım. Çizginin beni bu kadar rahatsız etmemesi gerekirdi.

Bu beni gerçekten rahatsız ediyor.

Genel bir halsizliği noktalayan bu zayıflatıcı endişe nöbetlerini tetikliyor. Yeni alın kırıışıklığının ortaya çıkması üzerine Google'da

"Botoks "u Google'da arattıktan hemen sonra "varoluşsal kriz" yazdım. Yaklaşan doğum günümün bu endişeyi daha da kötüleştirdiğinin farkındayım.

Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok gibi. Yaşlanmanın bir tedavisi yok, zamanın acımasız sızıntısı için bir çözüm yok, belki bir tutum ayarlaması, olumlu bir bakış açısı dışında, ki ben bunu yapamıyorum. Yapabileceğim en iyi şey kabullenmek.

Bilmiyorum. Bilmiyorum. Ben de bilmiyorum. Naomi'yle bu konuyu konuşturdum ama bana anlatamazdı. Onun hayatı vahşi, göz alıcı bir macera.

Biraz diş macunu sıkıyorum, aynaya sırtımı dönerek dişlerimi fırçalıyorum ve sadece tükürmek için lavaboya dönüyorum.

—

"Sürprizlerden nefret ettiğini biliyorum," diyor Joel, yeniden doldurulabilir bir kapsüle biraz kahve telvesi koyarken. Keurig'e yerleştiriyor ve bana dönerek gergin olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi kirli sakalını ovuşturuyor.

"Umarım cümlelerin sonu budur," diyorum ve bir bıçağı yalayarak fıstık ezmesinden arındırdıktan sonra zaten dolu olan bulaşık makinesine tıkıyorum. "Bunu dün gece boşalttım. Boşalttığımı biliyorum. Bir hayaletimiz mi var?"

"Biz uyurken tüm bulaşıklarımızı kullanan bir hayalet mi?"

"Evet," diyorum. "Bir gece yarısı atıştırıcısı. Aç bir hayalet." Gülüyor ve başını sallıyor. "Sloane."

"Ev işleri peşimi bırakmıyor! Ayrıca üzgünüm, hiç süt kalmamış."

"Gerçekten mi? Daha fazlasını aldığınızı sanıyordum...." Buzdolabını açıyor, çünkü bana asla inanmıyor. Etrafı karıştırıyor, süt ürünleri olmadığını doğruluyor.

"Hayalet ona ulaşmış olmalı," diyorum, havada süzülen uhrevi bir süt bıyığı hayal ederek. "Siyahını denemelisin."

"Ben senin gibi havalı değilim."

Çekirdekleri kendim öğütürüm, French press tercih ederim. Belki bir züppe olduğum için, belki de üniversitenin ilk yılında bekaretimi bir partide rastgele bir adama kaptırdığım ve sabah kampüs dışındaki pis dairesinde Jimmy Campbell plağı açıp bana French press ile kahve yaptığı ve beş saniyeliğine kendimi özel hissettiğim için. Havalı hissettim. Bir yetişkin gibi. Sanki artık bir kız değilmişim gibi. O sabah *"İşte ben böyle bir kadınıym"* diye düşünerek ayrıldım.

Sevgilisi olan türden. Sert French press kahve içen türden. Adamı bir daha hiç görmedim, ama tamamen yabancı birinin beni sıradan bir şekilde şımartmasına izin vermeyi, hayal ettiğim kişi hakkında romantik bir fikir uğruna basit ve kolay olanın beni mahvetmesine izin vermeyi gençliğime bırakın.

O idealize edilmiş benliği yeterince terk ettim. French press benim son dayanağım.

Gerçi yıkaması biraz zahmetli.

Joel iç çekerek, "Sanırım ben çıkıyorum," diyor. "Başka bir şeye ihtiyacımız var mı?" Omuz silkiyorum. "Aklıma gelen bir şey yok."

"Ah," diyor, anahtarlarını savurup diğer eliyle yakalıyor. "Doğum günü sürprizi. Duymak ister misin?"

"Tamam," diyorum ani bir stres kaynaklı mide bulantısıyla savaşıyor.

"Bu Perşembe aracılığıyla Pazar günü, I rezerve edildi
sen a YAZLIK at Auburn'deki Waterfront'a. Sen ve Naomi için."

"Naomi?"

"Suç ortağım."

Fıstık ezmesi kavanozunun kapağını vidalayıp açıyorum, nasıl hissettiğimi anlayana kadar kıpırdanıyorum.

"Tam da beklediğim tepki buydu," diyor Joel. Şaka yapıyor ama yüzeyin altında gizlenen hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Sırt yüzgecini görebiliyorum.

"Ben..." Ben başlıyorum. "Orası çok pahalı."

"Bu büyük bir doğum günü," diyor ve varoluşsal endişem göğsümün etrafında dönüp duruyor. Büyük bir doğum günü mü? Otuz altı büyük mü? "Artı, sezon dışı."

"Naomi geliyor mu?"

"Evet," diyor. "Kız kıza hafta sonu."

"Ama o Avrupa'da," diyorum sesim mahcup bir tonda. "Sanırım." "Bu perşembeden pazara kadar değil. Bunu bir süredir planlıyordum. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok," diyor ve tabii ki bu da beni endişelendiriyor. "Pekâlâ. Gidip süt almam lazım; ilk toplantım yirmi dakika sonra."

"Tamam. Teşekkür ederim, Joel. Teşekkür ederim."

Başını sallar ve garaj kapısından dışarı çıkar.

Arabasının garaj yolundan çıkışını izlemek için ön pencereye doğru yürüyorum, lastikler karın mükemmel tozunu kesiyor. Fıstık ezmesi hâlâ elimde ve onu duvara fırlatmak için içimde isyankâr bir dürtü var. Onun yerine kilerdeki yerine geri koyuyorum. Sonra evin içinde yumruklarımı sıkıp açarak dolaşıyorum ve iç çekiyorum.

Naomi'yi arardım ama açmayacağını biliyorum. Peki ben ne diyeceğim?

Çok heyecanlıyım! Seni görmek için sabırsızlanıyorum!

Ya da neden bana söylemedin? Sürprizlerden nefret ettiğimi biliyorsun. Doğum günümü kutlamak istemiyorum. Görmezden gelmeyi tercih ederim. Eğer bana nasıl olduğumu sorma zahmetine girseydin, bunu bilirdin.

Ya da, bunun suçsuz bir kocadan gelen cömert bir hediye olduğunu mu yoksa şüpheli olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Kendimi dizüstü bilgisayarımın önüne park edip biraz çalışmayı deniyorum.

Joel elinde sütle geri dönüyor ve ya dalgınlıkla ya da benim koyacağımı düşünerek sütü tezgahın üzerine bırakıyor. Saat beş civarında oturumu kapatıyorum ve bodruma inip sabit bisiklette yarım saat pedal çevirip boşluğa bakıyorum. Sonra yukarı çıkıyorum ve akşam yemeği için makarna yapmak üzere ocağa bir tencere su koyuyorum. Çakma UGG ayakkabılarımı giyiyorum ve mutfaktaki geri dönüşümü evin yan tarafındaki çöp kutusuna götürüyorum. Çöp kutusu çoktan dolmuş, taşmış ve bir vişne suyu kutusu buzlu kaldırıma düşmüş. Onu almak için uzanıyorum ve çöp kutusu ile ev arasındaki dar alana sıkışmış, küçük, tüylü ve hala karanlıkta olan bir şey fark ediyorum.

Bu bir fare. Ve ölmüş.

Eğer fare canlı olsaydı, çığlık atar, çırpınırdım. Ölmüş olmasını dilerdim. Ama ölü olduğu için keşke canlı olsaydı diyorum.

Onu orada öylece bırakıp cesedinin araba yolunda donmasına izin vermek istemedim, bu yüzden garajdan bir çöp torbası ve bir çift plastik eldiven aldım ve onu aldım, torbaya sardım ve çöpe attım.

Bir gün ben de, diye düşünüyorum, eldivenleri dikkatlice çıkarıp üstüne atıyorum. Bir gün bir çöp kutusunda ölmüş olacağım ve bunların hiçbirinin önemi kalmayacak.

Bu ani acımasızlık, ağızdaki bir yarayı dillemek gibi belirsiz bir rahatlama hissi sağlar.

Kapağın kapanmasına izin veriyorum ve çöpü ve geri dönüşümü kaldırıma taşıyorum, içeri giriyorum, ellerimi kuvvetlice yıkıyorum. Sonra bavulumu dolaptan çıkarıyorum.

Belki de bu hafta sonu tatiline ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Daha da önemlisi, belki de istiyorum.

OceanofPDF.com

2

“Y Waterfront Collective inziva yeri, tatil köyü ve spa'da lüks deneyimimiz sizi bekliyor. Şehrin kalbinde yer alan bir vaha-

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Finger Lakes'in kalbinde yer alıyor. "Naomi."

"Evimiz olarak adlandırdığımız bu pitoresk Amerikan köyü *hem* restore edilmiş hem de dönüştürülmüştür; nihai kaçış için mükemmel bir yerdir."

"Bitirdin mi?"

Ahizeden büyük, derin bir nefes sesi duyuyorum ve anlıyorum ki, hayır, işi bitmemiş. "Modern ama rahat kır evlerimizden lüks spamıza ve kaliteli restoranlarımıza kadar, eşi benzeri olmayan bir tatil deneyimi keşfedin. Waterfront'a hoş geldiniz."

"Alkışlayayım mı?"

"Şey, evet. Bu güzel olurdu," diyor Naomi, otelin web sitesini dramatik bir şekilde okumaktan nefesi kesilmiş bir halde. Otel değil. *Kolektif. Tatil deneyimi. Nihai kaçış.* "Burası çok lüks bir yer. Bizi içeri alacaklar mı ki? Tenis oynamıyoruz. Hiç deniz tarağı yemedim. Deniz tarağı da ne?"

Deniz tarağının ne olduğunu biliyor ama ailesinin parası yokmuş gibi davranmayı seviyor. Ben de bu maskaralığa ayak uyduruyorum. "Belki öğreniriz."

"Gün batımında sahilde omuzlarımda Amerikan bayrağı ile hiç fotoğraf çektirmedim. Beyaz giymem. Tutuklandım, biliyorsun."

"Biliyorum. Ben de oradaydım."

"İlk seferinde. İkincisinde değil."

"Bunu kaçırmış olmak utanç verici."

Omuz silkiyor. Onu çok iyi tanıyorum, bunu hissedebiliyorum. Farklı kıtalardayız ama aynı odada da olabiliriz. Onu karşımda hayal edebiliyorum. Nasıl oturduğunu. Bacakları bir tarafa kıvrılmış, ayakları sivri. Bir çift erkek boxer şortu ve çılgın bir dantel sütyen giyiyor. Hanes ve La Perla'nın bir kombinasyonu bir şekilde işe yarıyor. Eğer onu bu kadar sevmeseydim, çekilmez biri olurdu.

"Ooh, burada evlenebilirsin. Bu mekan çılgınca. Olağanüstü göl manzarasına sahip geniş bir arazi, aslen huysuz yaşlı bir çene sakalının yazlık evi olarak inşa edilmiş..." Sözünü kesiyor.

"Evlenmek istiyor musun?"

"Lanet olsun, hayır" diyor. "Lanet olsun. Boynuma bağlamak için yanıma fazladan kazak almam gerekecek. WASP pelerini."

"Gelmek istemiyor musun?"

"Tabii ki gelmek istiyorum. Ben de geliyorum. Uçağım Münih'ten kalkıyor."

"Sanki Finger Lakes süslü bir yermiş gibi konuşuyorsunuz, Bayan Flight-out-of-Münih. Son kaç aydır Avrupa'yı dolaşıyorsunuz? Üç, dört aydır mı?"

"Ve bunu kanıtlamak için Amerika'ya belli belirsiz bir aksanla dönüyorum." "Harika. Sabırsızlanıyorum."

"Kulağa geldiği kadar havalı değil. İş bu. Çoğu gün en az bir akşamdan kalma çocukla uğraşıyorum ya da grup üyelerine gizlilik sözleşmesi imzalatıyorum ya da *Rolling Stone*'un peşinden koşuyorum ya da grubun Instagram'ında trajik bir zaman geçiriyorum. Bazı günler yüceltilmiş bir yol görevlisiyim. Ayrıca buradaki duşlarda su basıncı yok. Tuvaletler de bir garip."

Dürüst davranmıyor, ama benim iyiliğim için seyahatlerini küçümsüyor, böylece çok kıskanç olmayacağım. Hem minnettarım hem de biraz aşağılandım. "Yine de..."

"Tabii. Yine de..." diyor. "Ama siktir et. Seni göreceğim!"

"Umarım bunu söylemeye gerek yoktur ama bir hafta sonu için Avrupa'dan geri uçmanıza gerek yok."

"*Doğum günü* hafta sonun," diyor ve o kadar sert irkiliyorum ki neredeyse telefonumu karıştıracaktım. "Ve zamanlama işe yaradı. Avrupa ayağı tamamlandı. Lee ve

Benden hemen sonra eve uacaksın. Sen ve ben biraz belaya bulaşacağız, biraz doğum günü sefahati - bilirsin işte, klasik taşkınlıklar..."

"Doğru, doğru."

"O zaman bir halkla ilişkiler robotu ve rock yıldızının kız arkadaşı olmaya geri döneceğim." Dramatik bir iç çekiş yaptı. "Biliyorsun, son konserleri Cuma günü, Cumartesi geri dönüyorlar ve gelecek hafta herkesi stüdyoya geri götürüyor. Ve yaşadığımız yerde, New York'ta değil, hayır. Pittsburgh'da. Pittsburgh'da açmak zorunda olduğu yeni memleketi rüya stüdyosu. Yaratıcı süreci belgelemek için kışımı oraya sürüklemek zorundayım. Bence ivme kaybetmekten korkuyor. Acımasız biri."

"Hırslı bir adamın hırsına aşık oldunuz."

"Ve sen beni bundan vazgeçirmeyi başaramadın. Bu senin suçun," diyor. "Neyse, gitsem iyi olacak. Toplanmaya başla. Lee çocuklarla dışarıda ve o başımdan giderse işleri halletmek daha kolay olur. Bay Hırs bensiz birkaç gün geçirmek zorunda kalacağı için tuzlu."

"Senden ayrılmaya dayanamıyor," diyorum, animasyonlu bir prenses gibi kendinden geçerek.

Homurdanıyor. "Pekala. Görüşürüz meleşim. Cennette buluşuruz." "Orada görüşürüz."

Telefonumun ekranını masamın üzerine bıraktım. Saat on bir on yedi ve benim bir toplantıda olmam gerekiyordu. Naomi'nin aradığını gördüm ve iptal edip etmediğini merak ettim. Neden hep en kötüsünü düşündüğümü bilmiyorum.

Tipik Naomi, uygunsuz zamanlarda arar. Bir toplantıda olmam gerekirken. Haftalık Cumartesi temizliğini yaparken, lastik eldivenler takılı, elimde çamaşır suyu. Zaman dilimlerinden, evin bakımından ya da dokuzdan beşe çalışmaktan anlamıyor ama o kadar gerçekçi bir şekilde özgür ve umursamaz ki bu yüzden ona kızmak imkansız. Bu onun en iyi sihir numarası, en sinir bozucu özelliklerini cazibesinin bir parçasına dönüştürüyor.

Derin bir nefes alıyorum ve artık ılık olan kahvemden bir yudum alıyorum, toplantıya geç kalıyorum, geç kaldığım için özür dilemeye hazırlanıyorum ama kimse geldiğimi ya da en başta orada olmadığımı fark etmemiş gibi görünüyor.

Nefes almanın zor olduğu o sefil Ocak günlerinden biri. Rüzgâr acımasız, açıkta kalan her teni yakıyor. Boynumdaki ve şakaklarımdaki bebek tüylerinin donduğunu hissediyorum. Şapkamı aşağı çekmek için uzanıyorum ve parmaklarım acı çekiyor. Uzuvarlarımdaki tüm hisler kayboluyor. Soğuk beynime sızıyor ve düşüncelerimin, Eylül ayından beri cılız ve çorak olan ön bahçedeki şeftali ağacının dalları gibi buzla kaplandığını hayal ediyorum.

Garaj yolunda durup Joel'in gelip veda etmesini bekliyorum. Bir şey almak için içeri girdi ve çok uzun süredir yok, beni burada donmak üzere bıraktı.

Kapı açılır ve elinde hediye paketi yapılmış küçük bir kutuyla dışarı çıkar. Kâğıt altın sarısı, kenarları temiz, bant görünmüyor. Etrafına düzgün pembe bir kurdele bağlanmış, tepesinde kusursuz bir fiyonk sallanıyor.

"Başka bir hediye mi?" Ben soruyorum.

"Şimdilik değil," diyor. "Gerçek doğum günün için. O gün."

"Arabadan iner inmez açayım mı?"

"Yaparsın. Hediye çalkalayıcı."

"Ben hediyeyi sallayan biri değilim. Sabırlı ve normalim." Kaşını kaldırıyor ve ben de suratımı asıyorum.

"Pekâlâ," diyor. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

"Evet. Ya sen?"

"Hayatta kalacağım."

"Tamam. Seni seviyorum," diyorum ve ona hızlı, kuru bir öpücük veriyorum - dudaklarımız kıştan çatlamıştı. "Ve teşekkür ederim. Birkaç gün sonra görüşürüz."

"Sloane?"

"Öyle mi?"

"İyi eğlenceler."

"Her zaman öyle değil miyim?" Arabanın kapısını açıp içeri giriyorum. Hediyeyi yolcu koltuğuna bıraktım, kaloriferi sonuna kadar açtım ve yola çıkmadan önce Joel'e el salladım.

Dikiz aynasından bakıyorum. Eve. Sevgili şeftali ağacıma. Pırıltılı karla kaplı bahçeye. Joel'de. Araba yolunda duruyor.

Beni izliyor, kabarık paltosu ve havacı şapkasıyla beni uğurluyor ve ben de bulaşıklarını lavaboda, çoraplarını çamaşır sepetinde demet halinde bıraktığını, bu yüzden onları tek tek açmam gerektiğini, yoksa asla kurumayacaklarını düşünüyorum. Öğütücüye nasıl daha fazla karabiber koyacağımı bilmemem gibi aptalca, önemsiz şeyler için nasıl bu kadar küçümseyici olabildiğini düşünüyorum. Nakit taşımadığım ve dışıye gitmekten kaçındığım için beni nasıl azarladığını düşünüyorum. İlk kız hakkında nasıl yalan söylediğini ama ikincisini inkar etmediğini düşünüyorum. Biriyle birlikte kalmanın gerçekten bir seçim mi yoksa tamamen bir eksiklik mi olduğunu düşünüyorum.

Köşeyi döndüm ve Joel kayboldu.

Çarptığım ilk kırmızı ışıktaki yolcu koltuğuna uzanıp hediye paketini salladım. İçinde bir şey değişiyor.

"Hmm."

Işık yeşile dönüyor ve ben heyecanla yola devam ediyorum. Ama tek hissettiğim korkuyla yoğrulmak. Geri dönme, eve gitme dürtüsü. Hayatımı gerçekten arzulamıyorum ama onu terk etmeye de isteksizim. Sıradanlığın içinde bir rahatlık, rutinin içinde bir güvenlik var. Uyandığımda günümün nasıl geçeceğini tam olarak bilmek.

Rutinimi bozmanın her şeyi bozacağından korkuyorum.

Ve bu seyahatten çok fazla şey istemekten korkuyorum. Genel olarak istemekten korkuyorum. Yıllar önce beklentilerimi her zaman ölçülü tutacağıma, kendimi hayal kırıklığından koruyacağıma dair kendime bir söz vermiştim. Yani bu yolculuk sadece arabada kilometrelerce yol gitmekten, güzel bir kır evinde birkaç gece geçirmekten ve Naomi'yle biraz vakit geçirmekten ibaret olacak. Bu iyi olacak.

Ve sonra bir yaş daha büyüyeceğim ve şeftaliler ağaçtan düşecek ve yansımamdan kaçınacağım, boynuma krem süreceğim.

Kan kokusu, dişlerimin yanağımın içindeki narin eti kemirmeye yönelik haince eğilimine karşı beni uyandırıyor. Vücudumun izinsiz olarak gerçekleştirdiği şiddetli bir sinir alışkanlığı. Çok geç olana kadar bunu yaptığımı asla fark etmiyorum.

Yutkunuyorum ve kan boğazımdan aşağı süzülüyor. Olması gerekenden daha kalın görünüyor ve beni huzursuz ediyor. Tekrar yutkunuyorum. Tekrar yutuyorum. Hasarı geri alamıyorum, tadı silemiyorum.

Tek yapabildiğim ağızda kalan tattan ürpermek.

OceanofPDF.com

3

Imanzaralı bir sürüş umuduyla otoyol olmayan bir arka rota seçtik. Güneş buzu ve karı eritmiş, yolları çamurlu bırakmıştı. Her şey damlıyordu; Her şey ıslak, karla kaplı tepeler çamurlu ve yumuşak. Antika alışveriş merkezlerinin, harap ahırların, paslı traktörlerin ve ara sıra ineklerin yanından geçiyorum. Genel mağazaları ve çirkin siyasi tabelaları olan küçük kasabalardan geçiyorum. Noel süslemelerinin çoğu hala asılı, ışık telleri sarkıyor, çelenkler kahverengileşiyor, doğum sahnelerinde bilge adamlar eksik, Noel Babalar çamurla kaplı. Güzel göl evlerinin önünden geçiyorum ve sahiplerinin ne iş yaptığını merak ediyorum. Kim böyle evleri satın alabiliyor? Ne kararlar verdiler? Ben hangi hataları yaptım?

"American Pie" şarkısına eşlik ediyorum çünkü etrafta beni yargılayacak kimse yok. Buddy Holly'nin bir tarlada öldüğünü düşünüyorum. Big Bopper'ı, Ritchie Valens'i. Sadece on yedi yaşındaydı. Patsy Cline'ı düşünüyorum, o da bir uçak kazasında ölmüştü. Ölmeden önce, "Benim için endişelenme, hoss. Gitme zamanım geldiğinde, benim zamanımdır." Acaba uçak düşerken bu tavrını sürdürebildi mi?

Umarım öyledir. Korkarak ölmek en zalim kader gibi görünüyor. Ama belki de tek yolu budur.

"Walkin' After Midnight "ı açtım. Acaba insanlara "hoss" demeye başlasam mı? Eğer başarabilirsem.

Auburn'e vardığımda penceremi açıp içime çekiyorum. Saf, berrak kış havası. Müzik çalıyor, büyük bando cazı. Klasik bir kayan yazıya sahip bir sinemanın, bir dondurmacının, Eczane adında bir barın, Drug Store adında bir eczanenin ve benim gibi turistleri kazıklamak için aşırı pahalı olması gerektiğini bildiğim bazı perakende mağazalarının bulunduğu şirin bir Ana Cadde var.

Bir Chase bankası var, eski moda, 1950'lerin "aman tanrım", "gazoz çeşmesine bir beşlik atıp vişneli limonlu rickey al", "sevgilini döner telefonda ara", "transistörlü radyo dinle", etli köfte ve patates püresi Amerikan illüzyonunu paramparça ediyor.

Trafik ışıklarından sağa dönüp ağaçlarla çevrili bir sokağa giriyorum. Viktorya döneminden kalma görkemli evler eşit aralıklarla dizilmiş, temiz çimenlerin üzerinde sıralanmış; hepsinin kış uykusuna yatmış bahçeleri, süslü kuş havuzları ya da çeşmeleri var ve her birinin uzun araba yolu özenle sürülmüş. Kar kalıntıları bembeyaz, lekесiz. Yine merak ediyorum, *bu evlerde kimler yaşıyor? Burada yaşayarak nasıl bu kadar paraya sahip olabiliyorlar? Ne iş yapıyorlar?*

Burası bir kartpostal, bir hayal. Göğsümde derin bir endişe oluşuyor, hızla uzuvlarıma yayılıyor ve karıncalanma hissi veriyor. Ürperiyorum ve penceremi kapatıyorum. GPS dört yüz metre sonra sola dönmemi öneriyor. Tek düşünebildiğim eve dönmek.

Ama bunun için çok geç ve arkamdan bir araba geliyor, ben de devam edip sola dönüyorum.

Yol ormanlık bir tepeden aşağıya doğru kıvrılıyor ve iskelet halindeki ağaçların arasından hızla batan güneşin altında parıldayan gölü görebiliyorum. Yokuşun dibinde ana bina kendini gösteriyor; özenle yapılmış bir sundurması, sayısız kemerli penceresi, uzun bacaları olan devasa bir taş konak. Tüm yapı, Gotik romantizm havasına önemli ölçüde katkıda bulunan kalın sarmaşıklarla kaplıdır. Uygun bir şekilde Waterfront olarak adlandırılan yapı, en azından bu bakış açısından, gölün kenarında tehlikeli bir şekilde duruyormuş gibi görünüyor. Dairesel yolun etrafından dolanıyorum ve giriş olduğunu tahmin ettiğim yerin önüne park ediyorum. Verandanın uzantısı olan bir tente var.

Arabamın kapısını açtığımda, liseden ya da üniversiteden yeni mezun olmuş bir çocuk olan bir hamal vardı. Gülünç bir eski zaman üniforması giyiyor. Bundan nefret ediyor olmalı.

"Merhaba hanımefendi," diyor. Ugh. *Hanımefendi*.

"Giriş mi yapıyorsunuz?" "Hey. Evet," diyorum.

"Buraya park edebilir miyim?"

"Evet, hanımefendi." Yine "hanımefendi".

Onu lobiye kadar takip ediyorum, büyük bir merdiveni, koyu renkli duvarları, yaldızlı **pervazları** olan iki katlı bir fuaye. Yan tarafta mermer bir tezgah var.

Arkasında başka bir ergen beliriyor, benzer şekilde eski moda bir kıyafet giymiş kemikli bir kız. Beni görünce sıçırıyor, genişçe gülümsüyor ve plastik plaklarla kaplı aralıklı dişlerini ortaya çıkarıyor.

"Merhaba. Waterfront Collective inziva yeri, tatil köyü ve spa'ya hoş geldiniz. Benim adım Mary Beth. Bizde rezervasyonunuz var mı?"

"Evet. Parker'ın altında olmalı."

Altın rengi bir MacBook'un arkasına eğiliyor. "Ah! Evet, Bayan Parker."

Bayan. Tanrıya şükür.

"Gördüğüm kadarıyla Whispering Woods Kulübümüzde üç gece bizimle kalacaksınız."

Naomi buna bu adın verildiğini öğrenirse Tanrı yardımcım olsun.

Mary Beth bir çekmeceyi açarak, "Bana bir dakika izin verirseniz, size anahtar kartlarınızı getireyim," diyor. "Ve işte geldik! Vale hizmetimizden faydalanacak mısınız? Kış ayları için uygun, ısıtmalı bir garajımız var. Size kulübenize kadar eşlik edebiliriz ve daha sonra konaklamanız için bir servis hizmetimiz de mevcuttur."

"Elbette." Mazda fobumu tezgâhın üzerine bırakıyorum ve içinde iki mat kırmızı anahtar kartı olan küçük siyah kadife zarfı alıyorum. Süslü, süslü.

"Daha önce bizimle kaldınız mı yoksa bu ilk seferiniz mi?" diye soruyor. Bir tür fitness eğitmeni sesi kullanıyor. Aşırı hevesli, alttan alta hafif bir küçümseme akımı var. Genç bir kadın ve profesyonel görünmek için bu yapmacıklığı kullanarak kendi yetişkinlik anlayışını sergilediğini söyleyebilirim. Eskiden ben de yapardım. Asla yeterince yaşlı hissetmiyorsun, ta ki yeterince genç hissetmediğin güne kadar.

"İlk kez," diyorum.

"Sizi ağırladığımız için çok mutluyuz! Size olanaklarımızdan bahsetmekten mutluluk duyuyorum...." Spa, sağlıklı yaşam merkezi; kar ayakkabısı kiralama, kar tüpü, buz pateni, kros kayağı hakkında gevezelik ediyor. Bir broşür çıkarıyor, sonra da bana broşürün tamamını okumaya başlıyor. Finger Lakes bölgesinin şarap konusunda Napa'ya nasıl rakip olduğundan bahsediyor. Ana caddedeki tüm restoran ve mağazaları listeledi.

"Matthew sizi kulübenize götürecektir," diyerek arkamda duran hamalı işaret ediyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bize haber verin."

Waterfront Collective'i tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz. Umarız konaklamanızdan keyif alırsınız!"

"Hazır mısın?" Matthew bana soruyor. Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey bana benden rahatsız olduğu izlenimini veriyor. Varlığımla tamamen ilgisiz. Ya da belki de son derece hoş biri, ama Mary Beth o kadar şen şakrak ve sakarin ki ona kıyasla daha soğukkanlı görünüyor. Bilmiyorum. Bana bakmıyor. Bana bakmıyor.

Artık kimsenin bana bakmaması biraz canımı sıkıyor. Eskisi gibi değil.

"Hanımefendi?"

"Özür dilerim. Ben hazırım." Nedense baş parmağımla onaylıyorum. Tezgâhtan fobumu alıyor ve sonra benim için lobinin kapısını açıyor. Bunun bir centilmenlik davranışı olmadığını, muhtemelen ona bahşiş vermem gerektiğini anlıyorum. Umarım yanımda nakit vardır.

Onu arabama kadar takip ediyorum, yolcu tarafındaki kapıyı açıyor ve bana eliyle işaret ediyor.

"Oh. Um, tamam," diye mırıldanıyorum kendi kendime, tırmanıyorum. Sürücü tarafına geçip koltuğu ayarlıyor.

Ana malikânenin arkasındaki çakıllı bir yola çeker.

"Benimle burada buluşacak bir arkadaşım var. Syracuse'dan bir araba servisine binecek. Orada..." Sorumu bitirmemi beklerken, bunun aptalca bir soru olduğunu hissetmeye başladım. "...onun için ulaşım? Onu kulübeye mi yönlendireyim yoksa...?"

"Resepsiyonda kayıt yaptırabilir. Servis onu size getirecek," diyor ve sola dönerek toprak bir yola giriyor. Ağaçların arasına sıkışmış, kırmızı kemerli bir kapısı olan beyaz, çağdaş bir kulübe var. Uzun, iki katlı ve tuhaf bir şekilde dar. Tüm pencereler ön tarafta. Dik eğimli çatıdan taş bir baca yükseliyor.

Matthew arabayı park ediyor ve bavulumu bagajdan çıkarmak için hızlıca işe koyuluyor. Çantamı, Joel'in gizemli hediyesini ve anahtar kartlarını aldım.

Buradaki toprak sert ve gevrek, kış donmuş. Ağaçlar sallanıyor ve gerçekten de orman fısıldıyormuş gibi ses çıkarıyor.

Matthew bavulumu kulübenin kapısına kadar sürükledi.

Oraya vardığımızda "Teşekkürler," diyorum. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırıyorum, sonra da uygun bir banknot arıyorum. Ona bir beşlik veriyorum.

"Teşekkür ederim hanımefendi. Hafta sonunuzun tadını çıkarın," diyor. Bunu kastetmiş gibi görünmüyor. Arabama binip uzaklaşmadan önce hafifçe eğiliyor. Umarım o ısıtılmalı garaja. Gerçi yedi yıllık bir Mazda, gezintiye çıkmaya degecek bir şey değil.

Paltomun içine girip bir an etrafa bakıyorum, en yakın kulübenin ne kadar yakın olduğunu merak ediyorum. İçinde kimler var, ne yapıyorlar ve bunu ekose tulumlarıyla mı yapıyorlar. Hava, burada durup spekülasyon yapmaya devam etmek için çok soğuk.

Ellerime üfleyerek gölün manzarasına hayranlıkla bakıyorum; su karanlık ve ürkütücü bir şekilde durgun. Güneş ağaçların ardına gömülürken solgunlaştı ve ufku sarımtırak bir pusla kapladı.

Titreyerek arkamı dönüyorum, anahtar kartlarından birini kadife zarfın içinden çıkarıp tarayıcıya dokunduruyorum. Hafif bir klik sesi geliyor ve düğmeyi çevirip kapıyı açıyorum. Agresif odunsu bir koku ve yumuşak bir ışık dalgası beni karşılıyor. Bavulumu alıp içeri giriyorum ve kapının ağır bir gümbürtüyle arkamdan kapanmasına izin veriyorum.

Bu alan hakkında ne hissettiğimi anlamak çok zor çünkü Naomi'nin ne düşüneceğini tahmin etmekle meşgulüm. Neyle dalga geçecek ya da neye yorum yapacak.

Küçük ama açık. Sağ tarafta çatı katına çıkan yüzer bir merdiven var. Sol tarafta rustik beyaz taştan bir şömine var. Önünde kısmen kalın bir örgü battaniye ile örtülmüş deri bir kanepeler var. Köşede modern bir mini mutfak, tezgahın üzerinde bir sepet elma var. Bir kafe masası ve sandalyeler. Merdivenin altında iki kapı var. Biri şaşırtıcı derecede geniş bir banyoya açılıyor, tamamen beyaz mermer ve cam, çift makyaj masası, şelale duş ve ayaklı küvet. Taze keten kokuyor. Tüylü havlular ve Naomi'yle birlikte giyeceğimizi bildiğim iki lüks bornoz var.

Diğer kapı bir yatak odasına açılıyor. Burada sayvanlı bir yatak, orta yüzyıldan kalma bir şifonyer ve West Elm'i biraz daha az andıran korkak bir duvar kâğıdı var. Tek pencere ağır perdelerle örtülü. Kontrol etmek için onları geri çekiyorum.

Manzarayı. Göl orada, sadece ağaçlar tarafından kısmen gizlenmiş. Burası Naomi'nin odası olacak.

Bavulumu merdivenlerden çatı katına çıkardım. Bir divan; çift zilli çalar saatli bir komodin; sanat eseri gibi görünebilen düz televizyonlardan biri var, ancak monte edilmemiş, bir stand üzerinde, yani jig yukarı. Tavan tonozlu, bu da çok üst ranza, çok sıkışık hissetmemesine yardımcı oluyor. Özellikle de pencerelerle. Arkada ve önde, sadece cam duvarlar var. Aralarından ağaçlar, göl. Büyüleyici bir manzara. Ama perdelerim yok, sanırım güneşle birlikte uyanacağım.

Telefonum cebimde titreyerek beni irkiliyor. Bir nefes alıyorum, kot pantolonumdan sıyrıyorum. Naomi'den bir mesaj. Yakında orada ol!!! Hiç eğlenme Bensiz. Ciddiyim. Azıcık bile değil.

Hayal bile edemezdim, diye cevap veriyorum.

"Yakında" Naomi dilinde belirsiz bir terimdir. On dakika da olabilir, bir saat de.

Ne kadar zamanım kaldığını bilmemekten nefret ediyorum.

Banyoyu kullanıyorum, ellerimi yıkıyorum, ücretsiz losyonu deniyorum. Çok güçlü, çok çiçeksi kokuyor. Cildimi doğal yağlarından arındırdığımı, bunun çok kötü olduğunu ve beni daha hızlı yaşlandıracağını sayısız makalede okumuş olmama rağmen ellerimi sabunlayarak, suyu sıcak akıtarak yıkamaya çalışıyorum. Kadınların elleri öyledir. Solmuş, damarlı cadı elleri için dolgu ya da lifting yok. En azından benim bildiğim kadarıyla yok. Henüz yok.

Aynaya hızlıca bir göz atıyorum. Gözlerimin altında, düzeltmek için bir buz küpü ve kapaticıya ihtiyaç duyduğum torbalar var. Saçlarımı indirip tekrar topluyorum, hemen ortaya çıkan bazı uçları düzeltiyorum. Bu kadar özen göstermek çok yorucu.

Bavulumu geri dönüyorum, bir beton blok büyüklüğünde ve ağırlığında olan kozmetik çantamı çıkarıyorum. Banyoya götürüp çalışmaya başlıyorum. Hazırlanırken Çernobil hakkında bir podcast açıyorum, çünkü akut radyasyon sendromunun tüyler ürpertici ayrıntılarını kendi yüzünüze bakarken dinlemek gibisi yok.

Naomi'nin nasıl görüldüğümü umursamadığını, sadece beni gördüğü için mutlu olacağını biliyorum. Ayrıca çoğu zaman kafası iyi oluyor.

herkes onun için güzel. Ama yine de bunu yapmam, kendimi toparlamaya çalışmam gerekli gibi geliyor. Aksi takdirde iyi vakit geçiremeyecek kadar meşgul olacağım.

Nemlendirici, fondöten, kapatıcı, allık, fosforlu kalem, maskara.

Ruj.

Ama ruj asla sadece ruj değildir. Savaştan önce zırh giymek gibi bir tür ruh koruma yalanıdır. Zırh giyerken ölebilirsiniz, ama şansınız hakkında daha iyi hissedersiniz. Oklar uçmadan önce ön saflarda kendinize güvenirsiniz.

En pahalı tüpümü, makyajdan çok couture ile ünlü bir tasarımcıdan savurgan bir satın alma yapıyorum. İnternette en iyisi olduğunu, kült bir takipçisi olduğunu okudum, bu beni üzdü ama aynı zamanda satın almamı sağladı. Çok güzel. Satenimsi kıvılcık bir kırmızı. Rengi Killer.

"Elbette," diyorum kendi kendime ve bir mendille kuruluyorum. "Elbette."

Sonra da reaktör çekirdeğinin patlamasıyla ilgili çok önemli bir şeyi kaçırmış olabilirim diye podcast'i otuz saniye geri sarıyorum.

Acaba santralin yakınında yaşayan herhangi biri şüphe duymuş mudur? Bacaların gölgeleri altından geçerken en kötü senaryoyu düşünüp düşünmediklerini. Sanırım ben düşünürdüm, ama kim bilir?

Ayrıca, en kötü senaryoyu öngörmek sizi en kötü senaryoya hazırlamaz. Sadece size felaket karşısında k e n d i n i beğenmiş olma fırsatı verir.

OceanofPDF.com

4

S Kapıyı çalmasına gerek yok. Onu hissedebiliyorum. Bir şekilde kokusunu

alabiliyorum.

Onun imzası olan dumanlı vanilyalı parfüm. Kendisini bir kadın gibi hissettirdiğini söylüyor.

seksi kamp ateşi.

Mekik yanaştığında kapıdaydım. Kapıyı açtım ve o oradaydı.

Sahte kürklü bir kova şapka, geniş İspanyol paçalı 1970'lerden kalma kot askılı bir tulum, kovboy çizmeleri ve Penny Lane ceketini giyiyor - turuncu süet, tüylü pembe süslemeli. Uzun siyah saçları kıkına kadar inen kalın bir örgü halinde. Yaptığı tek makyaj, ustaca sürülmüş metalik yeşil göz kalemi. Ruj yok. Maskara yok. Fondöten yok, ihtiyacı da yok.

Bir an birbirimize bakıyoruz ve sonra beni agresif bir kucaklamayla yere yapıştırıyor.

"Seni yiyeceğim lan!" diye bağıyor saçlarımın arasından, kolları boynuma dolanırken.

"Ölüyorum," diyorum. "Yardım edin! Yardım edin!"

"Özür dilerim. Yirmi saattir yolculuk yapıyordum gibi mi kokuyorum?" diye soruyor ve beni bırakıyor.

"Kendin gibi kokuyorsun."

Nefesi kesiliyor. "*Her zaman* yirmi saattir seyahat ediyordum gibi mi kokarım?"

"Dur. Ünlü gibi kokuyorsun ve Spice Girl'e benziyorsun."

"Ah, kızarıyorum."

Doğruduk, nefesimizi tuttuk. Vahşi kucaklaşmada şapkası düşmüş. Şapkayı alıp kanepenin üzerine koydu ve dışarı çıkıp

Büyük bir bavul ve baş üstü bölmesine sığacağından şüphelendiğim iğrenç bir el çantası.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ona sordum.

"Evet, genel olarak konuşursak," diyor. "Ama bununla değil. Bu benim kardiyom. Güç antrenmanım. Joseph Pilates beni emebilir- Ooh, uzunluğunu sevdim."

Saçıma uzanıyor, sonra manikürlü tırnağıyla köprücük kemiğimi sıyrıyor. "Daha kısa. Daha keskin. Güzel görünüyor. Rengi de. Sarıdan çok çilek rengi. Doğal haline daha yakın."

"Sinirli mi? Fazla banliyö olmasından endişelendim."

Yüzümü sıcak avucunun içine alıyor. "Hiç kendi fotoğraflarını paylaşmıyorsun. Seni son gördüğümde platin rengindeydin."

Birbirimizi en son Levi'nin doğum günü partisinde görmüştük. Joel ve ben altı buçuk saat araba kullanarak Brooklyn'e gitmiştik ve Bushwick'teki bir depoda bir tür grunge partisine katılmıştık. Müzik o kadar yüksekti ki kemiklerimi acıttı. Naomi'yi on dakika kadar gördüm, beni bir şeyler içmek için bara sürükledi, beni tuzdan çok sevdiğini, şeker gibi özlediğini ve hemen döneceğini söyledi. Lee gelmedi, Joel eve dönmek için sabırsızlanıyordu ve Naomi tuvalete kusmak için izin almak zorunda kaldı. Saçını tutmak için onu takip ettim.

Çok özür diledi. "Ben asla akşamdan kalma olmam. Bunu biliyorsun." "Biliyorum."

"Bu o," demişti. "Yemin ederim ben değilim. Bu o."

Detaylandırmasını istememe gerek kalmadı. Lee'yi kastettiğini biliyordum.

Naomi'nin kendi başına sorunu var, ama onunla? Ateş, benzin; benzin, ateş. Gözlerinizi devirmenize, burnunuzu kıvrmanıza neden olan vahşi bir tutkuları var. Bu sizi o kadar kışkandırır ki ne yapacağınızı bilemezsiniz. Bu anlamda birbirleri için iyiler, çünkü birbirlerini anlıyorlar, ayak uydurabiliyorlar. Ama bazen Naomi'nin, benim yapabildiğim gibi, onu dizginleyecek birine ihtiyacı oluyor. Levi bunu yapamaz. Sesini kısmaya, ışığını söndürmeye çalışmayan biriyle birlikte olduğu için onu takdir ediyorum. Ama ara sıra, onu patlatacak kadar yükselteceğinden endişeleniyorum.

On yıldır aralıklarla birlikteler ve bazen evlenip evlenmeyeceklerini, kaçıp kaçmayacaklarını merak ediyorum. Bazen de birbirlerini öldürecekler mi diye merak ediyorum.

Partisi neredeyse bir yıl önceydi. Korkutucu bir düşünce. Yaşlandıkça zaman daha hızlı akar, kum saatinin tepesinde durdukça kumun incilmesi gibi.

"Aynı görünüyorsun," diyorum

ona. "Bu bir iltifat mı?"

"Evet. Tabii ki öyle."

"Hay Allah. Memelerim dışarıda mı?" diye soruyor, ayarlamak için tulumunun içine uzanıyor. Odanın etrafına bakar. "Burası çok..."

Duraklıyor, başını eğiyor.

"Hoşuna gitmedi mi?" diye sordum. "Alınmayacağım. Joel seçti, ben değil." "Pinterest şıklığı. Luxe basic. Tepeden aşağıya inerken Mansion'a gittiğimde, "Tamam, sıcak içkiler içeceğiz, eşarplar takacağız ve bir demiryolu patronunun hayaletiyle flört edeceğiz." diye düşünüyordum. Resepsiyona "Dün gece bardaki adam kimdi?" diye sormak gibi. Onlar da "Hangi adam?" diyecekler. Duvardaki portresine bakın; bir asır önce ölmüş. Hepsi bu."

"Doğru."

"Ama şimdi, burada, bu farklı bir hava. Burası, sıcak çikolata içmek gibi, hashtag *çok kutsanmış*. Mesela, bir müdürle konuşmak isteyen birinin buraya gelmesine gerek yok, çünkü burası onlar için özel olarak tasarlanmış. Mesela-

Sözünü kesiyorum çünkü aksi takdirde devam edecek. "Yatak odasında acayip bir duvar kağıdı var."

"Yani, bir düşün bakalım," diyor. "Ama takım olabileceğimiz bir hayalet var mı?" "Bilmiyorum, Nay. Ouija tahtanı getirdin mi?"

"Kahretsin! Bir şey unuttuğumu biliyordum," diyor sırtarak. "Bu gerçek meyve mi?"

Elma sepetine doğru yürür ve bir tane koparır. Elmayı havaya fırlatıp diğer eliyle yakalıyor ve kendinden emin bir ısırik alıyor.

"Plastik mi?"

Omuz silkiyor. "Öyle de olabilir."

"Yolculuğun nasıldı?" Ona sordum.

"Tur mu, buraya gelmek mi?"

"İkisi de."

Bir ısırık daha alıyor, sonra elmayı tezgâhın üzerine bırakıyor. "Güzel. Kötü. Eğlenceli. Yorucu."

"Yine de grup iyi gidiyor olmalı."

"Evet. Beni yanlış anlamayın, minnettarım. 'Kitchen Floor' faturaları ödüyor. Ama bu şarkıyı bir kez daha duyarsam..."

Bana dönüyor, parmak tabancasını şakağına dayıyor ve tetiği çekiyor.

"Radyoda Lee'yi duymak hâlâ tuhaf," diyorum.

"Evet," diyor iç çekerek. "Şarkı tamamen vasat. Aklım almıyor. En büyük hitleri bu mu? İçimi karartıyor."

Tamamen vasat cömertçe. "Konuştunuz mu? Başka birini bulmaları hakkında?"

"Henüz değil. Mm. Ağzımdan o otantik meyve tadını çıkarmalıyım," diyor ceketinin cebinden bir avuç Dum-Dums çıkararak. Sigarayı bırakmasına yardımcı olması için lolipoplarla başlamış. Etkili olmuşlar ki artık sigara içmiyor ama yaklaşık üç yıldır günde bir lolipop yiyor. "Bir tane ister misin? Sanırım kremalı sodam var."

"Benim favorim!"

Bana kremalı soda aromalı olanı uzatıyor ve kendisi için mavi ahududu seçiyor.

İkramınız için teşekkür ederim ama bunun iş hakkında konuşmaktan kaçmak için bir yol olduğundan şüpheleniyorum. Naomi üniversitede fotoğrafçılık okumuş ve mezun olduktan sonra moda sektöründe çalışarak başarılı olmuş. Destek olmak için Levi's grubunun halkla ilişkilerini yönetmeye başlamış. Ama sonra Data Ave yükselişe geçti ve ikisinin de hayatını ele geçirdi.

Geçtiğimiz yıl boyunca bana Data Ave ile çalışmaktan duyduğu memnuniyetsizliği dile getirdi. Lee ile. Sanatçı olmaya geri dönmek istediğinden bahsetti. Ona neden ikisini birden yapamadığını sorduğumda kendini kaybetti.

"Çünkü bu mümkün değil! Bu yarı zamanlı bir şey değil, Sloane. Tüketiyor. Yirmi dört yedi, yıllardır. Nasıl oldu da

erkek arkadaşının maaş bordrosu mu? Bu duruma nasıl düştüm? Hayatım onun etrafında mı dönüyor?"

Ne diyeceğimi, nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum. O anda onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissedebiliyordum ama bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum. Doğru tavsiyenin ne olduğunu.

"Özür dilerim," dedim sonunda.

"Sorun yok. Sorun yok. Boş ver," demişti, konuyu değiştirerek.

Şimdi yaptığı gibi.

"Peki, ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor bana. "Çok seksi görünüyorsun. Dışarı çıkmalıyız. Dışarı çıkmak ister misin?"

"Nasıl istersen," diyorum lolipopumu açarken.

"Hadi kasabaya gidelim," diyor. "Çok sevimli ve şirin bir yer. Etrafta yürür, yemek yeriz. Ne dersin?"

"Kulağa oldukça PG gibi geliyor."

"Önce bir dağ dolusu kokain alacağız," diyor. Şaka yapıyordur belki. "Tuvalet nerede? İşemem lazım. Bu tulum girip çıkmam on beş dakika falan sürüyor."

"Tam şurada." İşaret ediyorum, o da dönerek uzaklaşıyor.

"Teşekkürler, doğum günü kızı!" diyor. "Ah, kahretsin. Tacını unutmuşum." "Ouija tahtası yok, taç yok. O dev bavulun içinde ne var o zaman?" "Kurbanlarım," diyor kıkırdarak.

OceanofPDF.com

5

An saat sonra, kulübenin önünde titreyerek bizi şehre götürecek servisi bekliyorduk.

"Hadi içeri dönelim," diyorum. "Çok uzun sürüyor."

"Eskiden hiç üşümezdim," diyor Naomi, beni görmezden gelerek. "Eskiden kışın ortasında file çorap ve deri ceketle dışarı çıkardım ve *iyiydim*."

"İyi değildin. Sarhoştun." "Saldırgan," diyor.

"Nerede bu mekik? Beş dakika demişlerdi ama on iki dakika oldu. Hayır. On üç dakika."

"Sabırsız," diyor. "Buraya gelecek. Ve çok güzel bir gece."

Göle bakın! Ay'a!" "Ayak

parmaklarımı

hissedemiyorum."

"Buzları çözüldüğünde, onları daha önce hiç takdir etmediğin kadar takdir edeceksin." "Ayak parmaklarımın kıymetini her zaman bilirim."

Şüpheli. Kaşlarını kaldırdı, dudaklarını büzdü.

"Ne? Var," diyorum, ama ayak parmaklarımı en son ne zaman düşündüğümü hatırlamıyorum. "Arabamı saklamalıydım."

"Araba kullanırsan içki içemezsin. Bu daha iyi. Ah! İşte bu," diyor ve bize doğru gelen beyaz bir minibüsü işaret ediyor.

"Ya da kaçırılmak üzereyiz." "Sakin ol."

Üzerinde tatil köyü damgası var." "Belki bu da numaranın bir parçasıdır."

Minibüs yanaştığında "İyi bir numara olur," diyor. Kapı kayarak açılıyor ve şoför bizi selamlıyor. Altmışlı yaşlarında görünmesi ve tüm tesisin üniversiteli gençlerden oluşmaması beni rahatlatıyor.

"Merhaba! İyi akşamlar! Şehre mi gidiyorsunuz?"

"Evet, teşekkür ederim Todd," diyor Naomi minibüse tırmanırken. Ya daha önce onun şoförüydü ya da benim göremediğim bir isim etiketini fark etti. Ya da psişik ipuçları, zihin okuma yoluyla onun adını sezdi. Ya da adı Todd değil ve onun kendisini düzeltip düzeltmeyeceğini test ediyor. Söylemesi zor.

"Özellikle gideceğiniz bir yer var mı, yoksa...?" Kalın bir Orta Batı aksanı var ve bu onu bana sevdendiriyor.

"Ana Cadde'de herhangi bir yer," diyorum, arabaya binip Naomi'nin yanındaki koltuğa oturuyorum. Ellerimi kalorifer peteğine bastırıyorum. Kapı korkunç bir vınlama sesi çıkararak otomatik olarak kapanıyor.

"Gecen nasıl geçti?" Naomi ona sorar.

"Güzel, teşekkür ederim. Biraz müzik ister misin?" diye soruyor. "Evet, tamam," diyorum. "Tabii."

Bir düğmeye basıyor ve bir saniye sonra Buddy Holly'den "Everyday" çalıyor. "Ben de Buddy Holly'yi düşünüyordum," diyorum.

"Hayır, düşünmüyordun," diyor Naomi. "Ölümü düşünüyordun."

Tuhaf bir ses çıkarırken ağzım açık kalıyor.

"Ne?" Naomi sorar. "Yanılıyor muyum?"

Beni ne kadar iyi tanıdığını hep unutuyorum, kendimi tanıdığımdan daha iyi. Geçmişte beni kurtardı, kalbim ve zihnim hakkındaki samimi bilgisi. Bunu açıklık ve rahatlık için kullandım. Ama bazen bu bilgi istilacı, istenmeyen bir şey gibi geliyor. Bazen beni korkutuyor.

Dikiz aynasından Todd ile göz göze geliyor. "Çok güzeliz ama çok acımasınız."

"Hmm?" diyor, sanki dinlemiyormuş gibi.

Ana Cadde'ye gitmek kısa sürüyor, sadece birkaç dakika. Dükkanlardan birinin önündeki kaldırıma yanaşıyoruz.

"Bu iyi mi kızlar?" Todd

soruyor. "Mükemmel," diyor

Naomi güneşli bir sesle.

Kapı açıldı ve tam dışarı çıkmak üzereydim ki Todd, "Geri dönmeye hazır olduğunda beni ara, seni alayım. Gece birden önce olduğu sürece. Numaram sende var mı?"

"Sanırım öyle," diyorum.

"Güzel. Akıllı olun kızlar. Dikkatli olun."

"Geleceğiz. Teşekkürler Todd," diyor Naomi ve beni minibüsten dışarı kadar takip ediyor. Kapı kapanıyor ve ana caddeden aşağı iniyor. Bana döndü. "Bu surat niye?"

"'Hanımefendi' ya da 'bayan'ı sevmiyorum ama nedense 'kız' daha kötü."

"Hangisini tercih edersin, Goldilocks?" diye soruyor, başımı okşayarak. "En doğrusu ne olurdu?"

"Bilmiyorum," diyorum onu sallayarak. "Bilmiyorum."

"Tanrım," diyor etrafına bakarak. "Ne kadar tatlı, küçük bir Amerikan kasabası. Elmalı turta ve kasıtlı cehalet gibi kokuyor."

Kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Aç mısın? Şimdi yemek mi yemek istersin, yoksa alışveriş mi yapmak istersin?"

"'Alışveriş' derken *her mağazaya girip hiçbir şey almamayı* kastediyorsanız, o zaman alışveriş yapın."

"Bitti!" diyor, topuğunun üzerinde dönüyor ve beni efsanevi yaratıklar - mermaidler, tek boynuzlu atlar ve periler- şeklinde zanaatkâr sabunları satan küçük bir dükkâna sürüklüyor. Kurguların en güzeli.

—

Main Street'teki her dükkânı gezdikten sonra, kasabadaki tek bar olan Pharmacy'de küçük bir kabin buluyoruz. Eksantrik ama sofistike bir yer. Açık tuğla; paslı huniler, ecza şişeleri, antika şırıngalar, kristal kafatasları, alçıdan diş kalıpları ve yıpranmış kitaplar gibi ıvır zıvırla dolu gömme kitaplıklar. Bir şömine var, içinde ateş gibi görünen, kırmızı, turuncu ve sarı renklerde parlayan bir neon tabela.

Tavan yıpranmış teneke. Aydınlatma armatürlerinin hepsi loş mor bir renk yayan ampullerle art deco. İçkiler pahalı, yemekler ise çok pahalı.

Naomi ve ben gecenin ilk kokteyllerini yudumlarken trüflü patates kızartmalarını paylaştık. Ben Negroni sipariş ettim; o Soylent Green diye bir şey aldı.

"Bunun içinde ne vardı?" Bardağını işaret ederek soruyorum. "Çok komik."

"Hayır, gerçekten. Ben soruyorum."

"Salatalıklı, naneli ve limonlu cin." Bardağı masanın üzerinde kaydırıyor. Aslında bu bir beher. İçkileri beherlerde, shotları test tüplerinde servis ediyorlar.

Küçük bir yudum alıyorum. "Mm, mm. People-y."

Gülüyor, içkisini geri alıyor. Bir an bana bakıyor ve bardaki müziğin, yumuşak bir indie rock çalma listesinin üzerinde dönen tekerleklerini neredeyse duyabiliyorum. Beni analiz ediyor ve onun keskin bakışları altında hem ne düşündüğünü bilmek için çaresizim hem de cahil kalmayı tercih edebileceğim bir korkuyla doluyum.

Parlak dudaklarını aralıyor ama tam söyleyecekken Data Ave'nin büyük hiti "Kitchen Floor" ile bölünüyor.

Naomi içkisini yudumlar. "Kaçamıyorum."

Garsona işaret ediyor ve iki shot votka ile limonlu tonik sipariş ediyor.

"Artık iğne yapmıyorum," diyorum ona.

"Güzel, çünkü ikisi de benim için. Bana öyle bakma, ayyaş olduğumu biliyorsun."

"Onlardan şarkıyı değiştirmelerini isteyebilirim." "Şarkıyı siktir et."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Ne hakkında konuşacağız?" diye soruyor, omzunun üzerinden garsona bakarak. Çekimleri için.

"Neden bana Avrupa'dan bahsetmiyorsun? Senin aracılığınla yaşamama izin ver. Lütfen."

"Benimle gelmeliydin." "Benim bir işim var."

"Uzakta."

"Bir evim var. Benim... Bu..." Özgür bir ruha lojistiği açıklamak çok zor. "Hadi ama. Yalvartma beni."

"O da öyle dedi." Bana göz kırpmıyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

İğneleri geliyor, onları hızlıca arka arkaya çekiyor ve sonra bana hikayelerini anlatıyor, tur maceralarının uzun hikayelerini geveleyerek. Berlin'de bir yankesiciyi alt etmek. Roma'da İtalyan bir varisle arkadaş olmak, Roma'ya davet edilmek.

Amalfi Sahili'nde bir yerdeki villasına. Tyrrhenian Denizi manzarası eşliğinde şimdiye kadar tattığı en iyi şarabı içmek, Pompeii harabelerinden arkeolojik bir kazıdan çalınan ve özel bir koleksiyonda saklanan nadir eserleri elden ele dolaştırmak. Londra Kulesi'nin gölgesinde teneke kutulardan cin tonik içerek Anne Boleyn'in ruhuyla iletişim kurmak.

Bir noktada, bir içki daha içmek için bara gitti ve beni vıcık vıcık kalamar ve istenmeyen şarküteri kalıntılarını ayıklamam için masada yalnız bıraktı. Minik ekşi turşular, rengarenk kokmuş peynirler ve topak topak hardallar. Siparişi veren oydu ama pek bir şey yemedi; açıkçası nasıl hala ayakta durduğunu bilmiyorum. Onun alkole toleransı her zaman benimkinden çok daha yüksek olmuştur; o doğuştan bir parti kızıdır.

Bir arkadaş edinmiş. Kıvrıkcık siyah saçlı, dövme, hipster bir korsan gibi giyinmiş, uzun boylu, çarpıcı derecede yakışıklı bir yabancı. Bir şekilde tamamen yersiz görünüyor ama aynı zamanda dekorun bir parçası gibi, sanki bar onun eviymiş ve asla ayrılamazmış gibi. Garip bir havası var.

Naomi bu işin içinde.

Masaya dönmesini bekliyorum ama dakikalar geçiyor. Yarım saat. Bir kez bile arkasına bakmadı, gözlerini yabancından ayırmadı. Bir shot ve bir içki daha içti, belki bir tonik. Bir peçeteye çetele tutuyorum. Başka ne yapmam gerekiyor?

Naomi'ye odaklanırken, kendi içkilerimin sayısını unuttum, ki bu benim yapacağım bir şey değil. *Bu benim ikinci mi yoksa üçüncü mü? Belki üçüncü?*

Bir şeyler hayal ettiğimi düşündüğüm için olmalı. Çünkü birinin bana baktığını düşünüyorum. Köşede, yüzünün yarısı gölgede kalmış, yarısı kırmızı bir neon tabela tarafından karartılmış bir adam. Sırtını duvara yaslamış ama omuzları öne doğru eğilmiş, başı aşağı doğru eğik. Neredeyse benimki kadar uzun olan saçları gözlerinin üzerinden sarkıyor. Onda tanıdık gelen bir şeyler var ama çıkaramıyorum. Belki daha yakın olsaydı...

İçimde bir yerlerden yükselen dikenli bir sıcaklık var. Heyecan verici. Rahatsız edici. Ya buraya gelirse?

Birisi bir bardak kırıyor, ses köşedeki adamla ilgili kurduğum hayali paramparça ediyor. Bana bakmıyor. Yıllardır barda kimse bana asılmadı ve bu gece de bu değişmeyecek. İçkimden bir yudum daha alıyorum,

bitirmek. Telefonumu çıkarıp Joel'e mesaj attım, cevap vermesini bekledim. Naomi'nin geri gelmesini bekledim.

Tüm bu olanlar yeni bir deneyim değil. Naomi on dört yaşımızdan beri flört etmek için beni terk ediyor. Onunla ilişkimizi sağlamlaştırdığımız, sınıf arkadaşlığından gerçek arkadaşlığa geçtiğimiz gece Meghan Fitzpatrick'in doğum günü partisine katılıyorduk. Unutulmaya yüz tutmuş bir romantik komediyi izlemek için sinemaya gitmiş, sonra da alışveriş merkezine göç etmiştik. Herkes gruplara ayrıldı ve bir şekilde Naomi ve ben kendimizi yemek alanında bulduk, sadece ikimiz, ortak bir Auntie Anne's pretzel'in tarçınlı şekerini parmaklarımızdan yalıyorduk.

"Ne tür müzik dinlersin?" diye sordu bana. Eminim daha önce de okulda, dans dersinde ya da başka bir ortak arkadaşımızın doğum günü partisinde konuşmuştuk ama ilk kez hatırlıyorum.

"Neden?" Savunmacı davranıyordum; stratejik bir seçimdi. O okuldaki en havalı kızdı; onunla arkadaş olmak için yanıp tutuşuyordum ama bunu bilmesini istemiyordum.

"Pardon, ne dedin?"

"Neden bilmek istiyorsun? Beni yargılayabilmek için mi?"

Gülmeye başladı. Çok lezzetli bir kahkahası vardı; gülümsememek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım, soğukkanlılığımı korumak için. "Yani, tabii ki."

"Ne dinlediğimi sanıyorsun?"

"Sanırım Fiona Apple dinliyorsun."

O haklıydı. Haklıydım. Hâlâ da öyle. "Tamam.

Başka ne var?" "The Yeah Yeah Yeahs."

Yine doğru. "Tamam, ve...?"

"The Strokes," dedi ve sodasını yudumladı. "Ve sonra, Billie Holiday gibi. Plaktan."

"Tamam, iyi, beni tamamen çözdün. Tebrikler."

Burnundan kök birası çekerek tekrar güldü. Yüzünü bir peçeteyle sildi, sonra bardağının plastik kapağındaki küçük düğmelere basmaya başladı, pipetle oynuyordu. "Ee. Kim kimi yargılıyor burada?"

Ona baktım, kaşlarımı indirdim ve sorguladım.

"Seni yargılayacağımı sandın ama sen beni yargıladın."

"Hayır, bilmiyorum."

"Evet, öyle! Bunca zamandır beni yargılıyordun. Havalı olup olmadığını anlamak için sana müzik sorduğumu sandın. Sanki kibirli bir hipster kaltağımıymışım gibi. Ama ben zaten senin havalı olduğunu düşündüğüm ve gerçekten merak ettiğim için sordum."

Şaşırmıştım. Yine haklıydı. *Ve* benim havalı olduğumu düşünüyordu. Naomi Rowe havalı olduğumu düşünüyordu. Beden eğitimi dersinde Doc Martens giyerdi ve başı belaya bile girmezdi, çünkü o bir atletizm yıldızıydı, bir sürü madalya kazanmıştı ve ne isterse yapabiliyordu. Biz zıplama hareketleri yaparken o tribünde Koç Laura ile takılırdı. Herkes ona aşıktı. Hep A alırdı. Hiç garip bir evresi olmadı. Ortodontik müdahale olmadan mükemmel dişler, benzoil peroksit veya salisilik asit için hiç acı çekmeden kusursuz bir cilt. Okula her zaman okul ceketinin altında ucuz mağaza ürünleri ve tasarımcı etiketlerinin ilham verici bir karışımıyla gelir, koridorlardaki trendlere ilham verirdi.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi sessizliği doldurarak, "tam bir hipster kaltağı olabilirim."

"Sanırım ben de."

"Çirkin elbiseler denemek ister misin?" "Evet, tamam."

Elimden tuttu ve beni JCPenney'e sürükledi, orada birbirimiz için korkunç gelinlikler seçtik. Deli gibi kıkırdarak soyunma odalarına girip çıktık.

Daha sonra, diğer kızlarla buluşmak ve Meghan'ın annesinin bizi almasını beklemek için yemek alanına geri döndük. Ama kızlar henüz dönmemişti, bu yüzden hala sadece biz vardık. İşte o zaman ikimizin de hayalindeki alışveriş merkezini keşfettik. Kendi alışveriş merkezlerimizi tarif ediyor ve bir milkshake paylaşıyorduk ki bu çocuk bize yaklaştı. Naomi'ye yaklaştı. Araba kullanabilecek yaşta sevimli bir patenci çocuk. Bir süre flört ettiler; sonra Naomi'ye bizi bırakmasını teklif etti ve ben de onun bu teklifi kabul etme fikriyle oynamasını izledim. Sanırım birkaç dakika sonra diğer kızlar, cafcıflı pembe doğum günü elbisesiyle Meghan, acımasız floresan ışıkları altında parıldayan diş telleriyle ortaya çıkmasaydı kabul ederdi.

Naomi çocuğa, "Üzgünüm," dedi. "Bu gece olmaz."

Ona numarasını verdi, sonra hepimiz Meghan'ın annesinin minibüsüne doluşmak için otoparka g i d e r k e n elimi tekrar tuttu.

"Sahte bir numaraydı," diye fısıldadı kulağıma arka koltukta sıkış tepiş otururken.

"Gerçekten mi? Ben bunun gerçek aşk olduğunu sanıyordum."

Güldü, elimi sıktı ve şöyle dedi: "Sanırım bu. Sanırım seviyorum sen."

Tüm savunmalarımı, dış görünüşümü bıraktım. "Sanırım ben de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

6

Servisi çağırdıktan sonra barın dışında beklerken elimi sıkıyor. Saat gece yarısını geçti ama bire geliyor, karanlık ve acı soğuk. Benim Ayak parmaklarım yine uyuştı, parmaklarım, yüzüm. Bileğim, bir zamanlar kırık olduğunu hatırlatmak için bazen yaptığı gibi ağrıyor. Küçük yağmur taneleri etrafta dönüyor ama hiçbir şeye yapışmıyor.

"Yürüyelim gitsin," diyor Naomi hıçkırarak. "O kadar uzak olamaz."

"Yürümeyeceğiz," diyorum boynumu büküp minibüsü ararken.

"Neden olmasın? Bu bir macera olur. Gece daha yeni başlıyor!"

"Öncelikle, zar zor ayakta durabiliyorsun."

"Şu anda lanet bir maraton koşabilirim" diyor ve bunda ciddi. Sarhoşken gösterdiği dayanıklılık oldukça dikkat çekici, kararlılığı sarhoşluğu aşıyor.

"Tamam, tabii. Ama hava zifiri karanlık ve kar yağıyor."

Diliyle bir kar tanesini yakalamaya çalışıyor. "Yemek için yeterli değil."

Telefonuma bakıyorum. Joel'den hâlâ bir cevap yok, bu da midemi bulandırıyor. Hava durumu uygulamasını açmak için donmuş parmağımı ekrana dokunduruyorum. "Harika. Şimdi tüm tahminler kar yönünde. Bir metreye kadar kar yağabilir. Ya burada mahsur kalırsak? Pazartesi bir toplantım var ve dizüstü bilgisayarımı getirmedim."

"Burası Ocak ayında New York," diyor, ses tonu değişiyor, keskinleşiyor. "Kar yağıyor. Kar küreme araçları var. Her zaman kötü şeyler olacağını varsayarsınız."

"Her zaman olmayacağını varsayarsınız."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana göz kırıyor. Kirpiklerinde uçan yağmur taneleri var.

"Yaptığın şey bu, Nay. Beni bu duruma sen soktun. Pratik olduğum için kendimi deli gibi hissettiriyorsun."

Ellerini havaya kaldırır, başını sallar. "Sadece biraz kar var, Sloane. Kıyamet gibi bir kar fırtınası değil. Ama sen bunu göremiyorsun çünkü sürekli lanet olası Carolean Ölüm Yürüyüşü'nü okuyorsun."

Hatırlamasına şaşırdım. Birkaç yıl önce Wikipedia'nın tavşan deliğine düştükten sonra ona bundan bahsetmiştim.

"Felaketlere takıntılısınız. Şu anda Çernobil. Ondan önce Aberfan. Ondan önce de *Hindenburg*" diyor. Alay mı ediyor yoksa kötü mü davranıyor anlayamıyorum. "June'un düğünü için Cape'e gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Sahile Columbine hakkında bir kitap getirmiştin. Trajedileri seviyorsun."

"Belki de bu yüzden seninle arkadaşız."

"Hey," diyor, gözleri kocaman ve cam gibi.

İncinmiş.

"Şey..." Kaldırıma bakarak mırıldandım. Bana seslendi ve ben de savunmaya geçtim. Ama geri adım atmayacağım.

Servis aracı kaldırıma yanaştı. Todd yan kapıyı açarken birbirimize bakıyoruz.

"İyi akşamlar kızlar! Sizi Whispering Woods'a geri mi getiriyorum?"

"Evet," diyorum ve minibüse biniyorum. Naomi kollarını kavuşturmuş, meydan okurcasına kaldırımda duruyor. Başımı kapıdan dışarı eğmeden önce ona bir dakika veriyorum ve tıslıyorum, "*Bin. Bin.*" Sanki o inatçı bir çocuk, ben de onun öfkeli annesiymişim gibi.

"Belki yürürüm," diyor cebinden bir lolipop çıkararak. "Bu bir *güzel* bir gece."

"Naomi. Kendini utandırıyor sun."

Dum-Dum'ı açıp yalıyor. "Hayır, yalamıyorum. Seni utandırıyorum."

"Sadece minibüse bin."

Soğukkanlılıkla gülüyor ve sonunda razı olup içeri giriyor.

Todd boğazını temizledi ve kapıyı kapattı. Eminim ona ya da dışarıdan bakan herhangi birine birbirimizden nefret ediyormuşuz, amansız bir kavgaya tutuşmuşuz gibi geliyordur. Ama bu bir çeşit koşulsuz sevgi. Serbest bırakmanın. Birbirimize dişlerimizi gıcırdatma, hırlama ve kemirme özgürlüğü veriyoruz. Kötü davranma. Korkunç olmak.

Çünkü biz birbirimizi seveceğiz ve başka kimse sevmeyecek. Çünkü bu çirkinliğe başka hiçbir yerde izin verilmiyor. En azından bir sonucu olmadan.

"Bana kızma," diyor başını omzuma yaslayarak. "Bana kötü davranma."

"Özür dilerim," diyorum pencereden dışarı bakarak. "Kötü davrandığımı düşündüm. Ve o adamla flört etmek için beni bütün gece yalnız bıraktın."

"Hoş, yakışıklı bir beyefendiyle sohbet ettim," diyor Blanche DuBois'nın en iyisini yaparak. "Çok özür dilerim."

"Tamam," diyorum.

"Ama üzgün olmanızın nedeni bu değil," diyor Güneyli dilber numarasını bırakarak. "Başka bir şey var."

Haklı ve bu *çok* sinir bozucu. Tenim deli gömleği gibi. "Bana bunu söyletme."

"Konuş benimle. Ben buradayım."

Joel arıyor. Neden cevap vermiyor? Ne yapıyor? Neden beni bu yolculuğa gönderdi? Ve cevapları bildiğim halde neden kendime bu soruları soruyorum?

"Sloane?"

"Bilmiyorum Naomi. Bir tahminde bulun."

Kulübemize döndük bile. Todd kapıyı açtı. "İyi geceler kızlar."

"İyi geceler Sör Todd," diyor Naomi minibüsten sendeleyerek çıkarken.

"Seni şimdiden özledim."

Hava, yüzüme saplanan küçük buz hançerleri gibi, dudaklarımı çığ bırakıyor. Aceleyle kulübenin kapısına gidip anahtar kartını kilide vuruyorum.

"Göle bakın!" Naomi diyor ki. "Çok güzel. Hay sikeyim. Burada mı yaşamalıyız? Ben burada yaşamak istiyorum."

Kapıyı açtım ve içeri girdim. "Gel hadi. Donacaksın."

"Pek âlâ, pek âlâ," diyor Naomi, eşikten adımını atarken topuklu ayakkabıları tıkırdıyor. "Ooh, ateş yakalım mı?"

Merdivenleri çıkarken şakaklarıma masaj yaparak, "Sabah yeniden toplanalım," diyorum.

"Hayır," diyor. "Uyanık kalıp birbirimizin saçını tarayalım ve tanımadığımız insanlar hakkında dedikodu yapalım."

Ona dönüp bakıyorum.

"Barda yakalandığım için özür dilerim," diyor botlarını tekmeleyerek. "Çok fazla Soylent Green içmişim."

İç çektim. "Yaptığını biliyorum."

"Elimde değil. İnsanları seviyorum." "Sevdiğini biliyorum."

"En çok da sen."

"Öyle diyorsun."

Bana kaşlarını çattı. Yine duygularını incittim ve şimdi kendimi kötü biri gibi hissediyorum.

"Tamam. Uyanık kalmaya çalışacağım," diyorum ve kanepeye uzanıyorum. Burası karanlık. Işık düğmelerinden herhangi birinin nerede olduğunu bilmiyorum ve onları aramak için çok yorgunum. "Ama bence ikimiz de ateş yakmaya kalkışmamalıyız."

"Bana güvenmiyor musun?" diye soruyor, sokuluyor, battaniyeyi başımızın üzerine çekiyor. "Çocukken yatıya kaldığınızda bunu yapar mıydınız? Battaniyeden kaleler yapar mıydınız?"

"Muhtemelen. Gerçekten hatırlamıyorum," diyorum. "Dünü zar zor hatırlıyorum."

"Bu doğru değil. Her şeyi hatırlıyorsun."

"Bazı şeyleri çok detaylı hatırlıyorum. Gerisi bulanık."

"Mm. Çocukken çok eğlenirdik," diyor. "Hayattaki tek pişmanlığım seni daha önce tanımamış olmam."

Bazen çok tatlı olabiliyor. Keşke bana değersizlikten başka bir şey hissettirseydi.

"O ve Playboy Tavşanı dövmesi," diyor. Ben de gülüyorum.

"Hey! *Hayır, çok tatlı.*" demen *gerekliyordu.*

"Burada dürüst müyüz?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Öyle miyiz?"

Battaniyeyi aşağı çekip başımı serbest bırakıyorum. "Bunun altında nefes alamıyorum." "Geri gel," diyor Naomi. "Benimle güvenli bir yerde sırlarını paylaş.

battaniye kalesi."

İtiraf etmem için elinden geleni yapıyor. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyor ve benimle uğraşıyor. Eninde sonunda benden öğrenecek, bu yüzden ona şimdi söyleyebilirim. Gururum için hızlı bir methiye düzüyorum - *Zor bir dönem geçirdin. Güle güle*. Sonra da ona gerçeği söylerim.

"Sanırım yine yapıyor," diyorum. "Ve beni hangisinin daha çok rahatsız ettiğini bilmiyorum, aldatıyor olabileceği gerçeği mi yoksa aslında ne kadar az umursadığımı mı?"

Bir süre sonra, "Biliyorsun, ihtiyaç duyduğun şekilde yanında olmaya çalıştım, sana alan tanımaya çalıştım ve ben-" dedi.

"Naomi, sorun yok. Sadece-"

"Hayır, bırak da bitireyim," diyor. "Senin için nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Ve seni yargılamıyorum. Sana güveniyorum ve bununla senin için en iyi olan şekilde başa çıktığına inanıyorum. Ama belki ben çuvalladım. Belki de daha erken müdahale etmeliydim."

"Yardıma ihtiyacım yok. Ben bir yetişkinim."

"Ergenliğimizden beri yetişkin oldun. Hiç mutlu olmaya çalışmayı düşündün mü?"

"Şirin olma," diyorum, ayağa kalkarak.

"Ciddiyim!" diyor ve ben uzaklaşmadan elimi tutuyor. "Mutluluk neye benziyor ki Nay? Bu gerçek mi? Kimse

Mutlu musun? Sen mutlu musun? Özür dilerim. Ben... Kafasına külah yapııştırılmış bir at olduğunu öğrenmek için tek boynuzlu at kovalamaya çalışmıyorum. Sadece evimde eşyalarımınla birlikte olmak, Cuma geceleri film izlemek, hafta sonları bahçeyle uğraşmak ve... Bilmiyorum. Yiyecek almak.

Bunun size nasıl geldiğini anlamış değilim ama ne yapmam gerekiyor? Boşanayım mı? Faturalar yüzünden strese girip yalnız mı kalayım? İzin ver..."

Nefes alıyorum. "Herkesin kendi sorunları vardır. Bu benim sorunum. Başka

bir şekilde mutsuz olmak için hayatımı alt üst etmeyeceğim. Bu riske değmez." Sessizlik kulübenin etrafında kıpırdanıyor. Duvarlar sanki içeri giriyor. O odunsu koku hızla güçleniyor, tiksindirici bir hal alıyor. Hava çok sıcak ve çok kuru; tenimi sıyrıyor, boğazımı ve gözlerimi tırmalıyor.

Pencerelerden, cam duvarlardan, karanlığın üzerinde koşuşturan telaşları görebiliyorum.

Sessizlik dayanılmaz hale geliyor. Naomi elimi sıktı.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Hep daha azıyla yetindin çünkü-" Durdu, başını salladı. "Keşke sen de kendini benim gördüğüm gibi görseydin."

Boş bir kahkaha attım. "Evet. Sanırım ben de. Sanırım ben yatacağım. Sabah görüşürüz."

"Tamam. İyi geceler, Sloane. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Çatı katında yatağa oturdum ve telefonuma baktım.

Biraz su içmeliyim. Makyajımı çıkarmalıyım. Gece retinolümü ve nemlendiricimi sürmeliyim. Pijamalarımı giymeliyim. Az önce olanları, söylediğim her şeyi, onun söylediği her şeyi unutmalıyım.

Bu kadar çok içmemeliydim. O kadar çok peynir yememeliydim. Buraya gelmemeliydim. Buraya gerçekten gelmemeliydim.

Yatağa gitmeliyim. Sadece uyumalıyım.

Yapmak üzere olduğum şeyi yapmamalıyım.

Belki Naomi haklıdır. Belki de bir felaketi seviyorumdur.

Çünkü telefonuma yüklediğim ve Joel endişelenmesin diye -eğer endişelenmeyi düşündüyse bile- kullanamayacak kadar teknoloji özürlü gibi davrandığım kapı zili-kamera uygulamasını açıyorum. Bir dakikamı aldı, çünkü gerçekten de teknoloji konusunda beceriksizim, ama çözdüm. Onu buldum. Üç buçuk saat önce, tam ona mesaj attığım saatlerde, evin önünde tanımadığım bir arabanın durduğunu görüyorum. Bir kadının ön kapıya doğru yürüdüğünü gördüm, daha iyi düşündüm ve hemen yön değiştirdim. Muhtemelen garajdan içeri giriyordu.

Bunu söylemek zor, çünkü kamera çok iyi değil ve yeterince yaklaşmıyor, ayrıca gece olduğu için görüntü bulanık, o sinir bozucu siyah-beyaz, ama güzel görünüyor. Genç görünüyor. Benden daha genç.

Ayakkabılarım çok ağır, çıkarması çok zor geliyor. Onları bırakıyorum, yanlamasına yatağa düşüyorum. Telefonumun elimden kayıp bir yerlerde kaybolmasına izin veriyorum. Battaniyeleri yukarı çekiyorum, bir yerlerde kaybolmayı umuyorum. Onların altında, uykuya. Dışarıda rüzgar uğulduyor, pencereleri tıkırdatıyor.

"Git buradan," diyorum ona. "İçeri giremezsin. İçeri giremezsin." Oda dönmeye başladığında gözlerimi kapatıyorum.

—

Gözlerim açıldığında, uykunun sisi yavaş yavaş kayboluyor. Müzik var. Ağaçlar onunla dans ediyor.

Tap-tap-tap-tap.

Neredeyse caz gibi. Main Street'in soluk, nostaljik cazı gibi. Ama değil.

Tap-tap-tap-tap.

Hayır, hiç de öyle değil. Çünkü bu müzik, bu ses hoş değil. Israrcı.

Tap-tap.

İki yanımda da pencereler var. Saf cam. Orman. Doğa.

Çekilecek perde yok. Saklanacak hiçbir yer yok.

Neden böyle düşüneyim ki?

Uykuya dönmem gerek; ne kadar uyanık kalırsam o kadar zor olacak. Ama çok gürültülü. Arkamı dönüp tavana bakıyorum. Çok yüksek, üzerimde çok fazla eğim var.

Tap-tap.

Ses yükseliyor mu?

Rüzgar yüzünden. Hepsi bu. Hepsi bu.

Tap-tap-tap-tap.

Rüzgar penceremde, aceleyle çılgılık atıyor.

Ama bu sadece rüzgar değil. Altında saklanan bir fısıltı var. Bir ses.

Ve bir...

Bir şingirtı. Gevezelik.

Dişlerim.

Titreyen çeneme uzanıp onu sabit tutuyorum. Ellerim donuyor. *Ben* de donuyorum. Battaniye yok. Örtüler nerede? Neden hâlâ ayakkabılarımı giyiyorum?

Boğazımda bir ekşilik kabarıyor. Yutkunuyorum, dilimi fırçalanmamış dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Ürperiyorum.

Ayakkabılarımı çıkarmak için doğrulduğumda, keskin bir bıçağın ağzı gibi parlayan ince bir hilal olan aya bir an için gözüm takılıyor. Gökyüzü siyah ve yıldızsız. Artık sağanak yağış yok ve onlar olmadan da manzara uğursuz. Bir fırtına tehdidi belirliyor; bunu içimde hissediyorum.

Ayakkabılarımdan birini çıkarıyorum. Diğerini. Yere düşmelerine izin verdim. *chunk-chunk*.

Ardından keskin bir sessizlik geliyor ve bunun bir dinleme sessizliği olduğunu hemen anlıyorum. Rüzgâr ve fısıltılar kulaklarını pencerelere dayamaktan vazgeçmişler. Uyanık olup olmadığını bilmek istiyorlar. Söylediklerini duymamı istemiyorlar.

Kimildamadan duruyorum. Nefesimi tutuyorum. Hiç ses çıkarmadan.

Neden bu paranoya? Neden bu kadar korkuyorum, rüzgârdan bu kadar korkuyorum? Bu büyük, büyük pencerelerden. Gökyüzü manzarasından.

Fısıltılar devam ediyor ve gözlerim sağa, kulübenin önüne doğru kayıyor ve bir şekilde yavaşça ama aynı anda camda karanlık bir silüet belirliyor. Bir figür.

Penceremde biri var. Dışarıda biri var. Ama olamaz. Ben ikinci kattayım.

Bir ağaç. Bir gölge. Görüldüğü gibi değil. Ya da öyle, ama ben rüya görüyorum ve bu gerçek değil; bu bir kabus.

Bu bir kabus olmalı, çünkü bu bir gölge değil. Bu bir ağaç değil. Onun şekli, orada, camda, gözümün köşesinde- o-

En son ne zaman kabus gördüm?

Tap-tap-tap-tap-tap-tap-tap.

Şimdi arkamdan geliyor ve başım boynumun üzerinde o kadar hızlı dönüyor ki başım dönüyor. Bir dal var. Onu görüyorum. Sola doğru.

Tap-tap-tap-tap.

"Şşt," diyorum ona. "Uyumaya çalışıyorum."

Esniyorum, bir an için figürü unutuyorum ya da bir an için geri döndüğümde orada olmayacağından emin oluyorum. Ya da kaynağın bana kendini göstereceğinden. Bir açıklama. Mantık.

Ama geri döndüğümde hala oradaydı. Geziniyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve tekrar açtığımda siluet kayboluyor. Hiçbir figür görüş alanıma girmiyor. Esir tuttuğum nefesimi bırakıyorum.

Isı hırıltılı bir şekilde artıyor, gizli bir havalandırma deliğinden içeri esiyor ve tıkırtı devam ediyor, rüzgâr. Midem çalkalanıyor.

Omuz silkip uyumaya devam etmeliyim. Ama bu ani kıyamet hissinden kurtulamıyorum. Bir şeylerin ters gittiğini, bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyorum. Sinirlerim titriyor. Panik.

Sonra nedenini hatırladım.

İşte buradayım, bu yabancı yatakta yalnız, uyanık ve korkuyorum, benim yatağında başka bir kadın meşgulken. Yatağında, evimde, güvenli yerimde lekелendim.

Tap-tap-tap-tap.

Kıyamet sıkışıklığı yoğunlaşıyor. Yorganı başımın üzerine çekiyorum, aşağı inen bir paraşüt gibi kavıyorum.

İşte buradayım, karanlıkta tek başıma, ekşi nefesim ve gıcırdayan dişlerimle ve felaketin eşiğindeki hayatımla. Gece karı dilinin altında tutuyor, ama soğuk rüzgar bir peygamber gibi gürültülü ve kasvetli bir şekilde pencereme vurmaya devam ediyor.

Sadece rüzgar. Sadece rüzgar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

“**W** Uyan! Uyan! Uyan *uuuuuuup!*” Naomi yatağıma tırmanıyor.
Yer açmak için beni itti. "Bugün doğum günü arifesi!"

İnledim. "Saat kaç? Bunu bana neden yapıyorsun?" "Saat
neredeyse on bir, uykucu."

"Hayır, değil," diyorum ve komodinin saatine bakmak için tek bir ağır göz
kapağını açıyorum. Saat on kırk yedi. "Kahretsin."

"Tanrım, uyumuşsun!"

Birbirimize bakıyoruz ve dün geceki konuşmayı kabul edip etmeyeceğimiz,
tartışmaya devam edip etmeyeceğimiz ya da mümkün olduğunca uzun süre
halının altına süpürüp süpürmeyeceğimiz, tatlı bir inkâr içinde oyalanıp
oyalanmayacağımız konusunda hızlı ve sessiz bir oylama yapıyoruz. İkincisi
kazandı.

Kapı zili kamerasında ne gördüğümü ona söylemenin bir anlamı yok.
Bakmamalıydım bile.

Neden baktım ki?

"Hâlâ rüya alemindesin," diyor, uçan bir saç evcilleştirip kafatasıma
hafifçe bastırarak.

"Mm," diyorum gözlerimi ovuşturarak ve daha hoş bir düşünce bulmak için
beynimi yoklayarak. "Oh, sana sormak istiyordum, sence insanlara hoss
demekten kurtulabilir miyim?"

"Hoss?"

"Evet," diyorum ve nefesimi ondan esirgemek için yastığa doğru
esniyorum. "Bunu düşünmeme izin ver."

"Düşünmen mi gerekiyor?"

"Evet, düşünmek için zamana ihtiyacım var. Evet deyip sonra da seni
burada yapamayacağın bir şeyi yapmaya zorlayacak değilim. Ama hayır deyip
seni bir fırsattan mahrum etmek de istemiyorum."

"Ama ilk tepkiniz hayır mı oldu?"

"Gün sonuna kadar size cevabımı vereceğim," diyor. "Yani bir saat içinde. Hadi bakalım. Kalk, kalk, kalk! Seni brunch'a götürmek istiyorum. Kahveye ihtiyacım var. Ve bir çizburger. Bu sırayla olması şart değil."

Yorganı da yanına alarak zıplıyor. Ben sızlanıyorum.

"Doğum günü arifesi!" diyor, merdivenlere doğru ilerliyor, battaniyem başının üzerine bir örtü gibi örtülmüş. Bana doğru dönüyor, reverans yapıyor, battaniyeyi bırakıyor ve merdivenlerden iniyor. "Kafein almak için güzel bir sabah daha! Ah, kafein. Sosyal olarak kabul edilebilir favori uyuşturucum."

Konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemeyi bırakıyorum. Yataktan kalkıp topallayarak valizimin yanına gidiyorum, ne giyeceğimi, bunun önemli olup olmadığını düşünüyorum. Kendimi iyi hissetmemin en kritik olduğu günler, bunun en imkansız görüldüğü günlerdir.

Kot pantolon ve seksi olmayan bir kazak.

Fermuarımı iliklerken bakışlarım kulübenin ön tarafındaki pencereye yöneliyor. Henüz kar yok. Ama başka bir şey var. Camın diğer tarafında bir leke.

Bu bir el izi. El izine benziyor.

Kâbusum sürünerek geri geliyor -penceremdeki figür- ve onunla birlikte belirsiz bir fısıltı. Duyabildiğim ama duyamadığım uzak sesler. Yaklaşıyorum, cama yaklaşıyorum. Tam olarak siluetin görüldüğü yer. Kötü bir rüyanın kalıntısı.

Gözlerimin arasında yok edici bir baş ağrısı patlak veriyor. Burnumun kenarını çimdikliyorum. Akşamdan kalmayım.

Camdaki lekeyi görmezden geliyorum. Bu bir el izi değil, çünkü el izi olamaz. Sadece çamur.

Kendi elime bakıyorum. Yüzük parmağımdaki iki ince banda. "Sloane!"

Naomi sesleniyor. "Yiyeceğe ihtiyacım var!"

Yatağıma geri dönüp bütün gün uyuma isteğimle savaşıyorum. Sonsuza kadar uyumak için. "Geliyorum," diyorum.

Bizi şehre götürecek servisi bekleyemeyecek kadar sabırsızız, bu yüzden kulübemizden ana konağa yürüyoruz. Titreyerek ve açlıktan ölmek üzereyken, saçlarımız rüzgarda savrulmuş bir çift kurt gibi vardık. Dekoratif pervazları ve ağır perdeleriyle resmi bir havası olan yemek salonunda yerimiz yok. Sınırlı bir menü var; çırpılmış bal ve çilekli yoğurt ya da Benedict usulü yumurta seçenekleri. Naomi sunulan cheeseburgerlerin azlığı karşısında küçük bir kriz geçiriyor ama köpüğünde mükemmel bir kalp olan karamela latte kahvesini alınca yatışıyor.

"Ah," diyor ve bir fotoğraf çekiyor.

İkimiz de Benedict usulü yumurta sipariş ediyoruz ve yanında ince, çıtır patates kızartması geliyor. Naomi ketçap istiyor ve garson alınıyor gibi görünüyor ama getiriyor. O da başka bir çocuk, belki yirmili yaşların başında? Birdenbire herkes benden genç olana kadar insanların kaç yaşında olduğunu hiç fark etmemiş ya da umursamamıştım.

Naomi ketçap şişesini ters çevirir ve düz bir avuçla şişeye defalarca vurur, sonunda kırmızı bir kütle şişenin boynundan dışarı fırlar. Tabağına sızıyor, her şeyi doyuruyor. Dağınık. Memnun bir şekilde gülümsüyor.

Başımı sallıyorum.

"*Gour-met*," diyor başparmağındaki ketçabı yalayarak, dudaklarını yalayarak.

Kahvemden bir yudum alıyorum. Yeterince sert değil.

Her ne kadar dün geceki sohbet konusunu tekrar açmamak üzere sözsüz bir anlaşma yapmış olsak da ve ben kapı zili kamerasının keşfini kendime saklayıp Joel'i ve aldatmalarını aklımdan çıkarmaya karar vermiş olsam da, konu hala orada ve aramızda yer kaplıyor. Kabul etmek istemiyorum ama yıllardır aramızda yer kaplıyor.

"Bu akşam için plan yaptım," diyor çatalıyla ketçap kaplı bir patates kızartmasını delerken.

"Planlar mı?"

"Doğum günün için. Özel bir şey." "Bana ne olduğunu söylemeyecek misin?"

"Eğer sana söyleseydim, kendini vazgeçirmek için zamanın olurdu."

Birden iştahım kaçtı. Tabağıma bakıyorum ve haşlanmış yumurtalar uzaylı gözleri gibi bana bakıyor. "Bunu gerçekten satıyorsun, her ne ise."

"Bu şimdiki zamanın bir parçası. Dikkatli olun," diyerek çatalını bırakıyor ve masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. Bana tatlı, yalvaran bir köpek yavrusu bakışı atıyor. "Bana hiç inancın yok mu?"

"Tamam, sen kazandın," diyorum, yeterince suçlanmış bir şekilde. "Bu gece ne yapmak istersen, ben de seninle geleceğim."

"Yine de senin yolculukta yanımda olmanı istemiyorum. Seni sürücü koltuğunda istiyorum. Motoru bir orospu çocuğu gibi devirmeni."

"Motoru deviren tiplerden değilim, Nay. Hiç olmadım."

"Yine de olabilirsin. Çok geç değil."

Homurdanıyorum.

"Hadi ama. Söz veriyorum. Her şey çok güzel olacak." Patateslerimi seçiyorum.

"Eğer söz verirsen." Gülüyor. "İnanç yok.

Sıfır inanç."

"Beni suçlayabilir misin? Arkadaş olmamızın üzerinden bir hafta geçmeden ilk cezamı aldım," diyorum, şimdiki zamandan kaçmak için nostaljiye dalarak. "Bela."

"Çok saçmalıyorsun!" diyor, çatalıyla beni tehdit ederek. "Bu benim hatam değildi. O gün orada bile değildim!"

Onur İngilizce öğretmenimiz Dr. Hopkins'in nadiren kadın kitapları vermesi ve verdiği de onlardan açıkça kadın düşmanı bir şekilde bahsetmesiyle ilgili bir olayı tartışıyoruz, sonunda sigortayı attırdım ve ona bunu söyledim, kendime bir ceza kazandırdım.

Ve evet, onunla ilgili hayal kırıklıklarımın uzun süredir devam ettiği, Naomi ile takılmaya başlamadan önce bile var olduğu doğrudur. Ama hayal kırıklıklarımın geçerli olduğunu doğrulayan, ondan bahsettiğimde "Bu adam kadınlardan nefret ediyor" diyen oydu. Aylardır içimde sessizce kaynayan her şeyi doğrulamıştı. İsteyerek ya da istemeyerek, bu konuda onunla yüzleşmem için bana güven verdi.

Çünkü on dört yaşındayken ve tanıdığınız en havalı insan yanınızdayken kendinizi yenilmez hissedersiniz. Ölümsüz hissedersiniz.

Naomi bir bela, ama çoğu zaman ihtiyacım olan, kendi başıma karıştıracak kadar cesur olmadığım türden bir bela. Bu geceki sürpriz planlar konusunda sinirlerim yatışıyor. En azından dikkatimin dağılması işime yarayabilir.

Garson tabaklarımızı toplamaya geldi.

"Her şey nasıldı hanımlar?" diye soruyor, ifadesiz, coşkudan yoksun bir sesle.

"İnanılmaz," diyor Naomi, ona bakıyor, kirpiklerini kırıştırıyor, uzun boynunu okşuyor. Herkesle flört ediyor. Mısır labirentindeki bir korkuluğa bile asılır. Kiminle flört ettiği önemli değil. Arzuyla ilgili değil, ya da en azından çoğu zaman değil. Güçle ilgili.

Garson ona gülümsüyor, hayat belirtileri gösteriyor. "Size başka bir şey getireyim mi? Biraz daha kahve? Bir latte daha?"

"Sadece çek. Teşekkürler, patron." Sırtarak bana döndü.

OceanofPDF.com

8

NAomi elbiselerimden birini kaldırdı. "Bunu nereden aldınız? Bir

mağazadan.

Sister Wives koleksiyonu mu?"

Öğleden sonrayı şarap tadımında geçirdikten sonra kulübeye geri döndük. Kötü davrandık, şarap garsonunu görmezden geldik ve bir şeyler uydurduk. *Narenciye ve erkek gözyaşları notaları alıyorum. Bu tam gövdeli, biberli, yoğun ve doyurucu, pizza artıkları ve Cold Case Files'in bir bölümü ile güzelce eşleşir. Bu reçelli, çok reçel gibi, çok Bonne Maman.*

Şimdi bu geceki gizemli etkinliğe hazırlanırken şarabın dibine vurmuş durumdayız.

"Çok komik," diyorum elbiseyi elinden kaparak. "Ve nereden aldığımı hatırlamıyorum."

Aldım. Sadece Target'tan aldığımı itiraf etmek istemiyorum. Umursayacağından şüpheliyim, ama bir yanımda hala yemek alanındaki kızın havalı olduğumu düşünmesini istiyor.

"Eminim sana çok yakışmıştır," diyor. "Kilise için mükemmel."

"Tamam, anladım. İş için muhafazakar giyinmeliyim, telefon görüşmelerine dekolte ile gitmemeliyim. Ve ben asla..." Giydiği kıyafeti işaret ediyorum. Kot bir mini elbise, file çoraplar, kovboy çizmeleri, püsküllü bir hırka.

"Yanlı," diyor elimi tutarak. "Hadi gidip giysi giydirme oynayalım."

Direnmenin bir anlamı yok. Beni odasına sürüklemesine ve benim için kıyafet seçmesine izin verdim.

"Ne yaptığımızı bilseydim kendim giyinebilirdim," diyorum o devasa, tıka basa dolu bavulunu karıştırırken. "Neyin uygun olduğunu bilmiyorum."

"Güzel iç çamaşırı mı giyiyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun?"

Çılgınca gülüyor. Bu şaka yaptığı anlamına da gelebilir, çok ciddi olduğu anlamına da. Cevabı öğrenmekten çok korkuyorum.

Üçüncü kıyafette anlaşıyoruz, bir çift siyah suni deri taytın üzerine ve uzun deve rengi bir hırkanın altına elbise olarak geçebilecek kadar uzun vintage bir tişört. Kendi botlarımı giyeceğim. Kendi rüküş kışlık montumu.

"Hadi biraz müzik açalım," diyor saçımızı ve makyajımızı yapmak için banyoya girerken. Telefonunu bana doğru kaydırıyor. Kendi telefonumun ölmesine izin veriyorum, temastan kaçınıyorum. Gerçeklikten kaçıyorum. "DJ'lik yapabilirsin."

"Gücünüzden bu kadar kolay mı feragat edeceksiniz?"

"Sadece ve sadece senin için" diyor. "İç karartıcı bir şey çalma." "Ve sen beni inançsız olmakla suçladın. Bırakın işimi yapayım," diyorum. I Real McCoy'un "Another Night" şarkısını koy.

"Oh, tamam, tamam. Burada ne yaptığımızı anlıyorum," diyor, kalçalarını sallayarak etrafta dans ediyor.

"Benim de eğlenceli olabileceğimi unutuyorsun."

"Asla. Bunu asla unutmam," diyor ve Waterfront'un sağladığı fön makinesiyle kirpik kıvrıcısını ısıtıyor. Şarkı söylemeye başlar. " *Başka bir gece, başka bir rüya, ama hep sen...* " "

"*Geceleri rüyamda gerçek bir aşk görüyorum.* " "Aşk" ve "gerçek" kelimeleri ağızımda sirkemsi bir tat bırakıyor. Banyo etrafımda daralıyor, klostrofobik bir hal alıyor. Son birkaç saattir Joel'i, beni bu yolculuğa göndermekteki gizli amacını düşünmemeyi başarmıştım. Bunu benim için bir hediye olarak damgalamayı seçmişti.

Diğer hediyesini hatırlıyorum. Şu anda çatı katında duran, güzel pembe bir kurdeleyle altın kağıda sarılmış hediye kutusu.

Gidip açmak istedim ama sonra kafamın içinde onun sesini duydum. *Şimdiki çalkalayıcı.*

Beni ona çeken ilk şey sesiydi. Morristown, New Jersey'de bir barın önünde tanıştık. Aralık ayıydı ve caddenin karşısındaki parkta -Yeşil- bulunan ağaçların hepsi fiyonklarla ve ip ışıklarla sarılmıştı. Joel'in sesini duydum. Halka açık idamların nasıl bir şey olduğunu anlatıyordu.

Yeşil alanda, Noel Baba'nın evinin bulunduğu yerde düzenlenirdi ve ben dönüp ona baktım, o da bana baktı. Sesi dışında onunla ilgili her şeyin sıradan olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. 1930'ların radyo sesine sahipti.

Yanıma geldi ve kendini tanıttı. Kendinden emindi ama ukala değildi, iyi toparlanmıştı ama gösterişli değildi. Ondan hemen hoşlandım. Benim hakkımda, geçmişim hakkında hiçbir şey bilmemesi hoşuma gitmişti. Her şeye yeniden başlamak için mükemmel bir insan gibi görünüyordu. Doğru kişi gibi görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. O kelimeyi hatırlıyorum, "doğru". Çekici, seksi, yakışıklı ya da kibar değil. *Doğru*. Üzerine oturan bir şeyi denemek gibi, soyunma odasındaki o belirgin rahatlama hissi.

Babama, annemin boşandıktan sonra çıktığı erkeklere, lisedeki erkek arkadaşlarıma ya da kalbimi ateşe vermeden önce kıyma makinesine atan, kimseye, özellikle de kendime güvenmemi imkânsız hale getiren ilk aşkım Smith'e hiç benzemediğini hemen anlayabiliyordum.

Joel beni içeri götürdü ve bize zencefilli bira ısmarladı; o sırada ayıktım ve aldırıyor gibi görünmesini takdir ettim. O kadar uzun süre oturup konuştuk ki barı kapattık. Esprili ve zekiydi, Seton Hall'da hukuk okuyordu. Pazar günleri Buffalo Bills'e yaptığı ibadeti saymazsak dindar değildi. Yürüyüş yapmayı, yemek pişirmeyi ve belgesel izlemeyi severdi. Maddi ve duygusal açıdan istikrarlıydı; mutlu bir aileden geliyordu. Bana mezun olduktan sonra Batı New York'a geri dönmeyi planladığını söyledi ve ben de o anda onunla gitmek istediğimi anladım. Birlikte yaşayacağımız bu güzel hayatı hayal ettim; bunu çok net görebiliyordum. Çok düşük riskli, çok kolay, çok pratik görünüyordu, bu da tam olarak aradığım şeydi. Bir ortak. Faturaları bölüşecek, yükü paylaşacak biri. Ve sevinçleri de, sanırım.

Tanıştığımız o geceden beri birlikteyiz. Neredeyse on dört yıl. Bu on dört yıl içinde onu üç kez aldatırken yakaladım. İlki evlendikten hemen sonraydı. Kız bana Facebook'tan mesaj attı. Bir süredir devam ettiğini, tek olmadığını, kendini kötü hissettiğini ve onu becerdiğini söyledi. Ona bunu sorduğumda inkar etti, ben de ona inanmadım ama inanmış gibi yaptım. Facebook'umu sildim.

İkincisi dört yıl önceydi. Farklı bir kadın. İş arkadaşlarından biri. Telefonunda mesajlar buldum. Bu sefer, onunla yüzleştüğimde, itiraf etti. Özür diledi ve beni sevdiğini, bunun bir kerelik bir şey olduğunu ve bir daha asla olmayacağını söyledi. Telefonuna bakmayı bıraktım.

Üçüncü kez dün geceydi.

"*Başka bir gece, başka bir rüya, ama hep sen.*" Şarkı tekrar çalıyor. Hava saç spreyi ile yoğun ve nedense her şeyi gerçeküstü gösteriyor. Sanki sisin içinde kaybolmuşum, Alacakaranlık Kuşağı'na geçiyorum.

Ona çok aşık olduğum için patavatsızlıklarını göz ardı etmekte acele etmiyorum. Onu seviyorum ama hiçbir zaman bununla ilgili olmadı. Uyumumla ilgili hiçbir şey onun çıkarı için değil. Kendim için. Çünkü ben bir seçim yaptım. Onunla kurduğum hayata bağlandım, gayet sevdiğim bir hayat. Bu tanıdık. Rahat. Onu kaybedersem bunu da kaybetmekten korkuyorum.

Bilinmeyenden korkuyorum.

Sadık olup olmadığını kontrol edemediğim doğru ama diğer yanağımı çevirdiğim sürece gitmeyeceğini biliyorum. Bu bana durum üzerinde biraz kontrol sağlıyor. Küçük güzel hayatım üzerinde.

"Dünyadan Sloane'a," diyor Naomi.

"Öyle mi?"

"Uzaydasın."

"Ben değilim," diyorum. "Uzaydan nefret ediyorum. Çok kendini beğenmiş."

"Gerçekten. *Ben* her zaman çok karanlık, derin ve bilinmez biriyim. Kimin umurunda?"

"İnekler," diyorum alnımı ovuşturarak. Akşamdan kalma baş ağrım şiddetle geri döndü. Şarap kötü bir fikirdi.

"Biliyor musun? Carl Sagan'ı sikerim. O da anlayabilirdi. Eğer hala hayatta olsaydı." Telefonunu eline aldı. "Üzgünüm ama işte uyuyordun. DJ ayrıcalıklarını kaybettin."

Ve şimdi Lesley Gore, "*Bu benim partim ve istersem ağlarım, istersem ağlarım...*" şarkısını söylüyor.

"Çok burnu havada," diyorum.

"Kibirli hipster kaltak," diyor, kalçamı kalçasıyla vurarak.

"Birini tanımak için biri gerekir," diyorum ve kırmızı rujumu elime alıyorum. Katil rengi.

—

Bir kez daha kulübenin dışında titreyerek servis aracını bekliyoruz. En azından ben servisi beklediğimizi varsayıyorum. Naomi ne doğrulayacak ne de yalanlayacak.

Bu sürpriz için kampüs dışına çıkmaya pek hevesli değilim ve normalde pratik, eğlenceli olmayan, oyunbozan ayağımı indirirdim, ama şu anda gerçekten savaşıacak gücüm yok.

Rüzgâr gölden esip ağaçların arasından geçiyor.

"Bunu neden yapıyoruz yine?" diye soruyorum.

"Hmm?" Naomi söylüyor. Eğilmiş, telefonunu kontrol ediyor.

"Dışarıda bekliyorum. Bunu dün gece de yaptık. Servis hiç zamanında gelmiyor. Hadi içeri girelim."

Naomi cevap vermiyor. Telefonunu cebine koyar ve gözlerini toprak yola diker. Alışılmadık bir şekilde endişeli.

"Hayır mı?"

"Geceleri orayı sevmiyorum," diyor.

"Ne?" diye sordum. Bir rüzgâr dişlerime bir tekme gibi iniyor.

"Orada. Kulübenin içinde. Çok fazla pencere var. Ürkütücü, sence de öyle değil mi?"

Kabusumun anısı geri dönüyor, ağır ve yakıcı, sanki biri göğsüme sıcak bir soba düşürmüştü gibi. Üstümde, arkamda, üzerinde el izine benzeyen bir leke olan pencere var.

"Bir şey mi gördün?" Sesim çok yüksek çıkıyor.

"Evet. Çok fazla korku filmi. Belli ki."

"Doğru," diyorum, başımı omuzlarıma arasına gömüyorum.

"Ah!" Naomi diyor ki. "İşte orada."

Öfkeli havaya karşı bakışlarımı zorluyorum. Bir araba yaklaşıyor ama otel servisi değil. Lanet olası Batmobil'e benziyor.

"Um, bu nedir?" diye sordum. "*Kim* o?"

"Bu Ilie," diyor. "Dün geceki adam."

"Hangi adam?"

"Barda tanıştığım adam," diyor. "Göl kenarında bir evi var. Bazı arkadaşlarıyla orada kalıyor. Bana numarasını verdi ve iyi vakit geçirmek istiyorsak onu aramamı söyledi. Ben de onu aradım."

Yüzüm donmuş olmasaydı, ona ölümcül bir bakış atıyor olurum.

"Takılırsınız," diyor. "Yeni insanlarla tanışınız. Eğlenceli olacak!"

"Mesele şu ki, yabancı tehlikesi kavramına aşına olduğunuzu biliyorum, ancak bu adamın cinayet inine bağlanana kadar bunun gerçek bir şey olduğuna inanmayacaksınız."

"Eğer böyle bir şey olursa, bana *sana söylemiştim* diyebilirsin," diyor. "En sevdiğin."

"Naomi. Tanımadığım biriyle arabaya binmem. Bu *senin* Bilmiyorum."

"Onu tanıyorum. Tipini biliyorum. Zengin bir Avrupalı. Eski dünyanın eski parası. Oraya gidip en kaliteli içkileri içeceğiz, en iyi uyuşturucuları kullanacağız, uyanık kalıp konuşacağız ve -ne bileyim- soyunacağız."

"Ne?" O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki rüzgâr kesiliyor.

Bu tartışma çok geç oluyor. Sürücü tam önümüzde frene basıyor ve yolcu tarafındaki kapı açılıyor.

"İyi akşamlar, aşklarım," diyor adı Ilie olduğu anlaşılan inanılmaz yakışıklı yabancı. Tam olarak çıkaramadığım güçlü bir aksanı var. Rus aksanı mı? "Gelin, gelin. Sizi partiye götüreyim."

Naomi yüzünü bana döndü. Ellerini sıkıca omuzlarıma koydu, gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi: "Hayatını yaşamalısın Sloane. *Yaşamak* zorundasın."

Sonra gitmeme izin verdi. Geri döndü ve arabaya bindi.

Kar yağmaya başladı, pullar kalın ve genişti. Hava durumunu kontrol etmeyi unutmuşum.

Naomi yolcu koltuğundan beni çağırıyor. Bir lolipodu havaya kaldırıp sallıyor. "Şekerim var" diye şarkı söylüyor.

"Bu hiç komik değil," diye mırıldanıyorum, karla toz haline g e l m i ş yere bakarak. Yapışıyor.

"Sloane," diyor Naomi. Ses tonundaki bir şey başımı kaldırmama neden oluyor. Bana yalvarıyor.

"Gel aşkım," diyor Ilie sırtarak. "Ben ısırمام."

Bu benim kararım değil. Naomi'nin kararı ve o çoktan verdi, ben de arabaya bindim. Çünkü yalnız gitmesine izin vermeyeceğim. İzin veremem.

Sahip olduğum tek şey o.

OceanofPDF.com

9

T Batmobil iki kişilik olduğu için Naomi'nin kucağına oturuyorum. Ben arkaya uzanıp boş yere emniyet kemeri ararken o Ilie'ye kıkırdıyor.

"Merak etmeyin. Ben güvenli bir sürücüyüm," diyor Ilie kalın aksanıyla. Hız yapıyor, karla kayganlaşan yolda kayıyor. "Çok güvenli."

"Evet, anlayabiliyorum" diyorum. Bu araba muhtemelen evimden daha pahalı ama hava yastığı var mı?

"Sloane, değil mi? Sizinle tanışmak çok güzel. Naomi'ye aradığı için çok memnun olduğumu söyledim. Benim adım Ilie," diyor. Elimi sıkmak için direksiyonu bırakıyor. Hızlıca sıkıyorum ama direksiyonu tekrar almak yerine bir paket sigara çıkarıp dudaklarının arasına koyuyor ve yakıyor.

"Genelde arabada sigara içmem ama," diyor ve direksiyona tekrar geçerken omuz silkiyor, "bu özel bir durum, değil mi?"

"Bugün Sloane'un doğum günü,"

diyor Naomi. "Yarın," diyorum.

"Mutlu, mutlu yıllar," diyor Ilie. "Bir dilek tutmalısın. Gerçekleşecektir."

Bu adamı unutamıyorum. Hem çok yakışıklı hem de çok gülünç. Dar saten pantolon ve yeterince iliklenmemiş şeffaf siyah bir ceket giyiyor. Üst düğmeleri gece koparılmış. Gümüş kolyeler koyu renk göğüs kıllarından oluşan ormanın içinde kayboluyor. Bir karikatür gibi, ama karikatür olamayacak kadar seksi. Genç bir Colin Farrell'ın seksi, tarihi açıdan hiç de doğru olmayan bir biyografik filmde Rasputin'i oynaması gibi.

"Merak etmeyin. Çok uzak değil," diyor Ana Cadde'nin yanından zum yaparak geçerken. "Bu gece en iyi arkadaşlarımla tanışacaksın. Yeni insanlarla tanışmayı severiz. İlginç insanlarla. Senin gibi."

Bize göz kırpmıyor, sonra ani ve sert bir sağı dönüyor, bir ağacı kıl payı kaçırıyor. Sonra özel bir yola açılan bir kapıdan geçerken frene basıyor.

İrkilmiyorum bile. Geçici olarak korkuyu aştım. Bu soğukkanlı, aydınlanmış, "Ne olacaksa olsun" şeklinde olabilir. Ama daha büyük olasılıkla varoluşsal bir umutsuzluk yaşıyorum.

İlie açık kapıdan geçiyor ve ben de dikiz aynasından kapının arkamızdan yavaşça kapanışını izliyorum.

Ve bir anda korkum geri geldi, iki elimde kırmızı bayraklar sallamaya başladı. "Kapıyı neden kapatıyorsun?" diye sordum.

"Bunun bir parti olduğunu sanıyordum."

"Herkes burada," diyor hiç istifini bozmadan. "Davetsiz misafir gelmesin diye kapıyı kapatıyoruz. Çok ayrıcalıklı."

"Doğru," diyorum. Naomi yan tarafımı çimdikliyor. Ben de uzanıp sırtını çimdikliyorum.

Yips.

"Gördün mü? Sana uzak olmadığını söyledim. Bu evi alalı çok olmadı. Bu bölgede iyi şarap olduğunu söylüyorlar. Bir sürü turist var. İyi bir yatırım. İyi bir yer. Çok güzel bir yer. Sessiz. Ama bence fazla sessiz. Biraz eğlenceye ihtiyacım var, anlıyor musun? Biraz heyecan."

"Ve biz de burada devreye giriyoruz?" Naomi diyor ki.

"Evet, evet. Haklısın," diyor İlie ve bir kez daha frene basıyor. Neredeyse ön cama doğru uçuyordum. "Hazır mısın? Bana ev hakkında ne düşündüğünü söyle. Benim evim."

İlie gelip yolcu tarafındaki kapıyı bizim için açtı. Karla kayganlaşmış araba yoluna yuvarlanıyorum. Kar hızla birikiyor ve bu gece kulübeye geri dönemeyebileceğimizi fark ediyorum - hayatım ıslak bir kâğıt gibi dağılmasaydı bunu daha erken fark edebilirdim.

Kar ve rüzgârın, kış kanamasının arasından evi görmek zor. Geniş bir çiftlik. Belki orta yüzyıldan kalma? Hafif bir tepenin üzerinde, ağaçlarla çevrili.

İlie benimle Naomi'nin arasına girerek ikimize de birer kol uzatıyor. "Bir de şövalyeliğin öldüğünü söylerler," diyor Naomi, başını ona doğru eğerek. kolunu onunkine geçiriyor.

Ona dokunamayacak kadar gerginim. Bir, çünkü ona güvenmiyorum. İkincisi, o kadar çekici ki beni rahatsız ediyor, dönüp olabildiğince hızlı kaçmak istiyorum. Buharlaşmak istiyorum.

Elini kolumdan yukarı kaydırıyor, yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. "Utangaç mısın, aşkım? Söz veriyorum, bu geceyi sonsuza dek hatırlayacaksın."

Gözleri geniş ve ela, dudakları pembe, dişleri parlak beyaz ama çentikli. Nefesi ekşi.

"Sloane?" Naomi söylüyor. Bana baktığını hissediyorum. Anlaşılan akran baskısı için asla yaşlanmıyorsun.

İçimi çekiyorum ve Ilie'nin koluna giriyorum. Bizi patikadan ön kapıya doğru götürüyor. Biz oraya varmadan kapı açılıyor.

"Şu muhteşem yaratıklara bakın!" diyor uzun boylu, incecik yapılı, muhteşem altın sarısı bukleleri olan bir kadın. "Hoş geldiniz. İçeri buyurun. Lütfen."

Eşikten geçip loş bir salona giriyoruz. *Her yerde* mumlar var. Titreyen alevler, sanat eserleriyle kaplı duvarlarda gezinen gölgeler oluşturuyor - çiçeklerin, manzaraların, deniz manzaralarının ve kalelerin abartılı bir şekilde çerçevelenmiş yağlı boya tabloları. Renkler mum ışığında sanki boyalar hâlâ ıslakmış gibi parlıyor.

"Ayakkabılarınızı ve paltolarınızı çıkarabilirsiniz. Rahatınıza bakın. Bizim evimiz sizin evinizdir," diyor sarışın.

Naomi ayakkabılarını çıkarır ama ceketini üzerinde bırakır. Ondan ayrılmayacak.

Botlarımı çıkarıyorum ve sarışın kadına paltomu uzatıyorum. Benimkine böyle bir bağlılığım yok.

"Teşekkür ederim," diyorum kadına. Kadifemsi mor bir elbise giymişti. Yüksek moda modellerine benziyor. Her açıdan bakıyor. Yüz hatları yoğun, cildi cam gibi. Hiç makyaj yapmamış, en azından benim söyleyebildiğim kadarıyla.

"Elbette," diyor. Ilie'ninkine benzer bir aksanla konuşuyor. Belki de Rusça değildir. Bilmiyorum. Çok gezmiş biri değilim.

Paltomu, benim soyut bir heykel sandığım ayaklı bir askıya asıyor. Devasa, parçalanmış bir ataş gibi görünüyor. Gümüşü kollarında taşıdığı tek palto benimki.

"Bu Elisabeta. Bizim Elisa," diyor Ilie. "Kötü bir yüzü var ama çok tatlı. Gel bakalım. Seni herkesle tanıştıracam."

Elisa Naomi'nin içine bakıyor. Ona yaklaşıp, iki parmağını çenesinin altına sokar ve sonra onu dudaklarından öper.

Çenem düştü. Yemin ederim yere
çarptı. Öpüşme tam bir dakika sürdü.

Sonunda Elisa geri çekilir. Elinin tersiyle Naomi'nin yüzünü okşar, sonra da "Evet, hadi herkese gidelim" der.

Ben geride kaldım, Ilie ve Elisa'nın önden yürümesine izin verdim. Naomi'yi ceketinin kolundan tuttum.

"O da neydi?" Fısıldıyorum.

"Dostça bir selamlama mı?" diyor biraz gülerek. "Fazla düşünme, tamam mı? Bu kültürel bir şey."

"Ah? Tam olarak hangi kültür?"

"Hey. Sadece hazır ol. Açık fikirli ol. Bunun hayatının en güzel gecesi olabileceği ihtimalini hiç düşündün mü?"

"Hayır," dedim.

Ahududu üflüyor.

"En fazla bunun en kötüsü olmamasını umabilirim. Ya da sonuncusu," diyorum. Sesimi fısıltının da fısıltısına indirerek ekliyorum, "Kapıyı kapattı."

"Fazla düşünüyorsun," diyor. Elimi tutuyor ve beni döndürüyor. "Hadi ama. Biraz gevşesen ölür müsün?"

"Olabilir."

Bana öyle bir bakıyor ki dilimi yutasım geliyor. Ciddi. Nadiren ciddidir. "Sıkıcı bir banliyö normalymişsin gibi davranmak istiyorsun. İkimiz de gerçekte böyle biri olmadığımızı biliyoruz. Bir saniyeliğine kendine karşı dürüst ol. Saçlarını salmak istemiyor musun?"

"Burada olmaz. Şimdi olmaz. Bütün bunlar çok garip. Bu insanlar, bu yer. Hala yapabiliyorken bir araba çağıralım. Kar-"

Elimi bıraktı. "En kötüsünü varsayıyorsunuz ve bu kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet oluyor. Kontrolün sende olduğunu, hiçbir şeyi şansa bırakmayarak ya da konfor alanından çıkmayarak güvenli oynadığını düşünüyorsun ama-"

"Bu hiç adil değil. Sağduyulu davrandığım için bana kabadayılık taslama."

"Bir gün hayatınıza dönüp baktığınızda pişmanlıktan başka bir şey bulamayacaksınız."

Ilie ve Elisa'nın peşinden gidiyor.

Bileğimden ameliyat olduktan sonra rastgele *Hindenburg* hakkında okumaya başladım. Yaz tatili sırasında yağmurlu bir Perşembe öğleden sonra Naomi beni Lakehurst'teki anıta götürdü ve zeplinin alevler içinde düştüğü alanda yürüdük.

O zaman ona NYU'yu bırakıp Jersey'e dönmeye karar verdiğimi söyledim.

"Burs olmadan borcun altından asla kalkamayacağım. Bursla bile çok fazlaydı," demiştim, alçımın içindeki kaşıntıyı gidermeye çalışarak. "Buna değmez. Ne için ömür boyu borç riskine gireceksin? Diploma diplomadır."

"Muhtemelen burada sigara içmemeliyim, değil mi?" diye sordu, söylediğim hiçbir şeyi kabul etmeden.

"Muhtemelen hayır." Bana seslenmesini, Smith olayını ve ardından gelen, not ortalamamın düşmesine, bursumun kesilmesine neden olan ve St Marks Place'de bir Cumartesi gecesı kalabalığın önünde sarhoşken kaldırımdan düşüp bileğimi kırmamla, neredeyse bir taksinin altında kalmamla, ön tekerleğin kafatasımı bir santimle ıskalamasıyla sonuçlanan sarmalımı gündeme getirmesini bekledim. Okulu bırakma kararındaki diğer, daha az pratik, daha utanç verici faktörler.

Bunun yerine, "Duyarsız olmak istemem ama gaz dolu dev bir gökyüzü balonuna binmenin oldukça boktan bir fikir olduğunu düşünüyorum" dedi.

"Evet," dedim.

"Yine de manzara için değer. Sence de öyle değil mi? Risk almaya değer mi?" "Manzara buradan iyi."

Ne demeye çalıştığını biliyordum ama bunu yapmak için yanlış yerdı. Bizimle birlikte tarlada dolaşan kömürleşmiş ruhların benim tarafımda olacağını, benimle aynı fikirde olacaklarını biliyordum. Eğer her şeyi yeniden yapacak olsalardı, güvenli bir şekilde yerde kalırlardı. Asla risk almazlardı.

Ama şimdi buradayım, son on altı yılımı her iki ayağımı da sağlam bir şekilde yere basarak geçirdim, her kararı dikkatle düşünerek verdim, liderlik ettim

düşünebildiğim en riskten kaçınan hayattı. Ve yine de yüzüme patladı.
Belki Naomi haklıdır. Kontrol bende değil. Hiç olmadı. Bu
yüzden partiye katılabiliyim.

—

Naomi'yi koridorda takip ediyorum, koridor gömme bir oturma odasına açılıyor.

İçinde kıpkırmızı bir ateşin çıtırdadığı dev bir taş şömine var. Şöminenin üzerinde özenle hazırlanmış bir şamdan var, mumlar yanıyor, balmumu damlıyor. Hiç pencere yok, en azından hiçbirisi açıkta değil. Duvarların tamamı ağır kumaşlarla örtülü ve zemini kaplayan bir dizi kilim, battaniye ve kalın yastık var. Üzerlerine cesetler serpiştirilmiş birkaç arkalıksız kanepe var. Oda duman, tütsü ve ter kokuyor. Bir afyon inine benziyor.

İlie yabancı dilde bir şeyler söylüyor ve bedenler kıvrılarak uyanmaya, oturmaya, insan olmaya başlıyor. Dört tane saydım. İki erkek, iki kadın. Erkeklerden biri köşede, gölgeler içinde. Diğeri, ateş ışığıyla aydınlanmış, gömleksiz, yanan bir sigara dudaklarından tehlikeli bir şekilde sarkıyor. Kaslı, dövmele ve yara izleriyle kaplı. Her iki göğüs ucunda da piercing var. Beyaz-sarı saçlarını kısacık kestirmiş. İlie ile aynı yaşlarda görünüyor, yirmili yaşların sonunda ya da otuzlu yaşların başında. Kare bir çenesi ve belirgin bir kaş çıkıntısı var ama kaşları o kadar silik ki neredeyse görünmüyorlar. Gözleri sürünge yeşili.

Onu gezegendeki en korkutucu yaratıklar arasına koyabilirim. Tam
bunu düşünürken gülümsüyor, altın dişleri parlıyor.

"Merhaba!" diyor, sesi beklenmedik derecede yüksek ve hoş. "Ben Costel.
Tanıştığımıza memnun oldum."

Kadınlardan biri başını omzunun üzerinden çıkarıyor. Minyon yapılı, küt, koyu renk saçlı, kalp şeklinde bir yüzü ve sivri bir çenesi var. Beyaz ipek bir elbise giymiş, askıları bol ve kollarından aşağı kayıyor.

"Ben Miri," diyor. "İlie, haklıymışsın. Çok güzeller! Çok, çok güzeller."

"Benden şüphe mi ediyorsun?" İlie oturma odasına inip Miri'nin yanına geçerek soruyor. Saçlarını karıştırıyor, sonra bir avuç tutuyor, kısa bir parıltı

Kanımı donduran bir şiddet.

Miri önce nefes nefese kalıyor, sonra kıkırdıyor. Bir an birbirlerine bakıyorlar ve ben nefesimi tutuyorum, ta ki Ilie onun saçını tutmayı bırakana kadar. Tekrar yerine oturtuyor, sonra onu alnından öpüyor.

Endişe kaburgalarımnda dolaşıyor. Burada bir terslik olduğu açık ama Naomi beni kendi sezgilerimden şüpheyeye düşürüyor. Son on buçuk yılımı sıkıcı bir banliyö normali olarak yaşadığım için mi tereddütlüyüm, yoksa keskin yargılara ve temel hayatta kalma içgüdülerine sahip bir insan olduğum için mi? Bilmiyorum. Bunu söyleyemem.

"Tatiana? Ne düşünüyorsun?" Ilie, dantellerle süslü uzun bir uyku bornozu giymiş bir kadının uzandığı diğer kanepeye dönerek soruyor. Kiraz kırmızısı saçları mükemmel Eski Hollywood dalgalarıyla şekillendirilmiş. Bir boudoir fotoğraf çekimi için hazır gibi görünüyor.

Takma kirpiklerinin arasından bize şöyle bir bakıyor. Sonra tembelce bize doğru işaret ediyor. "Gözünüz şunun üzerinde olsun. Bir şey çalacak."

Sanırım Naomi'den bahsediyor. Eğer bu doğru olmasaydı, onun adına gücenirdim.

"Ve şunun duruşu kötü."

Benim hakkımda konuştuğunu biliyorum. Bu da doğru, ama yine de alındım. Omuzlarımı geriye atıyorum.

"Soruna cevap vereyim, Ilie," diyor Tatiana, kalın ve güzel kalçasını bornozundan çıkarırken. Aksanının Fransız olduğunu kolayca anlayabiliyorum. "Evet. Bu gece için iyiler. Misafirlerimize içecek bir şeyler ikram ettiniz mi?"

"Ah!" Elisa bir elini ağzına kapatarak şöyle diyor. "Unutmuşum. Ne korkunç, kaba, çok kötü bir ev sahibi. Sloane, Naomi, içecek bir şey ister misiniz?"

"Evet, lütfen," diyor Naomi. "Neyiniz varsa. Her şeyi seviyoruz." Ufak tefek esmer Miri, gömleksiz Naomi'nin kucığına tırmanmış Costel, ve öpüşüyorlar. Kesinlikle sevişiyorlar.

Ilie başlarında durup izliyor. Sırtarak.

Tatiana arkasına yaslanır ve bornozu tamamen açılarak bir labirent gibi iç çamaşırlarını ortaya çıkarır.

Bunun çok özel bir parti olduğu hissine kapılıyorum. "Belki biraz şarap?" Elisa bize soruyor.

"Aslında, daha güçlü bir şeyiniz var mı?" Naomi'ye hançer gibi bakarak soruyorum. "Cin, viski, tekila, votka, at sakinleştiricisi... Pardon, tuvalet var mı?"

"Evet. Şuradan geri dön, sağdaki ilk kapı."

"Teşekkürler. Bize izin verirsiniz..."

Naomi'yi bileğinden yakalayıp çekiyorum.

OceanofPDF.com

10

W Küçük, eski bir tuvalet odasına sıkışıp kaldık. Kirli ayna, soyulan duvar kağıdı, parçalanmış fayanslar, toz yığınları Köşeler. Tuvalet ve lavabo hastalıklı bir yeşil. Bronz armatürler uzun zaman önce parlaklığını kaybetmiş.

Naomi çoraplarını indirir ve tuvalete oturur. "Daha önce söylediklerim için özür dilerim. Ben sadece-"

"Bu soruyu sormak zorunda olduğuma inanmıyorum ama bu bir seks partisi mi?" "Tanrım, hayır." Kısa süreli, tatlı bir rahatlama yaşıyorum. Sonra dedi ki, "Şey, ben Yani, olabilir."

"Ne demek *olabilir*? Seks partileri söz konusu olduğunda orta yol olduğunu sanmıyorum. Ya öyledir ya da değildir."

"Emin değilim," diyor. "Bu gecenin vahşi olacağına dair bir ima vardı ama ille açık bir şey söylemedi."

"Evet, gitmemiz gerek."

Biraz tuvalet kağıdı alır, siler, sifonu çeker, çoraplarını yukarı çeker ve elbisesinin eteğini aşağı indirir. Lavaboya geçer ve ellerini yıkar.

"Hayır, biz bunun için kaydolmadık."

"Yapmak istemediğimiz hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz."

İnançsızlıkla ellerimi alnıma vuruyorum. "Yani yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim, çünkü sen açıkça bunun içindesin!"

"Peki ya öyleyse? Lee ve ben Amsterdam'da böyle bir partiye gitmiştik ve gerçekten hayatımın en ateşli, en çılgın deneyimiydi."

"Ama Levi burada değil, değil mi?" "Joel de öyle."

Oraya gitmesine şaşırdım. Şimdi sinirlendim.

"O aldatıyor diye ben de-" Kendimi yüksek sesle duymaya, aldatmayacağımı söylemeye dayanamıyorum. Çünkü belki gerçek bu, belki de değil, ama ikisi de beni iyi hissettirmiyor. "Peki ya sen? Lee için sorun olur mu?"

Çantasından rujumu çıkardı. Killer'ı yeniden uyguladı. "Bir anlaşmamız var."

"Ne tür bir anlaşma? Neden hiç-" Kendimi durduruyorum çünkü bu sorunun cevabını zaten bildiğimi fark ediyorum. Naomi bana Levi'yle açık bir ilişki yaşadıklarını hiç söylemedi çünkü benimkinde sadakatsizlik vardı ve bu o kadar aşağılayıcı ve utanç verici ki keşke derin, karanlık bir deliğe girip bir daha hiç çıkmasaydım diyorum. Gollum'a dönmek, sadece daha depresif bir versiyonu, sevecek hiçbir şeyim olmadan.

"Hiç aklıma gelmedi," diyor. Duygularımı incitmemek için söylediği bu yalan tam tersi bir etki yarattı.

"Pekâlâ," diyorum. Naomi aynada rujunu düzeltirken tuvalette bir tur atıyorum, serçe tırnağını dudaklarının kenarlarında gezdiriyor, parmağı kırmızı çıkıyor.

"Böyle bir parti fikri çok fazla, biliyorum, ama pratikte, sadece onunla giderseniz, çok özgürleştirici. Çok *eğlenceli*. Eğlenceyi hatırlıyor musun, Sloane?"

"Eğlenmiyor muyduk?"

"Kastettiğim bu değildi," diyor.

"Elbette," diye mırıldandım. Bir çınlama sesiyle dikkatim dağılıyor, ardından alçak, uzak bir inilti geliyor. Kulağa hoş bir inilti gibi gelmiyor. Acı çekiyor gibiydi. "Bunu duyuyor musun?"

Cevap vermiyor.

"Nay?"

"Biliyor musun?" diyor, ben kendimi terbiyeli hale getirip ellerimi yıkamak için onu dirsekleyerek yolumdan çekerken arkasını dönüyor. "Hayır. Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Geceyi kucakladığım için beni kötü hissettirmene. Seni buraya getirdiğim için. Aletini pantolonunun içinde tutamayan, seni mutlu etmeyen, uyuklayan kocanla seni lanet olası evinden çıkardığım için.

üniversitede bir kez kalbin kırıldığı ve o zamandan beri erkekler, seks ve kendin hakkında berbat olduğun için gitmeyeceksin."

"Bırak, Nay. Ben burada senin seks partindeyim. Git ne istiyorsan yap. Seni durdurmayacağım."

"Hayır, bundan bahsediyoruz."

"El havlusu yok mu?"

Başını sallıyor, tavana bakıyor. "Bununla hiç yüzleşmeyeceksin, değil mi? Sadece gömeceksin."

"Her şeyi gömüyorum," diyorum pes edip ellerimi tişörtüme silerek. "Sen daha fazlasını hak ediyorsun-"

"Bu hak etmekle ilgili değil, Naomi. Anlamadığın şey bu. Hayat, ne bileyim, bir peri masalı değil. Herkes dünyayı dolaşıp müzik gruplarıyla, film yıldızlarıyla, varislerle ve kontlarla eğlenemez. Herkes istediğini elde edemez."

"Bu saçmalık! Bunu benimle ve hayatımın nasıl olduğunu düşündüğün şeyle ilgili yapmaya çalışıyorsun. Ama bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Bu senin pes etmenle ilgili." Sesinde beni mahveden bir titreme var.

"Artık çok geç," diyorum. "Ben seçimlerimi yaptım." "Çok geç değil! Değil."

Sol elimi tutuyor ve nişan ve evlilik yüzüklerimi çıkarıyor, iki sade beyaz altın yüzük istemiştim çünkü Joel'in gösterişli mücevherlere binlerce dolar harcamasını garipsiyordum, oysa bu parayla bir ev alabilirdim ya da borçlarımı ödeyebilirdim.

Naomi'nin yapmasına izin verdim. Yüzükleri ceketinin cebine koymasına izin verdim.

"Bu gece biriyle yatmalısın," diyor. "Belki o kadar sert boşalırsın ki gerçekte kim olduğunu hatırlarsın. Doğum günün kutlu olsun."

Beni geçip kapıyı açtı. Takip ettiğimden emin olmak için durakladı.

"Büyük bir şair olabilirdin," diyorum.

"Belki bir sonraki hayatımda."

Onunla partiye geri dönüyorum. İstedğim için değil. Çünkü bütün gece banyoda saklanamam. Garip bir kokusu var.

"Elisa endişeli," diyor Ilie, uzun bir demir çubukla ateşe vurarak. "Kötü içki yaptığını düşünüyor."

"Cin ve tonik," diyor Elisa, iki dev kobalt şarap kadehini kaldırırken gerçekten sıkıntılı görünüyor. "Çok sert gelirse tekrar deneyebilirim."

Naomi bizim için içkileri kabul ediyor, sonra bardaklardan birini bana uzatıyor. "Şeref," diyor ve korkusuzca bir yudum alıyor. "Bu mükemmel."

Bardağımı dudaklarıma götürüyorum, yavaşça geriye yatırıyorum. Saf cin. Normalde benim için çok fazla olurdu ama bu şartlar altında...

"Evet, anlaştık. Mükemmel,"

diyorum. Elisa alkışlıyor.

"Harika!"

Naomi'yi kucaklıyor, yanağından öpüyor. Bir yudum daha cin alıyorum.

Bir anlığına yine o uzak çınlama sesini duyuyorum. Orada, oluyor ve sonra kayboluyor. Sonra ortalık sessizleşiyor, alevlerin patlaması ve tıslaması ile Costel ve Miri'nin yumuşak öpüşme sesleri dışında.

Ilie maşayı şöminenin yanına yaslıyor ve dikkatini retro bir sehpanın üzerine yerleştirilmiş plak çalara veriyor. "Müziğe ihtiyacımız var, değil mi?"

Yerdeki yığından rastgele seçilmiş gibi görünen bir albüm çıkarıyor. *The Who'dan Who's Next*. "Baba O'Riley" grup seks havası yaratmak için doğru şarkı mı bilmiyorum ama ben katılmayacağım için bu konuda fikrimi söylemeyeceğim.

Ilie sol elindeki albüme, sonra pikaba, sonra tekrar albüme bakar. Sağ eliyle tonearm ile oynuyor. Ne yaptığını bilmediğini söyleyebilirim. Nasıl çalıştığını bilmiyor.

"Technics SL-1200. Orijinal model," diyorum içeri girerek. Plağı kılıfından çıkarıp plağın üzerine koyuyorum. "Nasıl kullanılacağını bilmeyen biri için oldukça güzel bir pikap."

Kıkırdıyor. "Evle birlikte geliyor."

"Peki ya geniş koleksiyon?" Yerdeki yığını ve sehpanın içine tıktırılmış albümleri işaret ederek söylüyorum.

"Evet, evet," diyor.

"Çok şanslısın." Şarkı çalmaya başlar ve odayı o meşhur, büyüleyici ostinato ile doldurur.

"Ah, evet!" Ilie gözlerinin tanıdık geldiğini söylüyor. "Bunu biliyorum. İyi müzik."

"Ev ne zamandır sizde?" Ona sordum.

Beni görmezden geliyor ve odanın içinde dans etmeye başlıyor. Naomi'yi Elisa'dan uzaklaştırıyor, dönüp gülüyorlar ve birbirlerine dokunuyorlar ve ben olduğum yerde kaskatı duruyorum, ellerim yumruk olmuş, ağzım kanla dolana kadar yanağımın içini kemiriyorum ve yutuyorum, şüphelerimin de onunla birlikte gitmesini umuyorum ama gitmiyor. İnatçı bir et parçası gibi dişlerimin arasına sıkışıp kalıyor. Artık burada olduğuna göre, çıkaramıyorum. Ondan kurtulamıyorum.

Düşünce. Şüphe.

Burası onun evi değil.

"*'Daha fazla yaşlanmadan bir araya gelelim!'*" Naomi şarkı söylüyor, sanki kendisi dünya, o da güneşymiş gibi Ilie'nin yörüngesinde dönüyor. Elisa yakın duruyor, inatçı bir ay gibi.

Onları izlerken sanki bir oyun oynuyorlarmış gibi hissediyorum ama kimse kuralları açıklamıyor.

Onları izleyenler arasında yalnız değilim. Costel ve Miri hava almak için geldiler. Tatiana sinsi bir gülümsemeyi gizlemek için ağzını kapatırken pembe manikürünü sergiliyor.

Acil mide bulantısı bana her şeyin başladığını, bu gece burada her ne olacaksa olmak üzere olduğunu haber veriyor. Omzumun üzerinden bakıyorum. Mum ışıyla aydınlatılmış ön hol ve oturma odasından çıkan iki koridor daha var ama karanlık ve nereye gittiklerini bilmiyorum ve bu insanlara ait olup olmadığı belli olmayan bu evde dolaşmaya korkuyorum.

Çılgın Batmobil'in Ilie'ye ait olduğuna inanmıştım; onun gibi birinin kullanacağı türden bir arabaya benziyordu. Ama bu ev? Genç ve varlıklı bir insanın alacağı türden bir ev gibi görünmüyor. Modası geçmiş, hem de öyle kitschy, eğlenceli bir şekilde değil. Tavanda su lekeleri var. Belki de sadece gölgelerdir. Belki de olmayan şeyleri arıyorumdur.

Orada. Kendimi kenarda tutmak için bahaneler, gerekçeler arıyorum.

İlie, Naomi'nin arkasında; Elisa ise önünde duruyor. İlie onun belini tutar; Elisa yüzünü tutar.

Yere, çirkin kilimler, battaniyeler ve yastıklardan oluşan yamalı bohçaya bakıyorum.

Biri inliyor.

Tanrım. Bunun için burada olmak istemiyorum.

Odanın uzak köşesine, ateş ışığının ulaşamayacağı bir yere doğru ilerliyorum ve yere yerleşiyorum. Zaman aşımına uğramış bir çocuk gibi duvara doğru dönmek istiyorum. Telefonumu getirmediğim için pişmanım, onu ölüme terk ettiğim için pişmanım. Ama yanımda olsaydı ne yapardım? Joel ile ileri geri mesajlaşıp aptalı mı oynardım? Kapı zili kamerasını tekrar mı kontrol ederdim?

Naomi'nin banyoda, koridorda bana söylediği her şey kafamı kurcalıyor, sorgulamama neden oluyor. Ya bunu yapmaya devam edemezsem? Ya bunun olmasına izin vermeye devam eden bu versiyonum olarak devam edemezsem? Daha azını kabul eden çünkü daha fazlasını istemekten daha kolay.

Gözlerim yukarı kayıyor. Miri çıplak, bir kanepenin üzerine eğilmiş. Bana bakıyor ve gülümsüyor, dudağını ısırıyor, sonra tek bir parmağıyla beni ileriye doğru sallıyor.

Ya istiyorsam? Ya arzumu o kadar derine gömdüysem ki neye benzediğini bile hatırlamıyorsam? Sesini. Tadı gibi. Hissediyorsam. Ya biri tarafından sırf sikilmek için sikilmek istiyorsam? Ya çekincelerimi bir kenara bırakırsam? Ya olası en kötü sonucu tahmin etmezsem? Ya İlie'nin evi olup olmaması umurumda olmasaydı? Ya kendimi korkudan başka bir şeyin yönlendirmesine izin verseydim?

Ya Naomi haklıysa? Ya çok geç değilse?

Birden bir kor beliriyor, omzumun yanında parlıyor ve neredeyse yerimden sıçırıyorum.

Yanımda biri var. Bir adam. Sigara içiyor.

"Beni korkuttun," diyorum ona, elimi kalbime götürerek, sanki göğsümden fırlamasını engelleyecekmiş gibi. Cin'den bir yudum alıyorum.

"Korkuyor musun?" diyor, sigarasını uzatırken. "Güzel. Korkmalısın."

OceanofPDF.com

11

MNefesim boğazımda düğümleniyor. Elimini sigaraya uzanmasını, onu almasını ve dudaklarıma götürmesini dehşet içinde izliyorum.

haydutlaştı.

İçime çekmeden bir nefes alıyorum ve yüzü gölgede kalmış, tam olarak göremediğim adama geri veriyorum.

"Ne kadar korktun?" diye sordum. Nedense şimdi korkmaktan çok merak ediyorum.

"Duruma göre değişir," diyor ve sonra uzun bir nefes almak için duraklıyor.

Büyülenmiş bir halde, daha fazla dayanamayana kadar, "Ne üzerine?" diye sormak zorunda kalana kadar devamını bekliyorum.

"Ne kadar cesursun."

"Oh," dedim. "Hiç de değil." "Hayır mı?"

"Hayır."

"Korkak olduğunu kabul ediyor musun?" İngiliz, aksanı kibirli. "Cesur olmamak ve korkak olmak iki farklı şeydir," diyorum. "Nasıl yani?"

Bir an düşünüyorum. Sigarayı bana tekrar uzatıyor ve bu kez içime çekiyorum, zehri ciğerlerime buyur ediyorum. Cinle yıkıyorum. Yirmi yaşımdan beri sigara içmedim.

"Korkaklık bencilliktir," diyorum. "Yanlış şeyi yapmak için aktif bir seçimdir. Cesur olmamak... bu pasifliktir. Ve senden başka kimse acı çekmez."

"Acı mı çekiyorsun?"

"Hayır," dedim. "Şey... konu dışına çıktık. Beni uyarıyordun."

Çok yüksek bir homurtu var. Costel Miri'yi arkadan götürüyor. Gözlerimi kaçıyorum, yanaklarım kıpkırmızı.

"Buraya gelecek kadar cesurdunuz," diyor adam.

"Buraya gelene kadar buraya geleceğimi bilmiyordum," diyorum ve cinimi bitiriyorum. "Ve beş dakika öncesine kadar bunun ne tür bir parti olduğunu da bilmiyordum."

"Bilseydin gelmez miydin?" "Hayır."

"Neden gitmiyorsun?"

"Gitmemi mi istiyorsun?" Kendimi şaşırtarak söylüyorum. "Soruyorum."

"Arabam yok. Telefonum olmadığı için birini de arayamıyorum. Hava da kötü. Naomi'yi benimle gelmesi için ikna etmem gerekecek ve onu yapmak istediği bir şeyden vazgeçirmek neredeyse imkansız."

Odayı, devasa ceset yığınına işaret ediyorum. "Onsuz gitmez miydin?"

"Hayır," dedim. "Yapmazdım."

"Sen iyi bir arkadaşsın," diyor.

"Teşekkürler. Teşekkür ederim. Onayınız için. Kusura bakmayın, bir sohbeti sürdürmek biraz zor..."

Birine şaplak atılıyor. Çok özel bir tempoda tene vuran bir elin belirgin sesi var. İnanılmaz coşkulu, şehvetli inlemelerden oluşan bir koro var. Bunun canlı pornoya benzediğini söyleyecek kadar porno izlemedim ama canlı pornoya benziyor.

"Katılmak için yeterince cesur değil misin?" diye soruyor adam bana. "Katılmakla ilgilenmiyorum."

Öne doğru eğiliyor, bana doğru yaklaşıyor, sonunda onu görebileceğim kadar yaklaşıyor. Tamamen uzamış kirli sarı saçlarının arasından gözleri benimkileri buluyor. Yüzü neredeyse fazla güzel, fazla mükemmel. Ama yüzünde bir asimetri, arazisinde anlaşılması zor bir kaos var. Onda en çekici bulduğum şey bu. Onu güzelden çok tuhaf yapan şeyin gizemi.

Çenesini kaldırıyor, camı kesecek kadar keskin bir çene sergiliyor.
"İstemediğin için mi, yoksa bir korkak olduğun için mi?"
"Sen de benim gibi köşede oturuyorsun."
Gülüyor. "Bu doğru. Ama ben bir korkağım."
"Neden bana korkmam gerektiğini söyledin?"
"Boş ver."
"Boş ver mi?"

İç geçiriyor ve arkasına yaslanıp karanlıkta kayboluyor. "Sana söylesem bile bana inanmazsın."

"Söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum."
Öne doğru sallanıyor ve ayağa kalkıyor. Uzun boylu, 1.80'in üzerinde olmalı, uzun bacaklı, dar boyunlu. "İstesem benimle gelir miydin?"
Bir elini uzatıyor. Avuç içi geniş, parmakları uzanıyor.
"Nereye?" diye soruyorum.

Gamzelerini ve büyük, beyaz, çarpık, muhteşem dişlerini ortaya çıkararak sırtıyor. "Fark eder mi?"

Arkasında, daha önce sadece erkek arkadaşların şakalarını duyduğum şeyler oluyor. İnsanların gerçekten yaptığını bilmediğim şeyler. Bunu eğlenceli mi yoksa üzücü mü bulduğuma karar veremiyorum. Naomi'nin çıplak sırtının bir kanepenin arkasından çıktığını görüyorum. Aktif olarak işin içindeymiş gibi görünüyor.

Onun maceraperestliğini hiç kıskanmadım. Olmamaya karar verene kadar ben de kendimce cesurdum. Ama göğsümde sızan bir çirkinlik, derinlerden yükselen zehirli bir kızgınlık var.

Gerçek şu ki, beni buraya bana iyi geleceğini, kabuğumdan çıkmamı sağlayacağını ya da Joel olayını aklımdan çıkarmamı sağlayacağını düşündüğü için getirdiğinden şüpheliyim. Farkında olsun ya da olmasın, bu beni kendime getirmek için yapılan iyi niyetli bir gezi değil. Buradayız çünkü o burada olmak istiyor. Çünkü bu onun umursamaz çabası.

İçimde ona inat etme isteği uyandırıyor. Asıl soru şu: Bu köşede kollarımı kavuşturup oturarak mı ona inat edeceğim yoksa bu adamın elini tutup beni bir yere götürmesine izin vererek mi?

Yoksa Naomi ya da Joel yüzünden değil de hayatımda verdiğim ve aklımdan çıkmayan tüm kararlar yüzünden mi onun elini tutuyorum?

kendimden ve herhangi bir şeyi seçme, herhangi bir şeyi doğru yapma yeteneğimden şüphe etmeme neden olur mu? Tüm bunları unutup sadece istediğim için mi onun elini tutacağım? Gerçekten, gerçekten, *gerçekten* istediğim için mi?

Ona, kocaman yuvarlak, kahverengi gözlerine, dayanılmaz güzelliğine bakıyorum ve elimi onunkinin içine kaydırıyorum. Hayal ediyor olabileceğim hafif bir şok, içimden geçen bir elektrik akımı var. Ona dokunmak içimi fokurdatıyor, sanki çalkalanmış bir kutu kola gibiyim, sanki patlayabilirim. Teni soğuk, avuç içi nasırlı.

Beni nazikçe yukarı çekiyor ve ayağa kalkarken dizlerim gıcırıyor. Yerde oturduğum için bana kızgın olan bacaklarım gevşiyor ve ona doğru tökezliyorum.

Doğrudan göğsüne bakarak bir özür mırıldanıyorum. Üzerinde delikleri olan, çok büyük, eski püskü bir kazak var. Kirli görünüyor ama temiz kokuyor. Bergamot gibi kokuyor.

Kulağımı ona dayayıp sanki bir deniz kabuğuymuş gibi dinlemek istiyorum.

Ben kimim ki? Derimin altında meydana gelen bu tam ve mutlak anarşi nedir? Kanım damarlarımda dolaşıyor; kalbim tam bir isyan modunda çarpıyor.

Geri adım atıyorum. Kendi düşüncelerimden utanarak, soğukkanlı davranarak telafi etmeye çalışıyorum. "Yolu göster."

Ama hareket etmiyor. Olduğu yerde duruyor.

Tüm duyusal aşırılıklar. Ateşin kokusu, tütsü ve artık en baskın nota olan ter. Albümdeki favorilerimden biri olan "My Wife" çalıyor ve neredeyse ateşten, inlemelerden ve vücutların vücutlar üzerindeki sesinden daha yüksek ama gerçekten değil. Görüşüm bulanıklaşıyor ve gözlerim değişen ateş ışığına ve alanı sahiplenmek için savaşılan gölgelere uyum sağlamakta zorlanıyor.

Ardıç ve tütün tadı var ve elim onun elinde. Bu yeni dokunuş.

En son ne zaman yeni biri bana dokundu?

Bir dakika ya da belki bir sonsuzluktan sonra bana sırtını dönüyor ama elimi bırakmıyor. Beni oturma odasından çıkarıyor ve sağdaki koridordan aşağıya dönüyoruz, makyaj odasını geçip devam ediyoruz. Bir dizi kapının yanından geçiyoruz. Hepsi kapalıydı.

Sol tarafta aniden, korkunç bir şekilde dikkatimi çeken bir kapı var. Bir adım daha atıyorum ve yanımda. Ve hareket ediyor. Kapı tıkırdıyor, çerçevesine karşı isyan ediyor ve topuzu dönüyor, sanki diğer tarafta dışarı çıkmaya çalışan biri varmış gibi. Sanki içeride kilitli kalmışlar gibi.

Ve tekrar duyuyorum. Şangırtı. Ve kısa, gırtlaktan gelen bir inilti. "Hey," dedim, adamın elini çekerek.

Durdu ama bana bakmak için arkasını dönmedi. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, bu da dinlediğini ve bir pislik olduğunu gösteriyor.

Pişmanlık hızla geliyor. Neden bu karanlık koridorda bu garip adamı takip ettim? En iyi ihtimalle hayal kırıklığı, en kötü ihtimalle de tehlike. Neden arzularımın mantığını yok etmesine izin verdim? Neden her zaman ikisi arasında bir savaş oluyor?

"Bu kapının arkasında ne var?" diye soruyorum. Belki de kendime verdiğim değerden daha cesurum, ama bunun ne önemi var, ne değeri var emin değilim.

"Kiler," diyor. "Hava akımı var. Tıkırdıyor. Oflayıp pufluyor. Onu kilitleyeceğiz."

Beni de yanına çekerek bir adım daha atıyor.

"Daha önce birçok cereyanlı şatoda yaşadım," diyor. Aksanında bir değişiklik oluyor, o kadar ince ve akıcı ki zar zor yakalıyorum.

"Çok" kelimesini telaffuz ediş şekli. Bir ağırlık vardı. Ona ihanet ediyordu.

"Kaleler nerede?" Ben soruyorum.

"Sana söyledim ama daha önce de söyledin, söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsun," diyor, aksanı değişmiyor.

"Yapmalı mıyım?"

Tekrar duruyor, bu sefer yüzünü bana dönüyor, dişlerinin arasında tüyleri kalmış bir tilki gibi sırıtıyor. O kadar sinsi bir sırıtışı var ki, onu tokatlamak istiyorum.

Omuzlarını eğiyor ve uzun, yılan gibi boynunu indiriyor, böylece göz göze geliyoruz. "Sana dürüstçe iyi olduğumu söyleyemem. Ama dürüstüm."

"Kötü çocuk kişiliği beni cezbetmiyor," diyorum, yalan dudaklarıma yapışıyor. "Sıkıcı olduğunu düşünüyorum."

Gülüyor ve bu yüksek sesli, beceriksiz bir kahkaha. Gerçek bir kahkaha. Dehşetimin etrafını sarıyor ve heyecana, ona dokunma, ona bir pipet sokma ve içme, içme, içme hevesine dönüşene kadar sıkıyor.

"Bunun bir persona olmadığını bilmelisin," diyor ve beni koridorda yönlendirmeye devam ederken yine sırtını dönüyor.

"Ve bilmelisin ki hiç etkilenmedim." Bunu söylerken kendimi duyuyorum ve sanki on yedi yaşındayken söyleyeceğim bir şeymiş gibi geliyor. Gerçek benliğimle yeniden bağlantı mı kuruyorum yoksa aptallık mı ediyorum?

Dolambaçlı bir merdivenin dibine vardığımızda "İşte," diyor. Hafifçe eğiliyor ve bana ilerlememi işaret ediyor.

"Önce sen," diyorum. "Bir beyefendi gibi davranmak için artık çok geç."

Bir kaşını kaldırıyor ve sonra sanki duygularını incitmişim gibi yüzü asılıyor. Sonra merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Onu takip ediyorum, omzumun üzerinden karanlık koridora son bir kez bakıyorum.

Bir kapı, kiler kapısı, hala menteşelerinde tıkırdıyor ve bir cereyanın bu kadar ısrarcı olmasının mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Bu kadar güçlü kollara sahip olmak.

"Bakalım bu manzarayla güvenini kazanabilecek miyim?" diyor, tam koridor arkamda kaybolurken, merdivenler kıvrılırken ve ben yeni bir yere varırken.

Bir kış bahçesindeyiz. Cam duvarlar, cam tavan. Etrafımızda gece, yağan kar, gölge ve ayazın karmaşık desenleri var.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Fena değil," diyorum ve o yine gülüyor. O kahkaha.

12

karın yağışını izlerken ürperiyorum. Burası soğuk. Cama karşı solan bitkiler var. Tozlu veranda mobilyaları var. Bir yığın Sehpanın üzerindeki dergiler. *Architectural Digest* ve *Life in the Finger Lakes*. *The Power Broker*'ın yıpranmış bir kopyası var.

Bu insanlardan herhangi birinin Robert Moses'a ilgi duyduğuna bir an bile inanmıyorum.

Kimin kitabı bu?

Kimin evi bu?

Adam odanın içinde daireler çiziyor ve bir sandalyeye oturuyor, kollarını bacaklarını sallayarak sandalyeye yayılıyor. Kazağının içine sıkıştırılmış uzun, kalın bir gümüş zincir takıyor. Ay ışığında parlıyor.

Ona iyice bakıyorum. Baktıkça kalbim yerinden fırlıyor, daha hızlı atıyor, ta ki aklım başıma gelene ve bana birini hatırlattığını fark edene kadar, ama kim olduğunu hatırlayamıyorum.

Şu anda daha genç olmak için her şeyimi verirdim, bu duygudan kaçmak için başka hiçbir sebep yok. Bunun mümkün olmadığı, bir yabancının yüzündeki hayaleti keşfedecek kadar yaşamadığım bir zamana geri dönmek.

"Ne oldu?" diye soruyor bana.

Onunla daha önce tanışmış mıydım? Hayatta mı? Rüyada mı? Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey."

"Mm. Benim iyiliğim için mi yoksa kendin için mi yalan söylüyorsun?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için cevap vermedim. Merdivenlere doğru ilerliyorum. Üstümde bir kar yığını çatıdan düşüyor, yoğun bir gümbürtüyle yere iniyor.

"Bana doğru bir şey söyle," diyor.

"Nedir bu? Doğruluk mu cesaret mi?" Arkamı dönmeden soruyorum. Duvara yaslanıyorum. Camın ötesinde kar birikiyor. Bu gece daha ne kadar yağacak? Bu manzaranın tamamen kapandığını hayal ediyorum. Naomi'nin sesini duyuyorum: *Biraz kar yağıyor, kıyamet gibi bir kar fırtınası değil.* Ama o nereden bilebilir ki?

"Hiç doğruluk mu cesaret mi oynadın mı?" diye soruyor.

"O oyunlardan hiçbirini oynamadım." Eğer oynamış olsaydım, belki de diğer odada yaşanan X-dereceli şişe çevirme sefahati karşısında daha az skandala uğrardım.

"Ben de hiç oynamadım. Şimdi benimle oynar mısın?"

Ona bakıyorum. En büyük, en şapşal gülümsemesini takınıyor, kendi fikrinden memnun ve bu çileden çıkarıcı derecede sevimli. Homurdanıyorum.

"Ben ciddiym. Başka ne yapabiliriz ki?"

Bir ima var ve bu, ayaklarımın kemerlerinden göbeğime ve başımın tepesinden dışarıya doğru bir kıvılcım gönderiyor. Ter bir dalga gibi üzerime dökülüyor.

"Tamam," diyorum, karşısındaki sandalyeye oturuyorum, kollarımı ve bacaklarımı kavuşturuyorum, uzuvlarımla bir bariyer oluşturuyorum çünkü kendimi kandırmaya kararlı değilsem hiçbir şey değilim.

"Sıra sende" diyor.

"Gerçek ya da-" Bitiremiyorum bile. Çok saçma. "Ya da...?"

"Doğruluk mu
cesaret mi?"

"Cesaret."

"Cesaret mi?"

"Evet. Cesaret."

"Bay Dürüst olduğunuz için doğruyu seçeceğinizi düşünmüştüm."

"Öyleyim. Bu yüzden gerçekler heyecan verici değil. Benim için. Yalan söylediğin için belki senin için değil."

"Ben yalan söylemem."

"Yalan!"

Onu boğabilirdim. Ellerimi boynuna dolayabilir ve...

"Cesaretim ne?"

"Düşünüyorum."

"Çok fazla düşünme. Bu bir oyun."

"Gerçek aksanıyla konuşman için sana meydan okuyorum."

Sandalyesinde doğruluyor. "Bu benim gerçek aksanım." Ben de daha dik oturuyorum. "Hayır, değil."

Gülüyor, başını geriye atıyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Hile yapıyorsun."

"Nasıl hile yapıyorum?"

"Bu bir meydan okuma değildi. Gerçekti."

"Tamam. Neden sahte bir aksan kullandığını söylemen için sana meydan okuyorum."

Öne eğilmiş, elleri kalçalarında, gözleri kısılmış. "Sıra bende." "Benim cesaretimi yapmayacak mısın?"

"Ben senin cesaretini yapıyorum. Ben böyle konuşurum.

Doğruluk mu cesaret mi?" "Doğruluk."

"Sana kim zarar verdi?"

Soru bana hızlı bir atış gibi çarptı. Küflü mindere yaslanıyorum, çenem gevşiyor.

"Bu değil-"

"Ne değil?" diye soruyor. "Fikrini mi değiştirdin? Bir cesaret ister misin? Çünkü aklımda bir şey var..."

O sinsî tilki sırtışıyla sırtıyor.

"Sorunuz küstahça." "Cesaretin de öyle."

Keşke bu taytları giymeseydim. Naomi'nin kıyafetlerini ödünç almamam gerektiğini iyi biliyorum. Tam oturmuyorlar ve her zaman inanılmaz derecede rahatsızlar. Belimi çizen bir etiket var. Ve gerçek deri değiller, ama öyle de olabilirler- sauna sıcaklıgındalar.

"Cevap verecek misin?"

"Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum." "Bu basit bir soru."

"Öyle değil. Belirsiz ve...ve..."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ve...?"

Saha kenarında seks partisinde olmayı tercih ederim. "Ve hiçbir şey. Bu oyunu oynamayacağım."

"Beni yüzüstü mü bırakıyorsun?" diye sorar, surat asarak. "Kimse beni incitmedi."

"O zaman neden yaralısın?" diye sorar, arka cebinden metal bir kutu çıkarır ve bir sigara daha alır. Bir Zippo ile yakıyor. "Anlayabiliyorum."

"Nasıl?"

Nefes veriyor. "Buralardaydım."

"Öyle mi?"

"Öyle görünmüyorum. Ama yaşlıyım. Ve bilgeyim." Alay ediyorum. "Bilge."

Yine suratını asıyor, sigarasını yerde küllüyor. "Zalim olma." "Kaç yaşındasın sen?"

"Sıra sende değil," diyor. "Hâlâ benim sıram."

"Soruna cevap verdim. Kimse beni incitmedi."

"Yalan söylediğimi düşüneceksiniz. Yaşım hakkında." "Yine de söyle."

Başını sallar, bir nefes çeker. "Ben beş yüz doksan ikiyim." Bu ne cüret. "Sen tam bir yalancısın!"

O sırtış tekrar ortaya çıkıyor. "Gördün mü?"

Ondan uzaklaşmak için ayağa kalkıyorum, uzaktaki duvara doğru yürüyorum, minderin küf kokusu bir parazit gibi üzerime yapışıyor.

"Özür dilerim," diyor. "Sanırım benimle oynamak eğlenceli değil."

Dışarıda kar, sanki gökyüzünün karanlığından kaçıyormuş gibi bir amaçla yağıyor. Bunda huzurlu bir şey yok. Çılgınca. Cam duvarlar kalın olmalı, çünkü fırtınayı duyamıyorum. Ürkütücü bir sessizlik var.

Naomi'nin eninde sonunda bitireceğini varsayıyorum.

Gel de bul beni. Ne kadar zamanım kaldığını bilmemekten nefret ediyorum. "İyi. Cesaret et," diyorum. "Ve eğer yaparsam, ben kazanırım."

"Aklımdaki cesaretle, ikimizin de kazanacağını düşünüyorum" diyor. Bunu söyleme şekli ve söylerken bana bakışı, yapamam. Cesaretimi kaybediyorum.

"Pekâlâ ihtiyar," diyorum sandalyeme dönerek. "Oyunu bırakıp dürüstçe konuşmaya ne dersin? Sadece konuşalım."

"Ne istersen" diyor.

Hâlâ adını bilmediğimi fark ettim. "Bana adını söyleyerek başlayabilirsin."

"Henry," diyor sigarasını yere atıp ezerek söndürürken. Henry gibi görünmüyor ve belki de yüzüm izinsiz tepki veriyor, çünkü ekliyor, "Ama doğruluk ve dürüstlük ruhu içinde, bu isimle doğmadım. Bu isim çirkindi, çirkin bir geçmişi vardı. Ben değiştirdim."

"Ben Sloane," diyorum. "Sloane annemin kızlık soyadı. Bazen bana yakıştığını hissediyorum. Bazen de biri bunu söylediğinde benden bahsettiğine inanamıyorum. Tam bir kopukluk var. Ona Sosyal Güvenlik numaramdan daha fazla bağlı değilim."

Saçmalıyorum. Her neyse. Zaman öldürüyorum. Sadece zaman öldürüyorum. Sadece konuşuyorum. Burada başka bir şey olmuyor. Ya da olacak. O garip ve kibirli ve ben evliyim. Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor.

Bana bakışı gerçekten hoşuma gidiyor.

"Sana daha çok yakışacağını düşündüğün bir isim var mı?" diye öylesine içten bir ilgiyle soruyor ki onu şimdiden öpmediğime pişman oluyorum.

En son ne zaman biri beni tanımak için gerçek bir girişimde bulundu? Temel kontrol listesinin ötesinde. En son ne zaman biri benim iç dünyamı anlamak için çaba sarf etti?

Bu yanlış. Bu kötü bir şey.

Bu platonik. Öyle olmak zorunda.

"Bu iyi bir soru," diyorum ona. "Belki basit ve eski moda bir şey."

"Mesela...?"

"Hmm... Eleanor gibi. Ya da Esther."

O dev-nerd kahkahasını atıyor ve sonunda homurdanıyor. "Sen bir Esther değilsin."

"Şimdi değil. Ama olabilirim. Olmayı seçersem. Senin Henry olmayı seçtiğin gibi." "Sanırım isimler kimliklerimizin sadece bir parçası. Hepsisi değil."

"Onlar temeldir."

Dudakları yana çekiliyor, kaşları düşünürken çöküyor. "Adımı öğrenmen benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirdi mi?"

Düşünme sırası bende. "Evet ama biri hakkında öğrendiğiniz her yeni şey onun hakkındaki düşüncelerinizi etkiliyor."

"İnsanlar hakkında güçlü fikirleriniz var mı?"

"Genelde evet. Ya siz?"

Başını sallıyor. "Çoğu insan tahmin edilebilir. Onları gözlemliyorum, sonuçlara varıyorum ve onlara yanıldığımı kanıtlama fırsatı veriyorum ama bunu asla yapmıyorlar."

"Asla mı?" Sandalyemde kayıyorum. Keşke onunkine daha yakın olsaydı. Sehpa bizi ayırıyor, aramızda bir vadi var.

"Çok nadiren."

"Yanıldığınızı kanıtladım mı?"

"Hayır," diyor, daha önce hiç görmediğim bir gülümsemeye. "Beni şaşırtıyorsun."

Yanaklarım cızırdıyor; o kadar çok kızarıyorum ki uzaydan bile görülebilirim. "Bu yüzden seni buraya getirdim. Seni oyun alanına çekmeye çalıştım.

Oyunlar. Sen bir muammasın. Seni tam olarak çözemiyorum."

Ona itiraz etmek için ağzımı açtım. Ona bir muamma olmadığımı söyle. Sıradan biriyim. Hayatım en iyi ihtimalle sıkıcı, en kötü ihtimalle üzücü. Her salı gecesi gerçek suç podcast'leri dinlerken Epsom tuzu banyosu yapıyorum. Cumartesi sabahları süpürge ve çamaşır yıkıyorum, sonra öğlen saatlerinde Wegmans'a gidiyorum, her hafta aynı şeyleri alıyorum, belki maden suyunun tadını değiştiriyorum. Ayda bir kez bolonez sos pişiriyorum. İki yıldır masaüstüme kaydettiğim ve asla yapmayacağımı bildiğim ama nedense silmediğim çorba tarifine bakıyorum. Göz kremlerini araştırarak saatlerimi harcıyorum. Naomi'yi arıyorum. Annemle babamı arıyorum, belki birkaç ayda bir kardeşimle FaceTime yapıyorum. Uzakta yaşayan arkadaşlarımla mesaj yoluyla iletişim kuruyorum ve bazen yakınlarda yaşayan tanıdıklarla kahve içiyorum, ancak bu her zaman yüzeysel. Biri bana yeni ne var diye sorduğunda cevabım her zaman *hiçbir şey oluyor*.

Bir gıda distribütöründe proje yöneticisi olarak uzaktan çalışıyorum ve her üç ayda bir ofise gidip iş arkadaşlarımı yüz yüze görmek için Chicago'ya uçuyorum ve akşam yemeğine çıkıyoruz ve sonrasında tam olarak iki kadeh şarap içmiş olarak otele geri dönüyorum ve elektrolit içeceği almak için bir 7-Eleven'da duruyorum, böylece sabah hiç de akşamdan kalma olmuyorum.

Joel ve ben yazın yürüyüşe çıkarız, hava soğuk olduğunda sinemaya gideriz. Yerel bir lokantaya gideriz, orada mali durum, emeklilik ya da evde yapmamız gereken şeyler hakkında konuşuruz. Spor salonuna gider, arkadaşlarıyla dışarı çıkar. İş için seyahat eder. Ben evde kalıyorum, okuyorum, yemek yapıyorum, pişiriyorum, bahçeyle uğraşıyorum, temizlik yapıyorum, televizyon izliyorum ve nefes alıyorum. Tek yaptığım bu. Nefes almak.

Ama Henry'nin bunların hiçbirini bilmesine gerek yok. Dürüst olma konusunda anlaşmıştık ama tüm gerçeği söylemeden de dürüst olabilirim. Neden ona gizemini vermiyorsun?

Hiçbir şey söylemiyorum.

Ayağa kalktı ve yavaşça bana doğru geldi. Hareket edişi, yürüyüşü... Doğaüstü bir zarafeti var.

Artık soru yok. Şüphe yok. Sadece netlik. Sadece istek.

Bana dokunmasını istiyorum. Ellerini kalçalarımnda, belimde istiyorum. Saçlarımda.

Ama beni geçti. Sandalyemin arkasından dolaşiyor ve hayal kırıklığının acımasız acısıyla yeniden tanışıyorum.

Pencereye doğru gidiyor. Sessiz.

"Eğer gidip köşede oturmasaydım, bu gece ne yapacaktın?" Ona sordum. "Kalıp izler miydin? Sonunda sen de katılır mıydın?"

"Hayır. Yıllar önce, belki. Evet. Bir şeyler hissetmek için. Farklı hissetmek. İyi hissetmek. Ama geçici. Ve boş. Anlamsız. Hiçbir tatmin bulamıyorum. Yine de nasıl tatmin olunabileceğini anlıyorum."

"O zaman ne yapardın? Eğer burada benimle olmasaydın?"

Uzanıp sarkık bir bitkiden buruşmuş kahverengi bir yaprak koparıyor. "Giderdim ve yuvarlanırdım. Karanlıkta tek başıma oturur, özlem çekerdim."

"Bana ukalalık mı yapıyorsun?"

Arkasını dönüyor, elleri arkasında cama yaslanıyor. Onları benden uzak tutuyor. "Birbirimize gerçeği söylemek konusunda anlaşmıştık. Gerçek bu."

"Sen öyle diyorsan."

"Kimseye güvenmiyorsun. Kendine bile. Bu yüzden sana kimin zarar verdiğini sordum. Güven kırılmış bir şeydir. Kaybedilen bir şeydir. Bizden alınan bir şey. Senden kim aldı?"

Bu tayttan, bu gidip gelmelerden, aramızdaki fiziksel mesafeden ve bu konuşmanın samimiyeti için artık çok büyük olan terden boğuluyorum. Ayağa kalkıp ona doğru gidiyorum ve yaklaştıkça daha da yakın olmak istiyorum. Aramızda belki bir santim bırakıyorum. Ve ona söylüyorum.

"Kimse almadı."

Kaşları çatıldı.

"Acıklı hikayemi mi istiyorsun? Özellikle ilginç değil. Yürek parçalayan bir destan ya da Yunan trajedisi değil. Kolayca yenilirim."

"Anlat bana."

"Tamam... Gençken hırslıydım. İyi bir okula gitmek istiyordum. Bağlantılar kurabileceğim bir yere. Avukat ya da CEO olacağımı sanıyordum. Güçlü biri. Yoksul büyüdüm, annemin elektrik faturasını ödemeyi hatırlayıp hatırlamadığı, babamın hafta sonları onun evinde bize yemek almayı hatırlayıp hatırlamadığı konusunda endişelendim. Geleceğim için bunu istemedim. Daha iyi bir şey istiyordum. Daha parlak. Bu yüzden çok çalıştım ve NYU'dan burs kazandım. Ama oraya gittiğimde, mükemmel bir rüya değildi. Arkadaşlar edindim ama kendimi... Herkesten farklı hissediyordum. Yalnız hissediyordum. Ta ki Smith'le tanışana kadar."

Henry'nin elleri arkasından çıktı. Onları belimde tutuyor, bana tam olarak dokunmayacak kadar boşluk bırakıyor, açık avuç içleri büyük boy tişörtümü sıyrıyor. Ne şanslı bir kumaş.

"Daha önce hiç aşık olmamıştım ve dikkat süresi kısa olan birine sert ve hızlı bir şekilde aşık oldum. Altı ay kadar benden hoşlandı, sonra hoşlanmadı. İkinci sınıfın ilk semestrinde birdenbire ayrıldı. Bunu iyi karşılamadım. Özellikle de... Bak, işte bu kısım, bu kısım

Kimseye söylemiyorum, asla söylemiyorum, çünkü ya benim için üzüyorlar ya da beni suçluyorlar ve hangisi olursa olsun, her zaman diğerinin olmasını diliyorum. Yani"-gülmek ve asi bir gözyaşını silmek için duruyorum-"yaz boyunca benden fotoğraf istemişti, değil mi? On dokuz yaşımdaydım ve aptaldım, ben de ona bu resimleri gönderdim. Çıplak fotoğraflarımı. O da birisine gönderdi, o da birisine gönderdi ve evet. Etrafa yayıldılar. Ve ben çoktan kalbimi kırmıştım. Bu beni uçuruma sürükledi. Artık bu üne sahiptim. Düşündüm ki, neden hak etmeyeyim? Neden ona göre yaşamayayım? Böylece herkesin söylediği gibi bir sürtük oldum. Ama ayıkken bunu kaldıramazdım, bu yüzden içmeye başladım. Parti yapmaya. Derslerimde kaytarmaya. Bu kadar çabuk kontrolden çıkmam korkutucu. Naomi bile "*Sakin ol.*" diyordu. Ama ben yapamadım. Çünkü, ve bu önemli, not etmek, anlamak önemli... çünkü hepsini *hissetmeyi* seviyordum."

Duraksadım. "Hayır. Bu doğru değil. *Her şeyi* hissetmeyi seviyordum. Bir gece önce çok fazla içtikten sonra şiddetli bir baş ağrısıyla uyanmayı sevdim. Boğazım çiğnenene kadar kusmayı sevdim. Metroda hıçkırığa hıçkırığa ağlamayı sevdim, o kadar yüksek sesle ki tüm vagon bana bakardı. Öğleden sonra rastgele bir barın tuvaletinde bir yabancıyla kafayı bulmayı seviyordum. Biriyle takılmayı sevdim

-O zamanlar pek anlayışlı değildim. Utanç yürüyüşünü seviyordum. Derslere girmemeyi, danışmanımdan cevap vermediğim e-postalar almayı seviyordum, sırf strese girmek, kendimi cezalandırmak için. Serbest düşüş yaparken saçlarımdaki rüzgârı seviyordum, ki bu çılgınca, çünkü büyürken kurallara çok bağlıydım. Çok vicdanlıydım. Ama... Bilmiyorum. Bununla nereye varacağımı bilmiyordum. İkinci dönemin bitiminden birkaç hafta önce sarhoştum ve kaldırımdan düştüm. Neredeyse bir taksi tarafından eziliyordum. Beni kıl payı kaçırdı. Ölebilirdim. Onun yerine kafamı ezdim. Yüzümü ve tüm kolumu sıyırdım. Bileğim kırıldı. Aslında paramparça oldu."

Sol kolumu kaldırıyorum, bileğimi büküyorum ki tıkırdasın, o iğrenç sesi çıkarsın. Bu yüzden ağrıyor.

"Ama aklım başıma geldi. Gerçeğe döndüm. Hastanede yatarken oraya nasıl geldiğimi merak ettiğimi hatırlıyorum. Her şeyi adım adım gözden geçirdim. Beni o ana, o korkunç, utanç verici ana getiren yaptığım her hatayı. Smith'in hatası değildi. Ya da ailemin.

Ya da başkasının. Bu *benim* hatamdı. Kötü kararlar vermiştim. Birçoğunu. O günden sonra daha dikkatli olacağıma dair kendime söz verdim. Aklımı kullanacak, duygularıma kapılmayacaktım. Beklentilerimi yumuşatacaktım. Kendimi hayal kırıklığından koruyacaktım. Bunun iyi bir plan olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bunun da kötü bir seçim olup olmadığını merak etmeye başladım."

Henry belimi kavradı. Sıkıca.

"İşte bu kadar. Gizeminiz çözüldü mü? Kimse bana zarar vermedi. Ben kendime zarar verdim," diyorum. "Ben... Bunları sana neden anlattım bilmiyorum."

"Çünkü ben sordum," diyor. "Sorduğuna sevindim. Birbirimizi anlamaya başlayabiliriz, Sloane. Eğer henüz anlamadıysak."

Bir elini sırtımın terden ıslanmış küçük kısmına, diğerini boynuma doğru kaydırıyor. İstese bu tek eliyle beni boğabilir. Yeterince büyük. Yeterince güçlü. Ama kavrayışı tehditkâr değil. Parmakları çenemi okşuyor, çenemi kaldırıyor.

Birbirimize bakıyoruz ve gözleri çok büyük, daha önce hiç görmediğim bir renkte. Ben baktıkça değişen bir renk, kahverengiden yeşile, sarıya...

Bir soru fısıldıyor. "Alabilir miyim?"

Kirpiklerimin ağırlaşmasına, etrafımdaki dünyanın kaybolmasına izin veriyorum. Ve sonra onun dudakları benimkilerin üzerinde.

O zaman tam olarak istediğimi alıyorum.

13

HAğız soğuk ve tadı tütün gibi. Şu anda tek bildiğim bu. Farkında olduğum tek şey. Evren bundan ibaret. Soğuk bir ağız. Tütün.

Beni daha sert öpüyor, bizi ters çeviriyor, sırtımı duvara dayıyor. Bu oluyor mu?

Ellerim saçında mı? Yağlı bir yuva ve ben içinde yaşamak istiyorum.

Bacaklarım ona sarılmış mı? Beni tutuyor mu? Beni cam duvara mı bastırıyor?

Bu alışılmadık his tüm bedenimi sarıyor. Güçlü, bunaltıcı ve ifşa edici, o kadar hayati ki durursa, giderse ölebileceğimden korkuyorum. Gerçekten ölebilirim. Bu elektrik hissi, bu mutluluk verici yanma, hayatta kalmam için oksijen kadar gerekli.

Onu kendime çekiyorum.

Beni sandalyeden bile daha küflü olan bir aşk koltuğuna taşıyor ama daha az umursayamazdım. Üstüme çıktı. Kürek kemikleri asılı kaldığım bir uçurumun kenarı gibi. Bırakırsam ne olacak?

Öğrenmek istemiyorum.

Öğrenemem. Yapamam.

Yapam

am.

I-

"Bekle," diyorum, hava almak için yukarı çıkıyorum. "Özür dilerim."

Nefes nefese kaldım ve tekrar özür diledim. Ne için ya da kimden özür dilediğimden emin değilim. Ondan, Joel'den, kendimden.

Henry aşk koltuğunda arkasına yaslanıp bana yer açtı. Ya sınırlarıma saygı duyduğunu göstermek ya da kendini dizginlemek için ellerini kalçalarının altına sıkıştırıyor.

Kendimi toparlamaya çalışarak ayağı kalkıyorum. Nefes alış verişimi tekrar kontrol altına aldıktan sonra ona bakıyorum ve o şimdiye kadarki en sinsi sırıtışını takınmış, dümdüz karşıya bakıyor. Söyleyecek akıllıca bir şey bulamıyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve ne kadar süre sessizlik içinde oturduğumuzu bilmiyorum. O kadar uzun ki, kar yağışı durdu.

Sonunda konuştu. "Senden hoşlanıyorum, Sloane."

"Beni tanı mıyorsun," diyorum. Ve iyimserlik sonrası dürtüsel, geçici sisin içinde, "Henüz" diye ekliyorum.

"Yine de," diye tekrarlıyor. "Sizi daha iyi tanımayı umabilir miyim?"

Gururum okşandı ama neden benimle uğraştığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Gidip yatacak başka birini bulabilir. Kolayca. Doksanların rock yıldızlarına benziyor, Kurt Cobain ya da Gavin Rossdale'in Rönesans portresi gibi. Karanlık, az bilinen bir peri masalındaki haydut prens gibi.

Neden ben? Burada onun önünde olduğum için mi? Naomi meşgul olduğu için mi?

Gençken belki güzeldim, ama en son ne zaman yansımama baktığımı ve kusurlardan başka bir şey gördüğümü hatırlamıyorum. Zaman kendini yüzüme kazımış ve kendi bedenimi bir düşman, vefasız ve affetmez, bir kaptan çok bir kafes haline getirmiş.

Yakınlığım ve ulaşılabilirliğim dışında beni arzulayacak ne var? Yakın olmam ve nabzımın atması.

"Benim neyimden hoşlanıyorsun?" Cevap konusunda gergin olsam da soruyorum.

Sırıtışı tersine dönüyor ve ifadesi ciddileşiyor ve endişem dehşete dönüşüyor.

"Beni ikna etmek için yalan söylemene gerek yok... Bu gece aramızda hiçbir şey olmayacak. Başka bir şey olmayacak."

"Peşinde olduğum şey bu değil,"

diyor. "Gerçeğı söyle."

"Gerçeğe inanmayacaksın. Hiçbirine," diyor, çaresiz görünerek. "Ve ben senin kalmanı istiyorum."

Uğursuz ama ilgi çekici. "Ayrılabilceğimi sanmıyorum. Yollar..."

"Gece kalmaktan bahsetmiyorum. Sadece bu gece. Benimle kal demek istiyorum."

"Oh," dedim. Bu gecenin aldığı tüm dönüşler arasında en beklenmedik olanı bu olabilir. O bir romantik. Ya da benimle dalga geçiyor. Muhtemelen öyle.

Ayağa kalkıyor, duvara doğru gidiyor ve elini cama bastırıyor. "Farklı hissetmekle ilgili söylediğin şey. Yalnızlık. Bunun yıllar boyunca sürdüğünü hayal edin. Ömür boyu."

Şimdi adım atıyor, bir yandan diğer yana sallanıyor, temposu bir sarkacınki kadar ölçülü ve sabit.

"Uzun zaman önce, başka biriyken geri alamayacağım kararlar verdim. Silemeyeceğim hatalar yaptım. Her gün sonuçlarıyla yaşıyorum. Bunlar bir yük. Hak ettiğim bir yük, eminim. Ama yoruldu ve çok uzun zamandır yoruldu. Çok uzun zamandır yorgun olmaktan yoruldu."

Yine oluyor. Aksanıyla ilgili şey.

Gülüyor. İnek kahkahası değil. Kurnaz bir kahkaha. "Ve sonra dün gece, seni gördüğümde, hissettim... eğer bunu ifade edebilseydim, yemin ederim ifade ederdim."

Bana tatlı tatlı gülümsüyor, içten bir şefkatle bakıyor. Ona inanıyorum. Dürüst olduğuna güveniyorum.

Keşke olmasaydı.

"Dün gece mi?" Sesimde gizleyemediğim bir titremeyle soruyorum. "Barda mıydın?"

Şimdi hatırladım. Köşedeki adamı. Yarıları gölgede, yarıları neon tabelanın kırmızı ışıltısında. Beni izliyor olabileceğini düşündüğüm adam.

"Evet, bardaydım," diyor iri gözleri daha da büyüyerek. "Ve... ve senin pencerede."

İçimdeki karanlık çukurda bir bomba patlıyor.

Şaka yapıyor olmalı. Kabusumu nasıl bilebilir? Rüyamda kulübenin dışında, iki kat yukarıda bir figür gördüğümü? Uyandığımda camda bir el izi bulduğumu? Nasıl bilebilir ki?

Boğazımı temizliyorum. "Doğru. Beni uyurken izliyorsun. Ne kadar düşünceli."

"Uyumuyordun," diyor ve bedenim uyuşuyor ve kendimi yüzüyormuş gibi hissediyorum, sanki kaçınılmaz bir kıyametin içinde yuvarlanan gevşek bir astronotmuşum gibi.

"Ne?" Beni geri çekecek bir şey söylemesini umarak soruyorum. Gülmesini. Ciddi olmadığını itiraf etmesini.

"Uyumuyordun," diye tekrarlıyor. "Bana güvenmeni istiyorum. Sana karşı dürüst olacağımı bilmeni istiyorum. Sana her zaman gerçeği söyleyeceğim, bu gerçek kurgu gibi gelse bile. Beni bir daha asla görmek istemeyeceğin neredeyse kesin olan bir şeyi açıklamadan seni tekrar görmeyi umamam çok büyük bir talihsizlik." "Doğru." Odanın etrafına bakıyorum. Hüzünlü, ölmekte olan bitki koleksiyonu, küflü mobilyalar, dergiler. *Güç simsarı*. Gözlerimi temizliyorum.

Tekrar boğaz. "Kimin evi burası?"

Henry iç geçirir. "Bu ev kendisine Roger McLaren diyen birine ait. Gerçi adı her zaman bu değildi."

"Tamam. Peki Roger şimdi nerede?"

Henry çenesini ovuşturur, içi boş bir kahkaha atar ve sonra, "Bu işi yapmanın doğru bir yolu varsa, o da bu değildi," der.

"Nerede o?"

"Eğer kalırsan, her şeyi açıklayacağım. Bana hikayeni anlattın. Sırlarını. Benim de sana anlatmam adil olur. Her birini," diyor.

Tehlikenin cazibesine kapılan yanımın, henüz gençken St. Marks'ta kaldırıma çıktığımda öldüğünü sanıyordum. Ama sanırım öyle değil, çünkü dalgalanan her parlak kırmızı bayrağı görmezden gelmenin ve Henry'yi aşk koltuğuna geri buyur etmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Boynumu öpmesine izin verip başka hiçbir şey yokmuş gibi davranmak. O coşku boşluğuna geri dönmek.

Zeplin alev almadan önce manzaraya hayran olun. Çılgılık atmadan önce gülümse.

Onun yerine tekrar soruyorum, "Nerede o?" "Sloane."

"Nerede?"

Derin bir nefes alır. "Eğer gidersen, bundan bahsedemezsin. Yemin etmelisin. Yoksa gitmene izin vermezler."

"Ne?"

"Sana yalan söylemedim, Sloane. Sana asla yalan söylemeyeceğim. Söylediğim her şey doğrudu." Bir elini ensesine götürdü. "Kiler gerçekten cereyan yapıyor."

Bir saniyemi alıyor.

Neden kiler konusunu açtın? Acı tatlı bir an için sorumu yanıtlamak yerine geçiştirdiğini varsayarak merak ediyorum.

Ama sonra yerine oturuyor ve bunun dehşeti boğazımda safra fokurdamasına yol açıyor. Ellerim ağzımı kapatıyor ve aşk koltuğundan merdivenlere doğru tökezliyorum, asitli, cin aromalı kusmuğumu yutuyorum.

"Sloane," diyor Henry. "Sloane, bekle. Lütfen."

Beni takip edip etmediğine bakmak için durmuyorum. Dolambaçlı merdivenlerde topuğum kayıyor ve dibe sertçe iniyorum. Ayağa kalkmak için yeterli ivmeyi kazanana kadar sürünerek ilerliyorum. Hâlâ tıkırdayan, iniltisi artık daha yüksek olan kiler kapısını sürünerek geçiyorum. Eğer aptal ya da nazik olsaydım, kapıyı açmak için durur, arkasında kendi evinde esir tutulan adama yardım etmeye çalışırdım. Ama buradaki tehlike gerçek ve ben risk almayacağım.

Tehlike gerçek.

Koridorda koşarak Naomi'ye sesleniyorum. "Nay? Hayır!"

Yerde kıvranan bir yığın çıplak bedenin olduğu oturma odasına ulaştığımda ayağım takılıyor. Gözlerimi kaçırıyorum.

"Naomi. Naomi!"

Kurnazca davranmak, sessiz bir çıkış yapmak için artık çok geç. "Sloane?" Naomi nefes nefese kaldığını söylüyor.

"Naomi, gitmemiz gerek. Hemen. Acele et. Kıyafetlerini al." Benim de nefesim kesildi. Çok farklı bir nedenden dolayı.

"Ne oldu? Neyin var?"

"Gitme," dediğini duyuyorum Ilie'nin. "Gece daha yeni başladı!"

"Sloane..." Bu Henry. Koridorun sonundan bana sesleniyor.

"Lütfen kal," diyor Elisa. Bakıyorum ve şöminenin önünde duran, dantel tangasını giymiş Naomi'ye sarıldığını görüyorum. Naomi'nin rastgele takılmalar için verdiği ipucu her zaman iç çamaşırını bileğine bağlamaktı, böylece onu kaybetmezdin. Elisa, Naomi'nin kolunu çekiştiriyor, neredeyse onu aşağı indiriyordu.

"Hey!" diye bağıriyorum. Köşeye sıkışmış bir av gibi hissetmek beni bir hayvana dönüştürdü. Öne atılıyorum ve aniden ateş çubuğu nemli ellerimde. Onu bir silah gibi tutuyorum, lanet bir ışın kılıcı gibi. "Bırakın onu! Herkes geri çekilsin. Biz gidiyoruz. Gidiyoruz."

"Sloane!" Naomi ılık atıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Burası onların evi değil! Sanırım ev sahibini lanet bodruma kilitlemişler!"

"Ne var? Sloane, sakın ol. Eminim bir yanlış anlaşılma olmuştur," diyor ve sütyenini alıp arkasından tutturuyor.

"Yapma! Sakın buna cüret etme! Başımız gerçekten belada, Nay, bu yüzden bana sakın olmamı söyleme! Bir kez olsun beni dinlemenı istiyorum. Eşyalarını topla ve gidelim!"

Şaşırmış bir sessizlik var.

Costel'e sakso çekmekte olan Tatiana, şoktan ağız açık kalan ya da belki de olduğu yerde donup kalan Costel'in aletinin ağzından düşmesine izin veriyor. Miri yerde kartal gibi yatıyor, Ilie'nin parmakları hâlâ içinde.

Grup seksini bölmek çok ama *çok* garip ve bir anlığına durumun tehlikesini unutup kahkahamı bastırmak zorunda kalıyorum.

Ama sonra koridorda korkunç bir *patlama* oldu. Bir kapının kırılma sesi.

OceanofPDF.com

Footsteps. Yavaş, ağır ayak sesleri.

Henry'yi görmek için döndüm. Koridordan çoktan çıkmıştı.

Benden çok uzakta. Bana bakıyor. Diğer herkes benden öteye, koridora, gürültüye, çıplak ayakların sertçe yere vuruşuna bakıyor.

Öne doğru bir adım atıyorum, ateş demirini sıkıca tutuyorum, ancak bunun beni korkutucu olmaktan çok acınası gösterdiğinden eminim. Koridordan gelen kişiyi daha iyi görebilmek için hareket ediyorum. Naomi, şimdi tangasını, sütyenini ve Penny Lane ceketini giymiş, arkamdan yakından takip ediyor.

Ben daha ne gördüğümü anlayamadan çılgılık atmaya başladı.

Bulanık karanlıktan soluk, pürüzlü bir şekil ortaya çıkıyor. Bir yaratık. Bir iskelet.

Hareketleri işkence gibi, tanık olmak bile acı verici. Zahmetli yaklaşımına daha önce duyduğum inleme ve hırıltı eşlik ediyor. Korkunç bir hırıltı. Mutlak acının sesi.

Yaklaştıkça onu daha iyi görebiliyorum ve daha insani, daha korkunç bir hal alıyor. Uzun, cılız uzuvları var. Dört ayak üzerinde bize doğru geliyor. Kel bir kafası, selofan gibi bir derisi, kabuğundan çıkmış haşlanmış yumurta gibi gözleri var. Burnu dar, burun delikleri açık. Dudakları yok, ama bir ağzı var, bir boşluk, kahverengi, çürümüş dişlerle dolu dev bir delik. Bu şey yeni bir ses çıkarırken kül rengine kurumuş bir dil dışarı fırlıyor. Sözsüz bir uluma.

"Bu ne lan!" Naomi çılgılık atıyor. "Ne oluyor lan!"

O şey -soluk adam- yavaşlayarak tamamen durur. Yuvarlanmaya başladığında ulumaya devam ediyor, kemikleri tiksindirici bir şiddetle çatırdıyor. Lekeli, gerilmiş bir çift dar don dışında üzerinde hiçbir şey yoktur.

kalça kemiklerinden çökmüş. Bütün kemikleri görünüyor. Her kaburgasını sayabilirim. Aç bırakılmış.

Bir deri bir kemik kalmış kollarını kaldırıp öne doğru hamle yapar ama fazla heveslidir. Yüzüstü yere düşüyor.

Naomi yine çığlık atıyor.

Ona bakamıyorum. Gözlerimi adamdan ayıramıyorum. Yere yığılmıştı; kollarından biri kırılmıştı. Tül gibi derisinin arasından kırığı görebiliyorum. Bacakları seğiriyor ama onun dışında hareket etmiyor. Hayatta olduğunu biliyorum çünkü hâlâ nefes aldığını duyabiliyorum. Hırıltılı.

Naomi'nin eline uzanıyorum, sessizce benimkini tutması için yalvarıyorum ki dönüp buradan kaçabilelim.

Sonra karı hatırlıyorum. Kapıyı hatırlıyorum.

Benim telefonumun olmadığını hatırlıyorum, ama onunki olmalı.

"Gitmemiz gerek," diyorum ve Naomi'yi de yanıma alarak yana doğru bir adım atıyorum. Doğrudan adamın önünden geçiyoruz.

"Ölecek," diye fısıldıyor Naomi bana. "Ölmek üzere." "*Gitmemiz* gerek," diye tekrarlıyorum.

Direnış var. Direniyor. Elimden kurtuluyor. Ona doğru döndüm, ölmekte olan iskelet adama odaklanmıştı. Naomi ne kadar serbest, umursamaz ve düşüncesiz olsa da, aynı zamanda son derece empatik.

Adamın önünde dizlerinin üzerine çöküyor, çektiğı acıdan etkileniyor, canavarlığından yılmıyor.

"Tamam," diyor, bir elini onun sırtına uzatarak. "Tamam. Sorun yok."

İşte burada. Bir keresinde, lisedeyken, onun evindeydik ve bir kuş yatak odasının penceresine uçtu ve kanadını kırdı. Ona yardım etmek için dışarı çıktı, bir ayakkabı kutusuna koydu, rehabilite etti. Bunu yapmaması konusunda onu uyardım, kuşların hastalık ve akar taşıdığını söyledim. Beni görmezden geldi. Mantık dinlemiyor. Dinlemiyor.

Odayı tarıyorum. Kimse kımıldamadı. Tatiana hâlâ Costel'in aletini tutuyor. Henry hariç hepsi çıplak, bu da onları daha az tehditkâr göstermeli, ama göstermiyor. Çünkü bunu yapanlar onlar.

Bu adam ne zamandır kilit altında tutuluyor? Ne kadar zamandır burada, ayaklarının altında acı çekmesine ve aklıktan ölmesine izin vererek yaşıyorlar?

Zorla mı girmişler? Evi zorla mı aldılar?

Ne haltlar dönüyor burada?

"Sorun yok. Sana yardım getireceğiz." Naomi elini cebine attı. Kaşları birbirine yapışır. Daha derine uzanıyor. Daha derine. Diğer cebini deniyor.

"Nerede o?" diye mırıldanıyor. "Telefonum nerede?"

"Çok yaklaşmamalısın," diyor Henry. "Bu düşündüğün şey değil."

"Sloane. Telefonum yok. Telefonum yanımda değil. Ona yardım bulmalıyız."

Sağlıklı düşünemiyor.

"Ona dokunmamalısın." Henry'nin sesi sertleşti. "Çok yakınsın."

Adam kıpırdanır. Hareket önce belli belirsizdir, ama sonra başı kalkar, boynu geriye döner ve sağlam koluyla Naomi'yi saçlarından yakalar. Zayıflığı sadece görünüşte olmalı, çünkü Naomi kaçmayı başaramaz. Onu yakaladı.

Her şey çok hızlı oluyor.

Kafasını yere vuruyor. Bir kere. İki kez.

Sonra onu sırt üstü çevirip üzerine tırmanıyor ve iğrenç canlı bedeniyle onu yere yapıştırıyor. Öne doğru sıçrayıp dişlerini boynuna geçirmeden önce acı dolu bir uluma daha çıkarıyor.

Onu ısırtıyor. Onu ısırtıyor. *Onu ısırtıyor.*

Daha önce hiç çığlık atmadığım, hiç kimsenin çığlık atmadığı şekilde çığlık atarken, kendimin kontrolünü kaybettiğimde neredeyse elimden kayana kadar sopayı tuttuğumu unuttum. Adamın yüzünde, çürümüş ağzının etrafında kan görüyorum. Soluk, soluk tenine sıçrayan kan. Naomi'nin kanı.

Korkum öfkeye dönüşüyor ve maşayı sıkıca kavriyorum, başımın üzerine kaldırıyorum, öne doğru dalıyorum ve olabildiğince sert sallıyorum, ki bu oldukça sert oluyor, çünkü yere düştüğünde adamın kafatasını çatlatıyor ve kanca kafatasına saplanıyor.

Yine de Naomi'ye saldırmaya devam ediyor, boynunu höpürdetiyor.

"Bırak onu!" Sopayı çekerek çığlık atıyorum. Ayağımı kaldıraç olarak adamın omzuna koyuyorum ve sopayı kafatasından kurtarmayı başarıyorum ve bu kez sırtına indiriyorum. Derisi yırtılarak kemikleri ortaya çıktı. Üçüncü kez boynuna vuruyorum ve kanca yine sıkışıyor. Eğilip çekiyorum ve derin bir yara açıyorum.

Şimdi dikkatini çektim.

İşleyen kolunun üzerinde kendini yukarı itiyor, diğer kolu garip bir şekilde yanında sallanıyor. Yüzünü bana dönüyor, bir kedi gibi tıslıyor. Ve ben ne yaptığımı anlamadan, sopayı gözüne sokuyorum. Islak, ezici bir ses çıkarıyor.

Tepki vermiyor. Kanamıyor bile. Demiri çıkarıp tekrar deniyorum.

"Geber!" Dediğimi duyuyorum. "Neden ölmüyorsun?"

Bana doğru hamle yapıyor, kemik parmaklarını bileğime doluyor. Bu hareket o kadar beklenmedik ve ben o kadar şok olmuşum ki, onu savuşturacak, tekmeleyecek zamanım yok. O kadar sıkı tutuyor ki acıtıyor.

O beni aşağı çekmeden ve ben demiri düşürmeden önce bile acıyor. Bacağımı ağzına, baldırımını çürümüş dişlerine götürüp kenetlemeden önce bile.

Bütün dişleri yok ama yeterince var. Bu bir eziyet. Bacağımı hızlı ve acımasızca parçalıyor.

Bu çok korkunç. Aşağıya bakıyorum, olanları, bana yapılanları izliyorum ve kendimi tamamen çaresiz hissediyorum.

Sonra Naomi'ye bakıyorum, boynunu tutuyor, kanamayı durdurmaya çalışıyor, gözleri parlıyor ve kendimi tamamen umutsuz hissediyorum.

Ve diğerleri, bizden sadece birkaç metre ötede, öylece duruyorlar. Hiçbir şey yapmadan. İzlemekten başka bir şey yapmıyorlar.

"Yardım edin!" Kimsenin bizi kurtarmaya gelmeyeceğini bildiğim halde söylüyorum.

"Bize yardım edin!"

Görüşüm bulanıklaşıyor, bilincimi kaybedebilirim ve aniden Henry tepemde dikiliyor. Üzerime basıyor. Parmaklarını solgun adamın boynundaki yarığa sokuyor ve çekmeye başlıyor. Biraz çaba gerektiriyor gibi görünüyor ama bir adamın kafasını vücudundan ayırmak için gerektiği kadar değil. İnatçı bir kavanozun kapağını açmak gibi.

Saniyeler sürer. İğrenç bir ses çıkarıyor, bir tür iğrenç yırtılma.

Adamın kafası bana doğru dönüyor ve tam yüzümün önüne düşüyor. Dişlerinin arasında hâlâ benden bir parça var. Et, kan ve kalın kırmızı bir şey... Bilmiyorum bile. Yakından çok daha insani; bu her neyse ona dönüşmeden önceki halini görebiliyorum. Göz kapakları açık kalıyor ve içimde bana hala sağlam olan tek gözüyle baktığı gibi korkunç bir his var. Hâlâ ölmediğine dair o korkunç his.

Boynunun derisi gevşiyor ve kan olduğunu düşünmediğim bu iğrenç maddeyi sızdırıyor. Çok koyu ve kokuşmuş ve damlıyor, damlıyor, damlıyor, damlıyor. Her ne ise, çok fazla değil.

Henry ayağıyla başını dürtüyor ve baş dönerek uzaklaşıyor. Önümde diz çöküyor ve soğuk eliyle saçlarımı yüzümden çekmeye çalışıyor.

"Umarım beni affedebilirsin," diyor.

Bacağıma, beklediğimden de kötü olan yarama bakıyorum. Naomi'ye bakıyorum, gözleri geriye kaymış.

"Ona yardım edin! Ona yardım etmelisin!" Sesim panikten tizleşiyor ve sanki başka bir gerçeklikten, başka bir evrenden geliyormuş gibi çok uzaklardan geliyor. "Lütfen!"

Dirseklerimin üzerinde ona doğru sürünüyorum, bacaklarımı arkamda sürüklüyorum ve kan izi bırakıyorum. Boynu darmadağınık, parmaklarının arasından kırmızı bir pınar fışkırıyor. Bu çok fazla.

"Naomi mi? Hayır. Benim. Benimle kal, tamam mı?"

İnliyor, yapabildiği tek tepki bu. Elimini onunkinin üzerine bastırıyorum, yaranın üzerine.

"Lütfen!" Çığlık atıyorum. "Lütfen! Yardım edin!"

"Drago?" Ilie'nin söylediğini duydum. "Ne yapmak istiyorsun?"

Tatiana Fransızca bir şeyler mırıldanıyor. Sonra İngilizce, "Burada misafir ağırlamak aptallık. Bunu söylememiş miydin?"

"Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen..." Onun ölümünü izleyemem. Yapamam, yapamam. "Sloane," diyor Henry. "Beni dinle. Bir seçim yapmalısın."

"Lütfen... O benim hayatım. Lütfen, yardım edin. Adam hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Lütfen yardım edin. Dokuz-bir-bir'i arayın."

"Beni dinlemelisin. Bana inanmalısın."

"Dinliyorum. Lütfen!" Naomi'ye bakıyorum, göz kapakları titriyor. Boştaki elimi ağzının üzerinde gezdiriyorum ve hâlâ nefes aldığını hissediyorum ama nefesi zayıf.

"Beni duyuyor musunuz? Sana ve Naomi'ye bir seçenek sunuyoruz."

"Öyle mi?" Tatiana soruyor. "Demokrasiye ne oldu?"

"Benim için iyi," diyor Ilie. "Eğlenceliler. Çok güzeller. Elisa?"

"Evet, katılıyorum. Onları seviyorum. İkisini de," diyor Elisa. "Gerçek Amerikalı kızlar."

"Zamanı geldi," diyor Costel. "Ne kadar oldu? Yüz yıl mı?"

Miri, "Bu kadar uysal başka biriyle karşılaşmadık," diyor. "Sorun çıkaracaklar," diyor Tatiana. "Sözlerimi bir kenara yazın."

Ne hakkında olursa olsun konuşmalarını umursamayacak kadar çaresizim. "Lütfen! Sana yalvarıyorum. Lütfen. Çok kan kaybediyor."

Tatiana, "Bence onları kurutalım ve yolumuza devam edelim," diyor. Nefes alıyor. "Kokuyu almıyor musun? Çok tatlılar."

Henry ateş demirini alıp omzunun üzerinden sallayarak, "Hayır," dedi. "Onların kaderine Sloane'un karar vermesine izin vereceğiz."

Yüzüne yayılmış o lanet tilki sırtışıyla bana bakıyor. "Sonsuza kadar yaşamaya ne dersin?"

“W_{Ne?}”

"Ebedi hayat. Ebedi gençlik."

"Siz neden bahsediyorsunuz? Gerçekten bize yardım etmeyecek misin? Neyin var senin? Siktir git!"

"Bu basit bir seçim," diyor Henry. "Sonsuza dek yaşamak ya da olduğun gibi ölmek." "Çok kolay," diyor Ilie. "Parti yaparız, iyi vakit geçiririz."

Naomi nefes nefese. Elim onun kanıyla kayganlaştı ve sürekli yerinden kayıyor. Bunun olduğuna inanamıyorum. Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Bu bir rüya olmalı. Rüya görüyor olmalıyım. I...

Düştükten sonra hastaneye geri döndüm, yavaş yavaş ayılıyorum, *"Bu bir rüya olmalı"* diye düşünüyorum.

Patsy Cline'ı düşünüyorum. *Benim için endişelenme, Hoss. Gitme zamanım geldiğinde, benim zamanımdır.*

Bu kadar mı? Naomi'nin bu pis göl evinin zemininde kan kaybından ölmesini mi izleyeceğim? Bu psikopatlar daha sonra bana ne yapacaklar? Beni bırakmayacaklar, gitmeme izin vermeyecekler.

Bunların herhangi birini kabul edebilseydim, belki korkardım. Ama kabul etmek mümkün değil, bu yüzden korkmuyorum, sadece kızgıyım. Gerçekten, çok kızgıyım. Ve yorgunum. Yüzüme yumruk atmadığı zamanlarda akıl almaz derecede sıkıcı olan bir hayat için savaştıktan çok yoruldum.

"Umurumda değil!" Dedim. "Bana ne olacağı umurumda değil. Sadece bir şeyler yap. Bir ambulans çağırın!"

Henry ayağa kalkıyor, etrafımızda dönüyor. "Sen onu terk etmeyeceksin, o da seni terk edemez. Kararın her ikisi için de verilmesi gerekiyor. Ve hiçbir şey yapmazsan o ölecek."

Bu konuda o kadar gerçekçi ki. Bu çok acımasızca ve sırf ona inat olsun diye ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum ama Naomi ellerimde soğuyor.

"Tamam! Ben yaparım. Ne istersen. Ne istersen. Sadece ona yardım et.

Lütfen." Elisa bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Oh, çok heyecanlı! Yeni arkadaşlar!"

"Nihayet," diyor Costel.

Tatiana huffs. "Göreceksin."

"İyi seçim," diyor Henry. Boynuna doğru uzanır ve kazağının altından zinciri çıkarır. Ucunda uzun ve gümüş bir şey vardı. Bir tür düdüğe benziyor.

Her ne olacaksa, keşke bunun için burada olmak zorunda olmasaydım. Başımı Naomi'nin göğsüne yaslıyorum. "Özür dilerim."

"Yapma..." diyor.

"Hayır mı?"

"*Sana söylemiştim demeyi* unutma." Gülümsüyor ve ağzında, dişlerinin her yerinde kan var.

—

Adamlar bizi dışarı taşıdı. Yürüyebilseydim, belki koşardım.

Yapamamam muhtemelen en iyisi, çünkü karanlık ve etrafımız ormanla çevrili ve en yakın evden ne kadar uzakta olduğumuzu kim bilebilir? Çitten ya da kapıdan atlamam gerekir. Donarak ölmek değil. Karolenj Ölüm Yürüyüşü'nü düşünüyorum, kardaki cesetleri. Tydal dağlarında donmuş yüzlerce asker, kazanamadıkları bir savaştan geri çekiliyorlardı.

Naomi hatalıydı. Ben trajediye takıntılı değilim. Ben seçimlere takıntılıyım. Bir kararın nasıl felakete yol açabileceğine.

Ya Carolean generali farklı bir yoldan gitmeye karar verseydi? Dağlardan geçmeye değil.

Ya Buddy Holly o uçağı kiralamak yerine tur otobüsünde dayanmaya karar verseydi?

Ya mühendisler Çernobil'de o güvenlik testini hiç yapmadıysa? Ya santral ilk etapta hiç inşa edilmediyse?

Ya on altı yıl önce o kaldırımdan hiç düşmeseydim?

Ya bu gece arabaya hiç binmeseydim?

Dışarının soğuk olduğundan eminim ama hiçbir şey hissetmiyorum. Henry ve Ilie bizi karın içine bıraktıklarında bile.

Etrafımızda bir çember oluşturdular. Ilie, Costel, Miri ve Tatiana hala çıplak. Üşümüyorlar mı?

Anlaşmaları nedir?

Elisa iki fincan tutuyor. Ahşap kadehler.

Onları görünce yan dönüyorum ve midem bulanıyor.

Bunlarla ne yapıyorlar?

Neyi kabul ettim? Nasıl

bir seçim yaptım?

"Endişelenme," diyor Ilie. "Sadece rahatla. Bu kısım yakında bitecek. Birkaç yıl içinde hatırlamayacaksın bile."

Bu bir seks olayı mı? İşkence fetişi mi? Henry'nin o iskelet adamın kafasını çıplak elleriyle kestiğine tanık olmasaydım ben de böyle düşünürdüm. Burada mantık yok.

"Sana acımadığımı söyledim," diyor Henry beni dik tutarak, "ama sana asla yalan söylemeyeceğime yemin ettim."

Gümüş düdüğü tutuyor. Ama bu bir düdük değil. Bu bir spile. Kanadalıların ağaçtan özsu toplamak için kullandıkları gibi.

"Sakin ol," diyor bana doğru eğilerek. "Bana henüz güvenmiyor olabilirsin ama bir gün güvenebilirsin. Hayal görmüyorum. Seni kurtarmadığımı biliyorum, ama kendini kurtarman için sana dünyadaki tüm zamanı veriyorum."

Bununla birlikte, boynumdaki saçları nazikçe süpürüyor ve kazığı kulağımın altına sokuyor.

Ses acımasız, ama yaşadığım şok beni sokulma hissinden koruyor olmalı. Hiç acı yok. Sadece rahatsız edici bir sıcaklık var.

Henry Elisa'ya işaret ediyor, o da bardakları getiriyor. Bir tanesini benim kanımla doldurdular.

Sanırım bunu daha önce de yapmıştım. Tam olarak bu şekilde değil, ama burada otururken bazı farkındalıklar var. Teslim olmak böyle bir şey. Kan kaybından ölmek. Kıpırdamadan durur ve bunun olmasına izin verirsiniz, çünkü ne kadar çok savaşırsanız o kadar çok kaybedersiniz.

Göz ucuyla Elisa'nın diğer tahta bardağı Naomi'nin boynuna bastırıldığını görüyorum. Elisa'nın spile ihtiyacı yok, çünkü Naomi zaten açık, zaten kanıyor, ama Ilie Nay'i baş aşağı tutuyor, böylece daha hızlı oluyor.

Ona beni hayalimdeki alışveriş merkezinde bekleyip beklemeyeceğini sormak istiyorum. Eğer sonunda orada buluşabilirsek.

Eğer o oraya giderse, ben de oraya giderim. Onu takip edeceğim. Onu her yerde takip ederim.

Sadece beni bekle. Nerede olursan ol, beni bekle. Orada olacağım. Geliyorum.

"Sadece Jersey'li kızlar cennetin bir alışveriş merkezi olduğunu düşünüyor." diyor.

Ama gerçekten söylemiyor, çünkü öldüğünden oldukça eminim.

Başım dönüyor. Sahne çözülüyor; her şey kayboluyor.

Geri geldiğinde fincan gitmişti ve Henry'nin kazığı çıkardığını hissediyordum. Ve sonra beni öpüyor. Boynumu öpüyor.

Öpüşmek değil.

Isırmak. Yalama. Emme.

Çünkü yaptığı şey bu, çünkü olduğu şey bu. Hepsinin olduğu şey.

Vampirler.

Naomi *vahşi* diyor ama sadece kafamda.

Ilie, Elisa ve Tatiana sırayla onun yarasına bakıyorlar. Aşağıya bakıyorum, Miri ve Costel bacağını tutmuşlar, kanım yüzlerine bulaşmış.

Bileğimde hafif bir his var. Bu Henry. Çiğniyor.

Kemiğe kadar. Kemiğe kadar...

Bir karanlık var, bir de dişlerinin arasında metal tutan Henry var. Bileğimdeki ameliyattan kalan plaka.

Kıpkırmızı karın içine tükürüyor.

Costel'le yer değiştiren Tatiana, "Bu tatlı ama diğeri daha tatlı," diyor. Bana doğru bakıyor. "Bana öyle bakma, *ma chérie*. Senden pişmanlık duymam için daha çok erken."

"Yaklaştık," diyor Henry. "Sloane, söz veriyorum bu bir iyilik."

Elini çiğnenmiş bileğime doluyor ve kemiği kırarak sıkıyor.

Çığlık attığımda ağızımdan kan fışkırıyor.

"Dahası da var," diyor Miri. "Karne yapalım mı?"

"Hayır. Daha fazla yok," diyor Henry. "İşimiz bitti."

"Ama-" Tatiana başlıyor.

"Oburluk uğruna zayıf düşmelerini riske atmayacağım. Bitti artık. Bitirme zamanı geldi."

Yüzünü boynuma bastırıyor ve son bir kez yalıyor. Sonra doğrudan kulağıma konuştu.

"Başka bir hayatta görüşürüz."

—

Tekrar kayboluyorum ve geri döndüğümde ağzımda kan tadı var. Göz kapaklarım kaldırılamayacak kadar ağır. Hiçbir şey göremiyorum. Hiçbir şey hissedemiyorum. Ne sesleri, ne rüzgârı, ne kalbimin atışını, ne de damarlarımda yüzen kanın vızıltısını duyabiliyorum. Kar kokusunu alamıyorum. Saçımdaki tütsünün ya da tenimdeki terin kokusunu alamıyorum. Naomi'yi, onun imzası olan vanilyalı parfümü koklayamıyorum.

Tattan başka bir şey yok.

Hepsi bu.

Kanın tadı.

Tadını tanıdım. Tanıdık ama yeni. Dokusu ipeksi. Dilimde hafif. Boğazımda viski kadar sıcak.

Hepsi bu ve sorun değil çünkü ihtiyacım olan tek şey bu. Ve sonra gidiyor. Tadı gitti.

Gözlerimi açtım.

Tatiana tahta bardağı dudaklarıma doğru tutuyor. Ben de bunu içiyordum. Kendi kanım. Henry'nin benden aldığı kan.

Ama dehşete kapılmadım. Mide bulandırıcı ya da korkutucu değil. Hiç üzgün değilim. Susadım.

Bunu anladığım anda susuzluk dayanılmaz bir hal alıyor. Yangın alarmından daha gürültülü, bıçaklardan daha keskin. Derim fokurduyor; kemiklerim yarıyor, sıyrılıyor, içimi gıcırdatıyor; dişlerim patlıyor, beynim titriyor ve kafatasımdan dışarı fırlayacak, kulaklarımdan ve burun deliklerimden sızacak, gözlerimi dışarı çıkaracak. Öyle olduğunu biliyorum. Biliyorum. Bu

amansız, başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir noktaya kadar. Acının içinde sıkışıp kaldım.

Yanıyorum. Yanıyorum. Bunu hayal etmiyorum. Etrafımdaki karlar eriyor. Boğazım bu kadar kuru olmasaydı çığlık atardım.

"Bırak terlesin," dediğini duydum Henry'nin. "Uzun bir gece olacak." "Bu hâlâ soğuk," diyor Costel.

Gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum; sanki onları kuma bastırıyorum. Ama Naomi'nin yarı yarıya kara battığını görüyorum. İçi boş görünüyor, sönmüş bir balon gibi. Hareket etmiyor. İçmiyor. Elisa'nın elinde bir bardak var ve Naomi'nin içmesine yardım etmeye çalışıyor, ama kan gevşek ağzının kenarlarından dökülüyor.

"Dikkatli ol. Boşa harcamayın," diyor Tatiana.

"Denemeye devam et," diyor Henry. "Başını geriye yatır. Aşağı dökün."

Bağırsaklarım kaynıyor ve derim bunu kontrol edemiyor. Boğazımı tırmalayarak kasılmaya başlıyorum. Sol elim gevşiyor, bileğim Henry'nin onu yok etmesinden sonra geriye kalan şey tarafından zar zor bir arada tutuluyor.

Bana en çok zararı verecek olan insanlara mı daha çok ilgi duyuyorum?

Eğer bir içki içebilseydim, onu her şey için affederdim, herkesi her şey için affederdim. Sadece bir içki.

İhtiyacım var.

"Nasıl hissettirdiğini hâlâ hatırlıyorum," diyor Henry. Miri, "Şeytana uyuyor," diyor.

"Tatlı bebek." "Bak," diyor Tatiana.

Zar zor görebiliyorum, gözlerim odaklanamayacak kadar kuru, ama bileğimin taze acısının yeniden şekillendiğini hissedebiliyorum. Parçalanmış kemikler tekrar birbirine dikiliyor. O kadar anlaşılmaz bir şekilde korkunç ki, çığlık atmanın neredeyse acı verici olduğu gerçeğine rağmen çığlık atıyorum.

"Bunu dinlemeyeceğim," diyor Tatiana. "Ona bir yudum daha vereceğim." Henry'nin iznini beklemez.

Sadece bir damla, ama yeterli.

Doyurmanın ötesine geçiyor; yıldızları serbest bırakıyor. Hiç bilmediğim bir zevk ve huzur, o kadar saf ki ağlayabilirim ama onun yerine gülüyorum.

"Gülümsediğinde daha güzel oluyor," diyor Tatiana.

Teşekkür etmeyi düşünüyorum ama bu aptal-mutlu his uzun sürmüyor ve sistemimdeki kan Naomi'nin hala hareket etmediğini fark etmemi sağlayacak kadar berraklaşıyor.

Elisa, Ilie'nin bacağına yaslanmış, dudaklarının arasından kan damlarken Ilie onun başını geriye doğru tutuyor.

"Hayır mı?" Mırıldanıyorum.

Naomi!" Gözleri fal taşı

gibi açıldı.

Onun çılgınlığını duyduğuma hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

OceanofPDF.com

Yabancı bir odada, yabancı bir yatakta uyandım. Tek bir pencere var, perde çubuğuna asılmış bir yorgan. Yanlardan içeri sızan ışığı görebiliyorum. Bu Gündüz vakti.

Naomi yanımda yatıyor ve ağzının kenarlarındaki kırmızı kabuk bana dün gece olanları hatırlatıyor. Dik oturuyorum, yorganı bacaklarımdan atıyorum. Bir an için pantolon giymediğimden, sadece iç çamaşırım ve büyük tişörtüm olduğundan endişeleniyorum ama sonra tozluğumun üzerimde olduğunu fark ediyorum, sadece yırtılmış ve baldırımın ısırıldığı, kirletildiği yerde hiçbir şey olmadığını hemen görebiliyorum. Herhangi bir yaralanma izi yok. Hiçbir iz yok.

Bileğime bakıyorum. İyi görünüyor, düşününce...

Derimi delip geçen küçük bir metal parçası var. Bir kıymık gibi koparıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Olduğu yerde hafif bir delik var. Acımıyor. Kanamıyor.

Elimi çeviriyorum, etrafında dönüyorum ve bileğim tıklamıyor. Ağrımıyor. Ama burada iyi bir şeyler olduğu umudunu, ihtimalini reddediyorum, çünkü bunu tüm o kötü, korkunç, berbat şeylerle bağdaştıramıyorum.

"Naomi," diye fısıldıyorum, omzunu dürtüyorum. "Naomi, ayağa kalkmalısın. Gitmemiz gerekiyor."

Bir şeyler mırıldanıyor ve benim baldırım gibi yaralanma izi taşımayan boynuna uzanıyor.

"Naomi. Hâlâ evdeyiz. Dışarı çıkmamız gerek."

"Yorgunum," diyor, sesi kısık. Hatırladığım son şey çığlık attığı.

"Öldüğümüzde uyuyacağız," diyorum, çünkü yatıya kalmalarda bana böyle derdi, beni uyanık kalmaya, geç saatlere kadar uyumamaya, uykusuzluğuna katılmaya zorlardı. Ama şimdi bu geçerli olmayabilir, çünkü bildiğim kadarıyla ölmüştük. "Kalk."

Örtüyü yırtıyorum ve o inliyor.

"Burada güvende değiliz. Yapmamız gereken..."

Ne yapmamız gerektiğinden emin değilim. Polise mi gideceğiz? Onlara bir kan ritüelinin isteksiz katılımcıları olduğumuzu mu söyleyelim? Bir göl evinde yaşayan bir grup vampirle karşılaştığımızı mı söyleyelim? Bodrumda esir tutulan evin açlıktan ölmek üzere olan sahibi tarafından saldırıya uğradığımızı mı? Bize bir şey yapıldığını.

Kalbim midemin çukuruna düşüyor. Şimdi neyiz biz?

"Naomi..."

"Ne?" diyor, esneyerek. Nefesi o kadar kötü ki ikimiz de irkildik. "Eyvah." Çürük gibi kokuyor.

"Dün gece ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Dönüyor ve yüzünü yastığına çarpıyor. "Asit mi düşürdük?" "Hayır. Bir iskelet adam tarafından parçalandık ve sonra vampirler tarafından saldırıya uğradık."

Bir dakika sessizlik içinde geçer. Sonra başını kaldırır, tek gözünü açar ve "Bu berbat" der.

"Şu anda espri mi yapıyorsun?"

"Kelime oyunu yapmak istememiştim ama..." İç geçiriyor ve sırt üstü dönüp tavana bakıyor. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. "Asit düşürmediğimize emin misin?"

"Evet," diyorum, öyle bir güvenle ki kendimden şüphe etmeye başlıyorum. "Becer beni," diyor. "*Siktir!* Ortak bir sanrı o zaman. Belki de?" "Gitmemiz gerek," diyorum. "Nerede olduklarını bilmiyorum ama..." Dizlerini göğsüne doğru çeker ve yüzünü buruşturur.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Susadım."

"Tamam...?"

"Susadım," diye tekrarlıyor.

"Size biraz su getirebiliriz...." "Sloane.

Su için susamadım."

Elim boğazıma geliyor ve bana ne söylediğini anladığımda derimi çimdiklemeye başlıyorum. Acımasızca anladığım gibi. "Doğru."

"Doğru."

Cesurların korkuya karşı bağışıklığı olmadığını unutmak kolaydır. Tanıdığınız en cesur insanın karşısında oturup korkunun onu yavaşça ele geçirmesini, sürüklemesini, zorbalık etmesini ve hepimiz kadar korkana kadar kırmasını izlemekten daha korkunç bir şey yoktur.

"Gitmek en iyi fikir mi bilmiyorum," diyor. "Tekrar gelir misin?"

"Dün gece her ne olduysa, bunu anlamıyoruz. Cevaplara ihtiyacımız var. Bize bunları verebilecek tek kişi onlar."

"Naomi. Onlar canavar. Gerçekten."

Yataktan kalkıyor ve ceketini yerden alıp giyiyor. Yakasında kan lekeleri var. "Bunu kesin olarak bilmiyoruz. Henüz bilmiyoruz."

Yatak odasının kapısını açıyor ve koridora doğru yürüyor.

"Bu bir kabus," diyorum kendi kendime. "Bu gerçekten yaşayan bir kâbus."

"Alo?" Naomi diyor. "Merhaba!"

Onu salona kadar takip ettim. Ev karanlık, tüm mumlar yanmış, ateş sönmüş. Ama gözlerim alışıyor. Oldukça hızlı alışıyorlar ve iyi görebiliyorum. İyiden de iyi.

Naomi gıcırıyor.

"Oh! Oh siktir. Oops. Tekmeledim. Kafasına tekme attım. Görmedim."

İskelet adamın cesedi bir gece önce olduğu yerde duruyor; kimse onu yerinden oynatmaya zahmet etmemiş. Kafası şimdi yerde yuvarlanıyor. Kötü bir ses çıkarıyor.

Naomi tıkanır. "Oh Tanrım."

"Gördün mü?" Fısıldıyorum. "İşte bu yüzden buradan gitmemiz gerekiyor."

"Bakın kim uyanmış." Ilie koridorda salına salına geliyor. Altında hiçbir şey olmayan ipek bir bornoz giymişti. "Sana kahve yapacağım. Tadı

farklı ama yine de iyi."

Çok rahat. Kesik kafanın üzerinden bahçedeki bir futbol topuymuş gibi geçiyor.

Şoktayım.

"Gelin, aşklarım. Vakit erken. Ya da geç." Kollarını bize doluyor ve bizi büyük, sarı bir mutfağa götürüyor. Pencerelelere asılmış havlular, lavaboda boş bardaklar, tezgahın üzerinde bırakılmış tahta kadehler var. "Oturun, oturun."

Uzak köşedeki gömme masayı ve bankları işaret ediyor, bir kahvaltı köşesi. Bir Fransız presi çıkarıyor. Naomi bana bir bakış attı.

"Muhtemelen *kahve için susamadığınızı* düşünüyorsun, *Ilie*. Biliyorum. Ama iyi olacak. İçine senin için küçük bir şey koydum. Susuzluğunu giderir. Otururuz, kahve içeriz, konuşuruz. Kafanın karışmış olabileceğini hissediyorum" -duraklıyor, doğru kelimeyi arıyor- "kafan karışmış."

Naomi bir bankın üzerine kayarak, "Sanırım kafamız karışıktan da öte," diyor. Neden oturuyor? Gerçekten kahve içmek için kalmayı mı planlıyor? Ya işaretlerimi görmezden geliyor ya da anlamıyor.

"Açıklıyorum. Drago yapmakta ısrar ediyor ama çok ciddi. Çok ciddi. Ona seni korkutacağını söyledim. Bu şekilde yaşamak korkutucu değil. Güzel bir şey. Biz mutluyuz."

"Ve biz gidiyoruz," diyorum. "Tamam mı?"

"Tamam," diyor *Ilie*, elektrikli su ısıtıcısının fişini takarken. "Kahveden sonra."

Naomi'ye bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Her şey olduğu gibi. Kahve içmeye kalsak ne fark eder ki?"

"Öğrenmek için sabırsızlanıyorum," diyerek masaya doğru ilerledim ve yanına oturdum. "Ne düşünüyorsun?"

"Değilim," diyor. "Ben sadece... Susadım. Sen susamadın mı?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Hayır." Boğazımda yabancı bir gıdıklanma var. Garip bir kıpırdanma. Susuzluk değil, tam olarak değil. Daha çok bir özlem gibi. Şımarık bir ısrar.

"Sizin için özel kahve getirdim," diyor *Ilie*. "Biz kahvemize süt koymayız, biliyorsun."

Bize göz kırpmıyor.

"Tanrım." Başımı masaya koydum. Ne zaman yaşlandığım için hayıflansam ya da ara sıra hayatımın monotonluğundan yakınsam, en azından en kötü hatalarımın geride kaldığını düşünerek biraz teselli bulurdum. Bir daha asla bir yabancıнын evinde baş ağrısı ve pişmanlığın en güçlü haliyle, dün gecenin kıyafetleri ve ağır bir utanç tacıyla uyanmak zorunda kalmayacaktım.

Ilie French press için biraz kahve telvesi ölçüyor ve ben de bekaretimi kaybettiğim o sabahı, o rastgele adamın dairesinde bana kahve yaptığı ve tadının olasılık gibi olduğunu düşünüyorum. Ondan sonraki tüm sabahları düşünüyorum, tadı zamanla seyreliyor.

Ilie küflü, kirli ve çoğunlukla boş olan buzdolabını açıyor ve bir torba kan çıkarıyor ve ben merak ediyorum, *bu sabah kahvenin tadı nasıl olacak?*

—

"Nasıl?" Ilie soruyor.

Ben kupamı itiyorum ama Naomi onunkini indiriyor.

"Dikkatli olun. Çok sıcak. Dilini yakacaksın" diyor.

"Bizim iyiliğimiz için endişelenmeniz çok nazık bir davranış," diyorum. "Alay ediyorsun, değil mi?" diye soruyor bana.

"Bizi buraya... bize zarar vermek için getirdiniz! Kanımızı içmek için!"

"Hayır, hayır. Bu doğru değil. Böyle bir şey olmasını istememiştik. Bunun eğlenceli bir parti olması gerekiyordu; hepsi bu. Gelirsiniz, iyi vakit geçiririz, sonra gider ya da kalırsınız. İstediklerinizi yaparsınız. Ama bazen, bilirsiniz, işler çığırından çıkar. Drama. İçki. Kahveyi dene."

"İstemiyorum," diyorum. "Bunların hiçbirini istemiyorum."

"Sana bir seçenek sundum ve sen de evet dedin." Henry tezgâhta kendine bir fincan kahve dolduruyor. İçeri girdiğini fark etmedim. Onun varlığı tüm kaslarımın gerilmesine neden oluyor ve bu saniyeden önce boynumdaki acı verici, inatçı düğümün yıllar sonra ilk kez beni rahatsız etmediğini fark ediyorum. "Dün gece. Bunu sen seçtin."

"Baskı altında. Ne yapmam gerekiyordu? En iyi arkadaşımın ölmesine izin mi verseydim?" "Artık ölüm hakkında endişelenmene gerek yok. Doğal bir ölüm değil."

"Ölmek için iyiydim," diyorum, yüksek sesle, kazara.

"Neden öyle dedin ki?" Naomi kolumu tutarak soruyor. "Neden böyle bir şey söyledin?"

"Her şey olduğu gibi, değil mi? Ne fark eder ki? Şimdi biz... biz..."

"Biz vampir miyiz?" Naomi sorar.

Henry kahvesine birkaç damla kan sıkar ve masaya oturur. "Evet."

Kendim de dahil olmak üzere herkesi şaşırtan bir kahkaha patlattım. Ilie de bana katıldı. "Oh evet! Bu çılgınlık."

"Haklısın, adamım. Bu çılgınlık."

"Kendimi çok tuhaf hissetmesem bizimle dalga geçtiğini düşüneceğim," diyor Naomi. "Vücudum benim vücudum gibi hissetmiyor. Sanki daha hafif ya da öyle bir şey."

"İyi hissettiriyor," diyor Ilie. "Çok daha iyi. Çoğu insan vücudunu çok kötü hisseder. Vücutları yaşlanır, hastalanır. Biz öyle değiliz."

"Başkaları pahasına kendini iyi hissediyorsun," diyorum ayağa kalkarak. "İnsanları incitiyorsun."

Henry, "Bu karmaşık bir durum," diyor.

"Öyle değil," diyorum. "Şiddeti meşrulaştırmak için yaptığınız zihin jimnastiği ne olursa olsun, karmaşık olan budur. Gerçek çok basit."

"Et mi yiyorsun?" diye soruyor ve kahvesinden yavaşça bir yudum alıyor. "Bu şiddettir."

"Argümanınız bu mu? Bir tavuk ya da inek bir insanla aynı şey değildir."

"Haklısın. İnsanlar kötüdür."

"Bekle. Sadece inek kanı içebilir miyiz? Hayvan kanı?" Naomi dudaklarını yalayarak soruyor. "Böyle bir şey var mı?"

"Yapabilirsin ama aynı şey değil," diyor Ilie. "Tadı sidik gibi. Bak, biz kötü adamlar değiliz. Biz kötü adamlar değiliz."

"Eminim bu evin sahibi farklı düşünüyordu."

"O kötü bir adamdı," diyor Ilie. "Çok, çok kötü. Onu uzun yıllardır tanıyoruz. Onu görmeye geldik ve durumu kötüydü, bu yüzden onu mahzene koyduk."

"Dur bakalım. O da mı vampirdi?" Naomi soruyor.

"Evet ama aynı zamanda hayır," diyor Ilie. "Bizim gibi değil."

"Bir besleyici," diyor Henry.

"Doğru," diyorum. Daha fazlasını bilmek istediğimi sanmıyorum. "Naomi, lütfen. Hadi gidelim."

"Nereye gideceğiz? Kana ihtiyacımız var, değil mi?" Henry'ye bakar. "Değil mi?" "Susuzluğunu kontrol altına almalısın. Zamanla kolaylaşacak, ancak önümüzdeki iki, üç gün içinde zorlanacaksınız. Bazıları susuzluklarına direnmek için

kan tutkusu. Diğerleri bunu inkar etmekten acı çekiyor." "Yine de inkar edebilir miyiz?" Ben soruyorum.

Başını sallar. "Yapabilirsin. Ama kendini çok uzun süre inkar edersen susuzluktan ölürsün."

"Ölüm konusunda endişelenmemize gerek olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Teorik olarak, hayır. Doğal sebeplerden değil. Ama ölümden daha kötü kaderler de var," diyor. "Eğer susuzluğunuzu gidermezseniz, dün gece gördüğünüz adam gibi kuruyup gidersiniz. Canlı değil ama ölü de değil. Sonsuz bir azap içinde, acının farkında olacak kadar bilinçli ama onu sona erdirecek güçten yoksun bir halde."

Masanın öbür ucuna uzanıp fincanımı alıyorum ve duvara fırlatıyorum. Kanlı kahve ve porselen parçaları her yere sıçırıyor.

"Harika. Dört gözle bekliyorum," diyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek mutfaktan çıkıp ana salona doğru yürüyorum. Küçük patlamam umduğum kadar katartik değildi, belki de şimdi havada bir koku var, soluk ama parlak ve davetkâr, nasıl kan kokusu olarak tanımlayabileceğimi bilmediğim bir koku, ama yapabiliyorum ve yapıyorum ve salyalarımı akıtıyor. Boğazımdaki bu tuhaf gıdıklanmayı şiddetlendiriyor.

Paltomu askıdan alıyorum. Ayakkabılarım kapının yanında, Naomi'ninkilerin yanında. Onları giydim.

"Sloane?" Naomi mutfaktan sesleniyor. "Nereye gidiyorsun?"

Keşke bilseydim.

Koridorda ayakkabılarım ve montumla duruyordum, telefonum yoktu, aracım yoktu. Hiçbir ipucu yok. Naomi mutfaktan içeri girdi.

Elimi kaldırdım. "Bir şey söyleme."

"Söylemeyecektim," diyor.

"Bu -şu anda başımıza her ne geliyorsa, dün gece bize her ne yapıldıysa ciddi bir durum. Bu kötü bir şey. Ve siz bunu anlamıyor gibi görünüyorsunuz. Ya da umursamıyorsun."

"Umursuyorum. Bizi buraya getiren kişi ben olduğum için bu konuda biraz sorumluluk hissediyorum."

"Nasıl başa çıkıyorsun? Bu insanlarla birlikte yaşamıyorum, Nay. Bu onların yüzünden." Gerçekte ne demek istediğimi söylemeden duruyorum, yani *senin yüzünden*.

"Onları duydun. Susuzluğumuzu kontrol altına almalıyız. Ben de sonsuza kadar burada kalmak istemiyorum. Sadece kendi başımızın çaresine bakana kadar. Burada akıllıca bir karar vermeye çalışıyorum. Dikkatli olun."

Tüm bu dikkat dün gece neredeydi? Merak ediyorum.

"Hayır," diyorum.

"Hayır mı?"

"Hayır. Benden bu kadar. Söylediklerinin doğru olup olmadığını nereden bileceğiz? Bilmiyoruz." "Hissetmiyor musun? Farklı hissetmiyor musun?"

Sorusuna cevap vermeyeceğim. Yüksek sesle onaylamayacağım. "Fark etmez. Başka bir sürpriz zombi için ya da bize kanlı bir öğle yemeği servis etmeleri için beklemeyeceğim. Çünkü ne zaman şansımın daha kötüye gidemeyeceğini düşünsem, gidiyor! Her zaman öyle oluyor."

"Ama ya..." Başını sallıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Ya bu kötü şans değilse?"

Arkasında bir müzede ya da garaj satışında bulunabilecek gibi görünen bir yelkenli resmi var; sanattan pek anlamam. Duvarlar yanmış mumlardan dolayı is içinde.

"Boynunun koparılışını izledim. Kollarımda öleceğini sandım. Her zaman umut ışığı aramanızı takdir ediyorum ama burada öyle bir şey yok."

"Buraya hiç gelmeseydik, bunlar olmasaydı, o zaman ne olacaktı? Joel'e geri dönüp aynı şeyleri yapmaya devam mı edecektin? Lee ile yollara düşer ve onun saçmalıklarına kapılırdım. Son on yılımı başkalarının hayallerine hizmet ederek geçirdim. On yıl, Sloane. O zaman geçti. O yıllar öylece gitti." Tersledi. "Bundan önce geleceğimiz neydi? İkimiz de hiç bebek istemedik. Ne olmuş yani? Yaşlanıyoruz ve artık kimse bize bakmak istemiyor; kimse bizi dinlemek istemiyor. Bu dünyada kadınlar için bir pencere var, Sloane. Ve o pencere kapandığında-"

"Bana çok geç olmadığını söylemiştin. Dün gece banyoda, bunlar olmadan önce. Şimdi de hayatlarımızın umutsuz olduğunu söylüyorsun. Bana bir yalan satmaya çalışıyorsun."

"Ben değilim. Çok geç değildi. Sadece, şimdi bizim için seçim yapıldı, değişim. Kim bilir ikimizin de kendi başımıza yapabileceğimiz bir değişiklik. Muhtemelen, gerçekten istediğimiz şey pahasına hayatlarımıza, tanıdık olana geri dönecektik. Ama artık geri dönüş yok."

"Ne istediğimi bilmiyorum," diyorum. "Ama bunun olmadığını biliyorum."

Henry, "Eğer gitmek istersen, Ilie seni evine geri götürecektir," diyor ve Naomi'nin düzgünce katlanmış elbisesini alıp geliyor. Üzerinde sadece ceket ve iç çamaşırı vardı. Elbiseyi ona veriyor, sonra bana dönüyor. "Seni kalman için zorlamayacağız."

"Kalacağını umuyorduk," diyor Elisa. Üzerinde kırçilli kadife bir gecelik, alnında bir uyku maskesiyle koridorun sonunda duruyor. "Tekrar gelebilirsiniz. Birkaç gün daha buradayız. Belki daha da uzun. Gitmek istediğine emin misin? Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Naomi elbisesini giyiyor, bunu benimle gelmeyi kabul ettiğine dair bir işaret olarak algılıyorum. "Teşekkür ederim, Elisa. Bu çok cömertçe."

İlie kürk bir palto, kar botları ve kar maskesinin üzerine kocaman bir güneş gözlüğüyle görünür. Bir çift kış eldiveni giyer. "Garaj yolunu temizleyeceğim. Kar püskürtme makinemiz var, çabuk gider."

"Tamam. Teşekkürler," diyorum.

"Sorun değil! Bunu yapmak hoşuma gidiyor," diyerek ön kapıdan çıktı.

Birine kötü davrandığımda ve sonra bana iyi davrandıklarında yaşadığım sıcak utanç duygusunu yaşıyorum. Kendime koşulları hatırlattıktan sonra bile suçluluk duygusu devam ediyor. Yelkenli resmine bakıyorum. Ona ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar güzelleşiyor.

"Ona yardım etmeyi teklif ederdim ama bundan hoşlanıyor," diyor Henry yanıma gelerek. Kolu benimkine sürünüyor ve boğazımdaki his kaşıntıya, bu tuhaf, hızlı mutasyona uğrayan ağrıya dönüşüyor. Bir anlığına elini tutup onu kendime çekmeyi hayal ediyorum, tenimdeki teninin diğer tüm arzuları öldüreceğinden eminim.

"Sadece tembel olduğunu kabul et," diyorum.

Gülüyor. Güzel bir kahkaha. Sevimli, sevecen bir kahkaha. "Göreceksin. İşi bittiğinde çok gurur duyacak."

Konservatuarda üstüme çıkan o. Bileğimi çiğniyor, metali koparıyor.

Boğazımı temizliyorum, gıdıklanmadan, kaşınmadan kurtulmaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. Bir adım geri atıyorum, ondan bir adım uzaklaşıyorum.

Koridorun sonunda Naomi, Elisa ile bir araya gelir. Sırlarını paylaşan kız öğrenciler gibi birbirlerine fısıldıyorlar. Naomi tüm bunların ne kadar korkunç olduğunu hatırlıyor mu? Yoksa en kötüsü için bilinci yerinde değil miydi? Benim tanık olduğum şeyden kurtulmuş muydu? Bunun büyüklüğünün farkında değil mi? Farkında mıyım?

"Arkadaşın haklı. Dünyaya açılmak için çok erken," diyor Henry. "Özellikle de onun için. Çok pervasız."

Öyle ama bunu söylemesi hoşuma gitmiyor. "Onu tanımıyorsun." "Tanıyorsun. Disiplinli mi? Kendine hakim olabilir mi?"

Cevap hayır, ama ona haklı çıkmaya tatminini yaşatamayacak kadar kızgınım, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Dün gece birini öldürdün."

"Bu hikayenin daha fazlası var. Umarım bir gün sana anlatmam için bana bir şans verirsin. Belki o zaman hakkımda daha iyi düşünürsün."

"Olanlar için hiç pişmanlık duymuyor musun? Bize yaptıkların için?"

Bir sigara çıkardı, bana bakarken yaktı. "Senin bilebileceğinden çok daha fazlası. Çok fazla ve hala yeterli değil."

Sigarasını yerde küllüyor, sonra ağzı kulağıma gelecek şekilde eğiliyor. "Ama aynı zamanda, hiç de değil. Çünkü seni istiyorum."

Boğazımdaki gıdıklanma bir fırtınaya dönüşüyor. Bu muazzam, öfkeli, acil şey nefes almayı imkansız hale getiriyor.

Arkasına yaslanır. Uzun bir nefes alır. "Bu çekiciliğin ötesinde bir şey, değil mi? Aramızdaki şey."

Ona cevap veremem. Gözlerinin içine bakamıyorum.

"Güle güle, Sloane." Arkasını dönüyor ve koridorda yürüyor, ikisi de bana istilacı ve utanç verici bir şekilde bakan Naomi ve Elisa'nın yanından geçiyor. Henry sola gitti ve sonra gözden kayboldu.

Ilie ön kapıdan içeri daldı. "Tamam, hazırız! Gelin de görün. Temiz."

"Geliyorum," diyorum, bu evden -bu korkunç, berbat evden- çıkacağım için çok rahatlamış bir halde. Temiz havayı içime çekerek kapıdan aceleyle çıkıyorum.

Hava bulutlu ama aydınlık. Çok parlak. Gün ışığında irkiliyorum.

"Biz duyarlıyız," diyor Ilie gökyüzünü işaret ederek. "Biz ateş yakmayız; bu sadece bir söylenti. Ama en iyisi bu değil."

Arabası bıraktığımız yerde, şimdi karla kaplı.

Benim için yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Naomi'nin geldiğinden emin olmak için arkamı döndüm. Geliyor ama pek mutlu görünmüyor. Ya da belki sadece ışıktan çekiniyordur.

"Önden buyurun," diyorum, önce onun oturmasına izin veriyorum. Onun yanına sıkışıyorum. "Sloane," diye fısıldıyor bana. "Hâlâ susadım."

"Sadece... bunu düşünmemeye çalış."

İlie arabanın üzerindeki karı siler, sonra sürücü koltuğuna atlar. Çok hızlı geri gider ve lastikler patinaj yapar. "Dur, dur."

Kapıya yanaşıyor ve kapı açılırken Naomi'nin saçlarını okşuyor. "Gidiyor olman çok kötü. Senden hoşlanıyoruz. Drago seni seviyor, Sloane. O hiç kimseyi sevmez."

"Drago kim? Henry mi?"

"Oh, evet, evet. Adını değiştirdi. O benim büyük amcam, biliyorsun. İyi bir adam. Ama çok huysuz."

"İlie," diyor Naomi, gözlerini ışıktan koruyarak, "ne sıklıkla içmemiz gerekiyor?"

Kulübeye geri dönerken, İlie bize vampirliğin lojistiğini açıklamaya çalışıyor. Konsantre olmakta zorlanıyorum; bitkin, bunalmış ve gözbebeklerimi yakan, beynimi eriten ışık yüzünden dikkatim dağılmış durumda.

Bize her şeyi yiyip içebileceğimizi ama eskisi gibi olmayacağını söyler. Bize hiçbir şeyin bizi kanın tadı kadar tatmin edemeyeceğini söylüyor. Haftalarca, hatta aylarca onsuz hayatta kalabileceğimizi, ancak onu isteyeceğimizi ve eğer teslim olmazsak bu isteğin bizi tüketeceğini söylüyor. Bir yere girmek için izne ihtiyacımız olmadığını, ama sormanın kibarlık olduğunu söyler. Bize dişlerimiz olmadığını söyler. Sarımsağa ya da haçlara karşı özel bir tiksintimiz yok ve tahta bir kazıkla kazığa oturtulmak harika hissettirmez ama aynı zamanda bizi öldürmez. Bize üzülerken yarasaya dönüşmediğimizi söylüyor.

"Bunu kimin başlattığını bilmiyorum," diyor. "Çok kötü. Havalı olurdu. Ama yüzebiliriz. Ne çok yüksekte, ne de çok uzun süre."

Penceremdeki gölgeyi düşünüyorum. Henry'yi düşünüyorum.

Gururum mu okşandı yoksa dehşete mi kapıldım bilmiyorum.

Kendi kocamın ilgisini çekecek kadar özel değilim ama eski bir vampir beni uyurken izleyecek.

İlie, Rıhtım'a giden dolambaçlı yola sapıyor. "Bu senin seçimin, biliyorum. Ne istersen onu yap, ama fikrini değiştirirsen, numaram sende var. Sana yardım edebiliriz. Eğer bizden kan almazsan, bunu yapmak zorunda kalacaksın... bilirsin."

"Her şey hazır," diyorum.

"Tamam patron," diyor elini kaldırarak. "Her şey hazır diyorsan, her şey hazır. Fikrini değiştirirsen, beni istediğin zaman arayabilirsin. Kim bilir? Belki yollarımız tekrar kesişir."

Göz kırpıyor.

Kulübeye yanaşıyoruz ve ben iki saniye içinde arabadan iniyorum ama Naomi rölantide çalışıyor.

"İçeri girip bir plan yapacağız," diyorum ona.

"Evet, tamam," diyor. Bir nefes alıyor, sonra eğilip Ilie'yi yanağından öpüyor. "Hoşça kal."

"Hoşça kalın, aşklarım," diyor. "Ama belki de bu bir veda değildir."

Naomi arabanın kapısını kapatmadan önce bir kez daha göz kırpıyor; sonra da üzerimize kar püskürterek uzaklaşıyor.

Bir dakika boyunca olduğumuz yerde durup onun uzaklaşmasını izliyoruz. Arabası ağaçların ardında kayboluyor ve dünya sessiz, karlı ve hareketsiz, her şey son derece sıradan görünüyor. Boğazımdaki gıdıklanma, göğsümdeki ağırlık ve ışığın sertliği olmasa bunların hepsinin kötü bir rüya olduğuna yemin edebilirdim.

Naomi elimi tuttu.

"Özür dilerim," diyor.

Özrünü kabul etmeye hazır değilim ve ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyemem, çünkü ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliriz. Elimi çekiyorum, dokunulamayacak kadar somurtkanım.

"Biri bizi görmeden içeri girelim," diyorum. Berbat görünüyoruz. Giysilerimiz yırtık ve kan lekeli, saçlarımız birbirine karışmış yuva gibi.

Kurban gibi görünüyoruz ve belki de öyleyiz. Ya da öyleydik.

Artık ne olduğumuzu bildiğimi sanmıyorum.

T

yazlık sıcak ve havasız, tüm pencereler çok aydınlık.

Naomi sendeleyerek banyoya girer. "Kendimi gerçekten iyi hissetmiyorum. Hissediyorum

çok garip... gibi... Oh kahretsin."

"Ne?" Kafamı içeri sokarak sordum.

Aynanın önünde duruyor. "Bak."

Yansımalarımız olmadığını fark etmem gerekenden daha uzun sürüyor. Aynada görünmediğimizi.

Dudağım titremeye başlıyor ve gözlerim ıslanıyor. Bir, çünkü bu kabul etmek istemediğim bir şeyin daha kanıtı. İkincisi, son zamanlarda yansımam yüzünden çok sinirli ve üzgündüm ve onun için bu kadar acı çekeceğimi hiç düşünmemiştim. Kendimi görmeyi hiç bu kadar istememişim. Bir alın kırışıklığı, kaz ayakları, güzel ve mükemmel sarkık göz kapakları için stres yapmak. Kendi yüzünüzü görmeyi hafife aldığınızı bilmek dünyanın en kötü duygusu. Dünün sorunları için her şeyinizi verebileceğinizi bilmek.

Naomi burnunu çekiyor. O da ağlıyor.

"Bu gerçekten oluyor, ha?" diyor. "Bu... gerçekten oluyor."

Onun ağlamasını izlemeye dayanamıyorum ve ikimiz de kendimizi kaybetmeden banyodan çıkıyorum. Çatı katına çıkıyorum. Telefonumu takıp açıyorum, Joel'den en azından bir cevapsız arama ya da mesaj bekliyorum ama yok. Hiçbir şey yok.

Bana verdiği hediye bulup fiyonkunu koparıyorum, güzel kâğıdını yırtıyorum. Altında bantla kapatılmış düz bir karton hediye kutusu var. Büzülmüş bandın altına bir çivi sokup çekiyorum.

Kutunun içi parıltılı kağıt mendille doldurulmuş. Bunu benim için mi seçti? Ben parıltılı değilim. Asla pullu ya da ışıltılı göz farı sürmem. Hatta

yeni yıl arifesinde. Hayatımın hiçbir döneminde ışıltılı bir insan olmadım. Bunca yıldır birlikteyiz. Benim hakkımda bunu bilmesi gerekmez mi?

Kutuyu yatağın üzerinde ters çevirip sallayarak kâğıtların dökülmesini sağlıyorum. Her nasılsa bu da dün gece olanlar kadar korkutucu. İskelet adam tarafından bacağımın kemirilmesini neredeyse buna tercih ederdim. Hayatımın son on dört yılını birlikte geçirmeyi seçtiğim kişinin doğum günümde bana ne aldığını öğrenmek.

AirPods. Bir çift AirPods. Kart yok.

"Ne?" Onları toplayarak soruyorum. Beynimi zorluyorum. AirPods ya da herhangi bir kablosuz kulaklık istediğimden hiç bahsetmiş miydim?

Bu kutuyu iki gün önce açmış olsaydım, bunların iyi, düşünceli ve pratik bir hediye olduğunu düşünürdüm. Çünkü böyle düşünmem gerekirdi. Çünkü bunun kişisel olmadığını düşünmeme, hayal kırıklığına uğramama izin verseydim, bu mutsuzluğumu kabul etmek, Jenga kulesinde bir blok çekip her şeyin yıkılmasını göze almak anlamına gelirdi.

Birkaç gün önce olsa bu hediye açar ve *teşekkür ederdim*. Bu aptal şeyleri kulağıma takar ve diğer insanların başına gelen korkunç olaylarla ilgili podcast'ler ya da diğer insanlar tarafından yapılan müzik-sanat dinlerdim ve AirPods için minnettar olmaya devam ederdim, ta ki kaçınılmaz olarak bir ya da iki yıl içinde kırılana ya da kaybolana ve yenilerini almak zorunda kalana kadar. Belki de doğum günümde onları isterdim. Ve artık bunun en üzücü şey mi olduğunu yoksa bunun hala benim geleceğim olmasını mı dilediğimi bilmiyorum.

Naomi'nin saçma sorusunu kafamda tekrarlıyorum. *Ya bu kötü şans değilse?*

Dilimi her zamankinden daha keskin olmayan dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, sanmıyorum ve Joel'i arıyorum.

Dördüncü zil sesinde telefonu açtı. "Hey! Mutlu yıllar."

Doğru ya. Bugün benim doğum günüm. Ne doğum günü ama. "Teşekkürler." "Burası nasıl?"

Sessizim, sihirli bir netlik bekliyorum. Kadından bahsedip bildiklerimi, kamerada gördüklerimi itiraf mı edeyim? Dün gece ne yaptığımı itiraf edeyim,

Kendi düşüncesizliğimi mi? Yoksa hepsini halının altına mı süpüreyim?
Artık bunların bir önemi var mı?

"Sloane?"

"AirPods için teşekkürler."

"Rica ederim. Her şey yolunda mı?"

Kıpırdanma ihtiyacı duyan parmaklarım boynumu okşuyor. Kulağımın hemen altında ipeksi, kabarık bir deri parçası buluyorlar. Henry'nin kazığı soktuğu yer.

Hiçbir şey söylememek cazip geliyor. Barışı korumak için. Böylesi daha kolay. Rol yapmak çok daha kolay. Ama işte yine Naomi, kafamın içinde. *Seçim bizim için yapıldı.*

"Joel. Kapı zili kameramız var." Sesim kızgın geliyor. Kızgınlım. Bu ne zaman oldu? Bu canavarı ne zaman uyandırdım?

İskelet adamın canına okurken bir an gözümün önüne geldi.

O n e r e d e n geldi? "Ne demek istiyorsun?" diye sorar. "İnkâr mı? Gerçekten mi?"

"Ben... Ben... Ben..." diye kekeliyor. "Sen ne..."

"Perşembe gecesi evimize bir kadının geldiğini gördüm. Bizim evimize. *Benim evime.* Ben gittikten saatler sonra, beni bu seyahate gönderdikten sonra, bana bir hediyeymiş gibi davranma küstahlığında bulundun."

"Sloane-"

"Hayır, anlıyorum. Yıllar boyunca pek çok şeyi görmezden geldim çünkü gerçekten bilmek istemedim, uğraşmak istemedim. Sanırım yolun bir yerinde kendimi bıraktım. Bu durumda, evliliğimizde suçsuz olmadığımı biliyorum. Saçmalıklara rağmen kendime mutlu olduğumu söyledim ama... içi boş. Ben boşum. Ve ben... Sanırım bittim. Evet. Bittim."

"Sloane, yavaşla. Hatalar yaptım. Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Ama seni seviyorum.

Seni hep sevdim. Hayatımızı seviyorum. Evliliğimiz... Bunun üzerinde çalışabiliriz." "Yapabilir miyiz?"

"Bunun üzerinde çalışabilirim," diyor büyük bir kararlılıkla. Ailesinden hiç kimse boşanmamış. Boşanmış hiç arkadaşı yok. Bir de nafaka meselesi var. Ev. Bahse girerim en çok bunu önemsiyordur. Evini düşünmüyor.

güçlük gibi. Dürüst olmak gerekirse, ben de sevmiyorum. "Döndüğünde oturup bir konuşma yapmalı ve ileriye dönük bir yol bulmalıyız. Birlikte."

Yapardım. Ve eve gidip rol yapmaya devam ettiğim için minnettar olurum. Maskaralığa devam etmek, ölene kadar bir bez bebek gibi uysal ve gözü kara bir şekilde hayatıma devam etmek. Asla çok fazla bir şey hissetmemek. Boşluğun hak ettiğim şey olduğunu düşünürdüm.

Ama bu artık bir seçenek değil.

"Geri dönmeyeceğim."

"Sloane."

AirPods'u açıyorum, bir tanesini ambalajından çıkarıyorum ve parmaklarımın arasında döndürüyorum.

"Sloane? Lütfen. Özür dilerim. Üzgün olduğumu biliyorsun."

"Öyle misin?" Ben soruyorum. "Madem bu kadar üzgünsün, neden bu üçüncü kez oluyor? Bildiğim kadarıyla."

"Bazı kötü kararlar verdim. Neden bilmiyorum... Seni kaybetmek istemiyorum. Ben sadece... Bu dürtülere sahibim. Bu ihtiyaçlar." Bu konuşmayı yapmaya hazır olmadığı çok açıktı. Kendini açıklamaya. Bunun için sadece onu suçlayamam. "Bunları sana nasıl ileteceğimi bulmaya çalıştım. İhtiyaçlarımı. Sadece...bilmiyorum."

Bence demek istediği, onu yeterince becermediğim. Yeterince vahşi değildim. Doğru olabilir. İhtiyaçlarımızdan utanan bizler kaçınılmaz olarak onların kölesi oluyor olabiliriz.

O benden daha fazlasını istemeye utanıyordu, ben de ıslah olmuş bir sürtük olarak ona vermeye utanıyordum. Ya da belki de onu hiç yeterince sevmemiştim. İçimde çok az istek uyandırdı ve bunun benim hatam olduğunu, aciz olduğumu düşündüm. Ta ki dün geceye kadar.

"İhtiyaçlar," diye tekrarlıyorum.

"Evet. Sonra gidip bir şeyler yapıyorum, sonra pişman oluyorum ve sonra tekrar yapıyorum. Belki de babam yüzündendir. Oluyor işte."

"Hepimiz hata yaparız," diyorum.

"Ben de insanım."

"Doğru," diyorum kahkahamı bastıramayarak, çünkü o öyle olabilir ama ben artık öyle miyim bilmiyorum. "Aynen öyle."

"Bunun üzerinde çalışabiliriz," diyor. "Üzerinde çalışabiliriz. Terapiye falan gidebiliriz. Bir şeyler bulabiliriz, değil mi? Birlikte. Bunu düzeltebiliriz. Ben düzeltebilirim. Bir daha olmayacak."

Geçen sefer de böyle demişti. Bu sefer ciddi olsun ya da olmasın, bu doğru.

Pencereye doğru yürüdüm. Camda hâlâ görebiliyorum. El izi. "Joel?"

"Öyle mi?"

"Umarım güzel b i r hayatın olur," diyorum kendi elimi pencere camına bastırarak. "Şeftali ağacına iyi bak, tamam mı?"

"Şeftali ağacı mı? Sloane, ne-" Tam telefonu kapatırken, bir kapı çarpması duydum. "Naomi?" Merdivenlerden aşağı seslendim.

Cevap yok.

Adını tekrar ediyorum. Gidip banyoyu kontrol edeceğim. Odasını kontrol ettim. Orada da yok. Hiçbir yerde yok.

Gitti. Gitti.

—

Bavulu hala odasında. Çantası burada. Telefonu da.

Nereye gitti? Neden gitmiş olabilir?

Sonra yarım saat önce arabada bana ne dediğini hatırladım.

Hala susadım.

Anahtarımı alıp dışarı çıkıyorum.

Waterfront'un çevresinde gizlenip, ne bileyim, içebileceği birini bulmaya çalışmadığına inanmak istiyorum. İçki içebileceği? Ne yaptığımızdan ya da nasıl yaptığımızdan emin değilim. Boğazımda belli belirsiz bir çekilme var, bu yüzden tükürüğümü yutuyorum, onu yıkamak, boğmak istiyorum. Kovmak.

Bu his dayanılmaz değil, şiddetli bir acı da değil. Boğaz enfeksiyonunun erken saatleri gibi, görmezden gelerseniz kendiliğinden geçeceğine dair hala umut var.

Sinirlerim sıkışıyor, midem düğümleniyor, çünkü Naomi'yi hiçbir yerde göremiyorum. Onun peşinden koşmalıyım ama ne yöne gideceğimi bilmiyorum. Ben

bir şeylerin olması için çok fazla zamana izin vermek. Durumumuzun daha da kötüleşmesi için.

Yine de bu kaçınılmaz. İşler daha da kötüye gidecek.

"Naomi?" Sesimde garip ve yeni bir tını var. Boğazımdaki acı dinmiyor. Öksürüyorum. Ciğerlerim sıkışıyor, dilim ağzımda ağırlaşıyor. Nefes almak zorlaşıyor, sanki yüzümün üzerinde nemli bir bez varmış gibi.

Henry, *onun pervasız olduğunu* söyledi. Nerede o?

Hava hala kapalı. İnatçı gri, bulutlu bir gün. Ama önemli değil. Göz doktorundan göz bebeklerim büyümüş olarak çıkıyormuşum gibi ışığa gözlerimi kısarak bakıyorum.

Kulübeye doğru dönüyorum. Buz sarkıtları damlıyor, uzun ve keskin, kışın dişleri. Bunlar insanları öldüren türden. Karda ölüm bırakan türden.

Aşağıya bakıyorum. Karda hiç ceset görmüyorum ama ayak izleri görüyorum. Kaygan yolda onları takip ediyorum, sonra da ana binaya doğru ilerliyorum. Güneş bir bulutun arkasından çıkıyor ve gözlerim bembeyaz oluyor, derim kurdeşen dökmüşüm gibi karıncalanıyor. Işıktan *nefret ediyorum*, bu korkunç, iğrenç, kavgacı gün ışığından. Gözlerimi kapatıp bekliyorum ve alışmalarını ya da bulutlar tarafından bağışlanmalarını umuyorum.

Görmek zor, sanki bir lav lambasının arkasından bakıyormuşum gibi görüşüm bozuldu. Başım dönüyor ve ayağım kayıyor, kayıp karın içine düşüyorum.

Sonra gördüm. Ayak izleri ormana doğru yöneliyor.

Şimdi iki tane var. İki çift ayak izi. *Disiplinli mi?*

Kendine hakim olabiliyor mu? Hayır. Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Ağzımdan ekşi süt tadında kar tükürerek ayağa kalkıyorum ve ormanın içindeki ayak izlerini takip ederek koşuyorum. Ağaçlar çıplak, ama o kadar çoklar ki aralarından geçmek hiç de kolay değil ve tepenin dik eğimi de yardımcı olmuyor.

Nefes nefese kaldım ama bunun nedeni fiziksel efor sarf etmem ya da Naomi'yi aramam değil. Boğazımda kalan şey yüzünden.

Garip bir his. Susuzluk. Kuru ama yapışkan. Sabit ama artıyor. Kendimi tekrar öksürmeye zorluyorum.

Bununla savaşılabirim. Geçene kadar görmezden gelebilirim.

Hayır, yapamazsın, diyor kafamın içinde bana benzeyen ama aynı zamanda Henry'ye benzeyen bir ses.

Kardaki kanı hatırlıyorum.

Karda kan var, ayak izlerini renklendiriyor. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Sonra ne olacağını sanıyordun? diyor ses. *Anlamıyor musun? Bu artık senin hayatın.*

Yer düzleşiyor ve küçük bir açıklığa geliyorum, Naomi'yi kırmızı karların içinde çömelmiş halde buluyorum. Sırtı bana dönüktü. Ona seslendiğimde arkasını dönmüyor. Bir şeyin ortasındaydı. Onu duyuyorum. Bir hüpürtü, bir emme. En çirkin ses.

Ona yaklaşmaya korkuyorum. İnkâr ettiğimi düşünmüyordum; koşulları kabullendiğimi sanıyordum ama nasıl olabilirdi ki? İnsanlığımın ölümünü nasıl sindirebilirdim? Naomi'nin ölümünü. Tam olarak anlamadığım bir şeyin yasını nasıl tutabilirdim?

Boğazımdaki sızı nükleer bir hal alıyor.

Yere düşmek ve kardan akan kanı yalamak istiyorum.

Ama yapmayacağım. Yapmayacağım. İsteği gömüyorum ve Naomi'ye doğru bir adım atıyorum.

Duraksıyorum. Hareket etmezsem, kendimi bir tür durağanlıkta tutarsam, bakmazsam, belki de yüzleşmek zorunda kalmayacağım. Belki rol yapmayı geçtim ama sıradakine boyun eğmeye hazır değilim. Çok büyük ve çok korkutucu.

Ağaçların arasından şiddetli bir çağıltı yankılanıyor. Bu Naomi. Omuzları kulaklarını aşıyor ve titremeye, seğirmeye başlıyor.

Ona doğru koştum.

Uzun, siyah saçları yüzünü perdeliyor. Parmaklarının arasından kan damlıyor. Bir şey tutuyor. Bir insan ya da bir insana ait olmadığı için rahatladığım bir şey.

Rahatlama kısa
sürüyor. Bu bir
tavşan.

Ağzında ölü bir tavşan var. Bana bakmıyor. Beni göremiyor bile olabilir. Gözleri donuk, hiçbir şeye bakmıyor.

Tekrar hırıldıyor ve sonra tükürüyor, yere yapışkan kırmızı topaklar içinde yüzen küçük grimsi parçalar püskürtüyor.

Kemikler. Yenmeyen kısımlar.

Birdenbire tavşanı bıraktı ve sert bir şekilde yan yatarak devrildi. İnlemeye başlıyor ve bu bana iskelet adamın sesini hatırlatıyor. Sesi iyi gelmiyor. Sesi hasta gibiydi.

Onun önüne düştüm. "Naomi?"

"İsteyerek yapmadım," diyor, gözleri hâlâ cam gibi. "Elimde değildi. Buna ihtiyacım vardı. Öleceğimi düşündüm. Onsuz öleceğimi düşündüm."

"Sorun yok. Sadece bir tavşan," diyorum.

"Çok iğrençti," diyor öğürerek. "Tadı berbattı. Ekşimişti. Ama duramadım. Kendimi durduramadım."

Gözleri sonunda benimkileri buluyor ve içlerinde midemi bulandıran vahşi bir şey var. Ayağa fırlıyor, kolumu tutuyor, tırnaklarını batırıyor.

"Elimde değildi," diyor. "Susamıştım. Hâlâ susuyorum. Hâlâ çok susadım."

NAomi hırıltılı bir şekilde karın üzerine yığıldı. Dizlerimin üzerine çöküp tavşan leşine ve yanındaki küçük iç organ yığınınına bakıyorum.

"Özür dilerim," diyor. Koluyla ağzını siliyor, sonra da "En sevdiğim ceketimi mahvettim" diye haykırıyor.

Ceket konusunda ciddi. Liseden beri onda. O şeyi seviyor.

"Kuru temizleme yaptırabilirsin," diyorum.

"Bugün senin doğum günün. Doğum gününü mahvettim."

"Dürüst olmak gerekirse, doğum gününden korkuyordum. Yaşlanmaktan korkuyordum," diyorum. "Şimdi o kadar da kötü görünmüyor. Yaşlanacağım için çok şanslıyım."

Buna söyleyecek bir şeyi yok. Dört ayak üzerine kalkıyor ve derin olmayan bir nefes alıyor.

"Kalkmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Ona sordum. Arkamda bir yerde bir dal kırılıyor.

Gözleri omzumun üzerinden fırladı ve ayağa kalktı.

"Ne?" Bir ağacın arkasına saklanamayacak kadar yavaş ve dikkat çekmeyecek kadar kötü kokan birini görmek için tam zamanında arkamı dönerek soruyorum. Her kimse, ot kokuyor.

İkinci ayak izlerini hatırlıyorum.

Naomi'ye dönüyorum. Her tarafı kan içindeydi. Aramızda, gözümüzün önünde ölü bir hayvan var. Ne manzara ama. Saklandığı için o kişiyi suçlamıyorum.

Kaçacak mıyız? Umarım bize yeterince iyi bakmamışlardır? Ormanda canlı tavşan yemek yasadışı mı? Başımız belaya girer mi? Evimizden atılır mıyız?

Kulübe mi? Polise mi yoksa vahşi yaşam yetkililerine mi bildirildi? Bilmiyorum. Ben de bilmiyorum.

Naomi'nin ifadesi beni yanlış sorular sorduğum ve yanlış şeyler için endişelendiğim konusunda uyarıyor.

Beni geçti; ağacın yanında; kişiyi dışarı çekiyor.

Bu hamal. Michael. Hayır, Matthew. North Face polarının altına aptal üniformasını giyiyor. Naomi onu ağaca yapıştırmış, eliyle ağzını kapatmış. Kafasını ağacın gövdesine çarpıyor ve büyük bir *çatırtıyla* yere düşüyor. Adam bayıldı.

"Naomi! Dur!"

Yapmayacağını biliyorum. Naomi her zaman istediğini alır. İzin istemez ya da sonuçlarını düşünmez. Uzanır ve alır.

Gözlerinin yeniden vahşileşmesini izliyorum, tüyler ürpertici bir vahşilikle. Çenesinin ardına kadar açıldığını izliyorum, çok geniş. Çocuğun kolunu yukarı itişini ve bileğini ısırışını izliyorum.

Çenemi sıkıyorum, o kadar sıkıyorum ki dişlerimi toz haline getirebilirim.

İçişini izliyorum. Vahşetin azalıp yerini memnuniyete bırakmasını izliyorum. Diğer kolunun gevşemesini izliyorum. Kullanılabilir.

Yapamayacağımı biliyorum. Çünkü istediğimi elde etmek için kendime izin vermiyorum. Çünkü ziyafet çekmektense aç kalmayı tercih ediyorum. Çünkü korkuyorum. Çok korkuyorum.

"Dur! Onu öldüreceksin!"

Naomi başını geriye atar, hava almak için yukarı çıkar ve hamalın çökmesine izin verir. Adam kol ve bacak yığınınına dönmüştü. Bileğinde kıpkırmızı deliklerden oluşan bir hilal var. Naomi'nin diş izleri. İçinden kan akıyor. Kanamaya devam edecek. Dökülmeye devam edecek.

"Kahretsin," diyor Naomi dudaklarını yalayarak. "Tadı çok güzel."

Kana bakmaya devam edemiyorum. Koklamaya devam edemiyorum.

Tuzlu kokuyor. Bir sevgilinin ensesindeki ter gibi. Okyanustan çıktığında kimse bakmıyorken yaladığın omzun gibi. Bir yaz fırtınasının şimşekle kavrulan havası gibi. Kendinizi en canlı hissettiğiniz sessiz anlar gibi. Bulunması zor bir aroma.

Ve şimdi ayaklarımın dibinde. Ben onun üstündeyim.

Benimle tanıştığında bana bakma zahmetine girseydi, bunu yapabileceğimi düşünür müydü? Yaşlanan bir kadın olarak görünmezliğimden yakınmakla o kadar meşguldüm ki, bunun bir silah haline getirilebileceğini fark etmemiştim. Bunun gücümüzün bir parçası olduğunu fark etmemiştim, kimse gücümüz olduğunu düşünmüyordu.

Karın içindeyim, onun yanına sarılmışım. Susadım. Başka bir karar. Geri dönemeyeceğim başka bir şey.

Kanayan bileği dudaklarıma çok yakın. Dişlerime. Dilime.

"Biraz al," diyor Naomi. "Fazla bir şeye ihtiyacın yok. Yeterince. Yeterince..."

İlk yudumumu alıyorum. Hatırladığımdan, hayal ettiğimden bile daha iyi. Her şeyden daha iyi. Dilim dans etmeye başlıyor, şimdi neşeyle akıcı. Boğazımı altınla, başımı tatlı bir boşlukla dolduruyorum. Bir zamanlar endişelerimin olduğu yerde minik yıldızlar var. Kötü anıların yerinde güzel renkler var. Ben yepyeni biriyim.

Ve eğer kalbinin atışını duyamasaydım, sonsuza dek bu şekilde, mutluluktan aptalca kalabilirdim. En değerli şeyi çalarken zayıfladığını duyamasaydım.

Fikrimi değiştiremeden geri çekiliyorum. Üniformasının kolunu yırtıyorum ve kanamayı durdurmak için kumaş parçasını bileğine sıkıca sarıyorum. Onu ağaca yasladım, kolu başının üstündeydi.

Biraz solgun görünüyor, ama korkunç değil.

"Sence onu burada bırakabilir miyiz?" Naomi'ye sordum. Polarının ceplerini kontrol ediyorum. "Telefonu yanında. Sarsılmış olabilir ama..."

Naomi açıklığın ortasında duruyor, sürekli dudaklarını yalıyor ve ağır ağır nefes alıyor. Berbat durumda.

"Eşyalarımızı alıp gidelim mi, sonra da isimsiz olarak dokuz-bir-bir'i arayalım mı?" Ben soruyorum. "Artık isimsiz aramalar var mı? Uyanırsa diye birimiz onunla kalmalı mı, bilmiyorum. Kahretsin. Arabam için valeyeye ihtiyacımız olacak. Sanırım vale o."

"Onu izleyeceğim. Kalacağım," diyor, kanımı emen dinginliğimin kalan pırıltılarını da yok eden bir gayretle. "Onunla kalacağım."

"Bana bak."

"Onunla kalabilirim. Kalabilirim...."

"Naomi." Ona bir pislik gibi parmaklarımı şıklatıyorum. "Bana bak." Göz teması kurmakta zorlanıyor. Doğru nefes almıyor.

Ona doğru yürüdüm ve ellerimi omuzlarına koydum. "Hey! Düzgün düşünemiyorsun."

Dili ağzının köşesine kaçıyor, orada en ufak bir kan lekesi var. "Ama bizi gördü. O biliyor. Onu canlı bırakamayız."

"Şu anda kendini duyuyor musun?"

"I..."

"İnsanları seviyorsun, değil mi? Bu sen değilsin. Sen bir katil değilsin."

"Ben... Siktir," diyor Naomi, sesi yine kendisi gibi çıkıyor. "Ah, *siktir*. Hâlâ dışarıda mı?"

"Evet," dedim. "Sen..."

"Ne?"

"Ona çok sert vurmuşsun."

Başını ellerinin arasına aldı. "Kafası iyiydi." "Evet. Ne olmuş yani?"

"Sanırım... Sanırım kafamız iyi."

"Kafam iyi değil," diyorum. Ancak kafam güzel olmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, nasıl bir şey olduğunu gerçekten hatırlamıyorum.

"Gözlerin tuhaf

görünüyor." "Dur. Bırak

da düşüneyim."

Neredeyse içeri girip eşyalarımızı almasını ve resepsiyonu arayıp bir vale çağırmasını önerecektim, tabii şu anda karda kan kaybetmeyen biri varsa. Ama ona tek başına kalabileceği konusunda güvenmiyorum. Ama onu Matthew'la bırakamam. Onu yalnız bırakma riskini de almak istemiyorum, çünkü ya kendine gelir ve gördüklerini, olanları birilerine anlatırsa? O zaman ne yaparız?

Ya tutuklanırsak? Ya Naomi'nin kana susamışlığı ağır basar ve polise saldırırsa?

Ya bizi vururlarsa? Ölecek miyiz? Ölmezsek, bizi hükümete mi teslim edecekler? Bizi uzaylıların yanına mı koyacaklar?

Peki ya... ya *kafam* iyiyse?

"Arabanı alıp gidebiliriz," diyor.

"Peki ya o?"

"O kadar kan kaybetmedi. Zaten daha fazlasını yapıyor," diyor. "Hissetmiyor musun? Hissedebiliyorum. Altıncı his gibi. Biliyor musun, muhtemelen biraz daha alabilirim. Yol için bir tane."

"Hayır," dedim.

"Bir yudum."

"Yudum yok," diyorum ve tavşan cesedinin yanından geçerek onu kolundan tutup karda sürüklüyorum. Ağaçtan bir dal koparıp arkamıza çekiyorum ve izlerimizi kapatıyorum.

"Şu haline bak, Doğa Kadını," diyor Naomi. Onun kafayı bulmuş ve şapşal olmasını kana susamış olmasına tercih ederim ama bunların hiçbiri ideal değil.

Ve izlendiğimiz hissinden kurtulamıyorum. Ağaçların gözleri var, ya da arkalarından veya yukarıdan bakan gözler var. Gözetleniyoruz. İşlediğimiz suçların tanıkları var.

Yukarı bakıp gökyüzünde insansız hava aracı arıyorum.

Waterfront'ta kamera var mı? Ormana girerken ve çıkarken güvenlik kayıtları var mı? Yakınlaştıırıp ne kadar kanlı olduğumuzu görebilecekler mi?

Kafam iyi olduğu için mi paranoyaklaşıyorum, yoksa tüm bu endişelerimde haklı mıyım?

"Gitmeden önce üstümüzü değiştirmeliyiz," diyorum. "Kimse bizi böyle görmemeli. Acele etmeliyiz."

Ormanın kenarına geldiğimizde dalı bırakıp geriye doğru yürümeye başlıyorum, ormandan kulübeye kadar uzanan alanda ayak izlerimizi bozmak için ayaklarımı bir o yana bir bu yana kaydırıyorum.

"Bu lanet olası kar olmasa daha kolay olurdu," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Naomi yanımda ayaklarını sürüyerek yürüyor, akıllı başka bir yerde, başka bir gezegende.

"Tadı," diyor. "Limonata yapmayı hatırlıyor musunuz? Sıcak bir yaz günü, soğuk limonata. Pembe. Pembe türden. Pembe tadı..."

Kulübeye varıyoruz ve sonunda kapıyı açmayı başarmadan önce anahtarı gergin bir şekilde iki kez karıştırıyorum.

"Git," dedim Naomi'ye. "Acele et."

Kapıyı arkamızdan kilitliyorum, sanki canavarlar tarafından kovalanıyormuşuz gibi, ki bu aptalca, çünkü canavarlar biziz.

OceanofPDF.com

20

I Temiz kıyafetlerimi giyer, kirlileri bavuluma atar, fermuarını çekerim. Her şeyi aldığıma emin olmak için kontrol ediyorum. Cüzdanımı. Benim telefonum. Telefonum. AirPods.

"Hazır mısın? Arabamı çağıracağım. Ne düşünüyorsun? Arabamı alalım, buradan uzaklaşalım ve sonra ne yapacağımıza karar vermek için bir yerde duralım mı? Onu ormanda öylece bırakıp gitmek hâlâ içime sinmiyor. Naomi?"

Yatağında oturmuş, hâlâ kanlı kıyafetleriyle pencereden dışarı bakıyor.

"Üstünü değiştir!"

"Bana bağırma," diyor suratını asarak.

"Bana yardım et," diyorum.

Ayağa kalkar ve soyunur, ceketini incelemek için duraklar, yüzünde kederli bir ifade vardır.

Waterfront'un web sitesindeki numarayı arıyorum, resepsiyon için bire basıyorum ve çok arkadaş canlısı biri cevap veriyor. Vale görevlisinin arabamı on dakika içinde dışarı çıkaracağını söylüyorlar. Minnettarlık ve suçluluk arasındaki farkı anlayamayacaklarını umarak onlara defalarca teşekkür ediyorum.

Birinin kanını içtim. Birinin kanını içtim. Görgü kuralları bunu telafi edemez. Hiçbir şey telafi edemez.

Naomi artık kravat boyalı bir eşofman giyiyor. Ona uygun bir neon tabelası olup olmadığını sormak, üstünü değiştirmesini söylemek, dikkat çekmememiz gerektiğini, aklını kullanması gerektiğini söylemek için ağzımı açıyorum. Ama tartışacak zaman yok.

"Beş dakika içinde dışarıda olacaklar," diye yalan söylüyorum, ona beş dakika dersem on dakika, on dakika dersem on beş dakika diyeceğini biliyorum.

"Tamam," diyor ve fermuarını çekebilmek için bavulunun üzerine oturuyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben hallederim," diyor. "Ben bir profesyonelim."

"Nasıl hissediyorsun?" Yatak odasının kapı çerçevesine yaslanarak ona soruyorum.

"Sanki bir bongu yırtmışım gibi."

"Kastettiğim bu değildi. Bir insanla etkileşime girmek üzereyiz. Bununla başa çıkabilir misin?"

"Yapabilir misin?" diye soruyor. Savunmaya mı geçiyor yoksa geçmiyor mu anlayamıyorum. Acaba tavşandan ve kendini kontrol edememesinden utanıyor mu? O hiçbir zaman kaprislerine boyun eğdiği için suçluluk duyan biri olmadı. Çikolatalı pasta isteseydi, çikolatalı pasta yedi. Biri tarafından azarlanmak isteseydi, onu evine götürürdü. Eğer Gucci ayakkabılar istiyorsa, kartını okutur ve endişelenmezdi. Ama bu farklı.

"Evet. Sanırım öyle." Canım çikolatalı kek isterse, kalori hesabı yapar ve onu mahvederdim.

"O zaman ne olacağını görmemiz gerekecek," diyor zıplayarak. "Gitmek için neden bu kadar acele ediyoruz? Burada bir varış noktamız ya da herhangi bir eylem planımız yok gibi."

"Çünkü bir çalışanımızı ormanda kanlar içinde bıraktık," diye fısıldadım. "Ah, doğru ya."

Bavullarımızı ön kapının yanına taşıyacağız. Orada bekle.

"Bırak konuşmayı ben yapayım. Neden güvenli bir mesafede durmuyorsun?"

"İyi," diyor. Gergin görünüyor ve bu beni de geriyor. "Ne?"

"Ben sürebilir miyim? Odaklanacak bir şeye ihtiyacım var." "Araba kullanabilir misin?"

"Evet," diyor. "Yüksekliğin etkisi geçiyor. Bu biraz serseri bir durum."

Ona inanmıyorum ama tartışamayacak kadar yorgunum. "Tamam, valeden anahtarları alayım. Çok yaklaşma."

"Tamam, Hoss." Bir an için dudağını çiğniyor, bir şeyler düşünüyor. Düşüncesini bir ahududu üfleyerek noktılıyor. "Hadi eve geri dönelim. Kalacak bir yer. Orada olduğumuzu kimse bilmeyecek. Kanları var, Sloane. İlk birkaç günün en zoru olduğunu söylediler. Biz

susuzluğumuzun en kötüsünü orada bekleyebilir. Bakalım ormandaki adam bizi ihbar edecek mi?"

Önerdiği şeyin plansızca yola çıkmaktan daha akıllıca olduğunu biliyorum ama oraya geri dönmek, böyle bir dehşetin yaşandığı yere geri dönmek konusunda isteksizim. Canavarlardan korunmak için. Hayatımızı daha fazla mahvetmeyeceğine güvenmediğim canavarlardan. Ve geri dönmek onlara üzerimizde çok fazla güç vermek olur. Kendimizi bu dinamiğe hazırlamak, bu yabancılara ihtiyaç duyacağımız bir pozisyona sokmak tehlikeli olur. Bu vampirlere.

Geri dönemeyiz. Bir parçam Henry'yi tekrar görmek istese bile. Özellikle de bu yüzden.

Bir motor sesi düşüncelerimi böldü. Pencereye gidip arabamın kulübenin önüne yanaşmasını izliyorum.

"Hayır," dedim.

Başını sallıyor. "Bundan hoşlanmadım."

"O eve en son gittiğimizde sonumuzun pek de iyi olmadığını hatırlatmama gerek var mı?" Valeyı karşılamak için kapıyı açıyorum. Neyse ki güneş ağaçların arkasına gömülmüş, alacakaranlık hafiflemiş, dışarıda olmak daha katlanılabilir hale gelmişti. "Burada bekle."

Todd arabamdan çıktı. "Merhaba."

"Merhaba," diyorum, kelime boğazımda düğümleniyor. O gıdıklanma, o kaşıntı var ve kalbinin atışını duyabiliyorum. Damarlarında dolaşan kanı duyabiliyorum. Kokusunu alabiliyorum. Keskin.

"İşte anahtarların," diyor, bana doğru geliyor ve anahtarı uzatıyor. Temas edince kıllanıyorum, olabildiğince hızlı uzaklaşıyorum. İki büyük adım geri atıyorum.

"Teşekkürler-" Bir öksürük beni böldü. "Teşekkür ederim."

Gözlerini kısıyor, belki de bir şeylerin ters gittiğini hissediyor. Ama sonra omuz silkiyor. "Tamamdır. Pekâlâ! Dikkatli sür. Dışarısı kaygan."

Yola doğru gitmeye başladı, ama sonra- "Selam, Todd."

Yürümeyi bırakıp Naomi'nin kapıda durduğu kulübeye doğru döndüğünde nefes almayı bırakıyorum. Hırıltısını duyabiliyorum. Todd'un yüzündeki ifadeye bakılırsa o da duyabiliyor.

"Naomi," diyorum, sesimdeki paniği gizlemeyi başaramayarak.

Öne doğru bir adım atıyor, gözlerini ona dikeyyor. Flörtöz gözler. Vahşi, susuzluktan çıldırmış gözlerini değil.

Başını ona doğru eğiyor, bu da hayatını kurtarabilir, çünkü boynu yakasına gömölüyor ve kadının saldırabileceği, dişlerini geçirebileceği açıkta bir deri kalmıyor.

Gerçi kanı çok isteseydi yüzüne de saldırabilirdi.

"Umarım harika bir gün geçirirsin Todd. Sıcak kal," diyor. Bana bakıyor, kendini beğenmiş bir sırıtışla bir noktayı kanıtlıyor. Şu anda bana kendini dizginleyebildiğini gösterme arzusu, kana susamışlığından daha güçlü.

Ne işe yararsa. Ona bir başparmak işareti yapıyorum ve o da gülümsüyor.

"Tamam o zaman. Hoşça kalın kızlar," diyor Todd ve uzaklaşıyor. Tek umudum doğruca malikâneye dönmesi ve ormanda dolambaçlı yollara sapmaması.

O gözden kaybolunca arabamın bagajını açıyorum ve çantalarımızı içine atıyoruz. Bagajı kapattım ve anahtarlarımı ona attım. "Hadi git."

Onları yakalıyor ve bir dönüş yapıyor, sonra aceleyle sürücü tarafına doğru ilerliyor. Umutsuz bir halde kendi arabamın yolcu koltuğuna tırmandım. Naomi arabayı vites taktı ve hızlandı. Hareket halindeyken biraz rahatladığımı fark edince şaşırıyorum. Sahte bir özgürlük duygusu. Sanki bir şeylerden kaçıyormuşuz gibi geliyor, ama bu hafta sonunu geride bırakmanın mümkün olmadığını biliyorum. Burada olan şeyler geri alınamaz. Çok iyi farkındayım. Matthew'u ormanda kanlar içinde bıraktık.

Sorunla aramıza mesafe koyamayız, çünkü sorun biziz.

Ama şimdilik, eski günlerdeki gibi arabada sadece biz varız, biraz müzik dinleyebiliriz ve bir süreliğine, yapabildiğimiz kadar normalmişiz gibi davranabiliriz. Bunun bizi ayakta tutmaya yeteceğini hayal edin.

—

Naomi hız yapar. Çok hızlı bir ayağı var - bana birçok kez hız sınırlarının "araba kullanamayan insanlar için öneriler" olduğuna inandığını söyledi.

"Yavaşla. Kenara çekilmek istemeyiz," diyorum ona.

"Ben hiç kenara çekilmem," diyor. "Ayrıca, o kadar hızlı gitmiyorum."

Kenara çekildiğini biliyorum, çünkü sık sık ceza almamak için konuşmakta profesyonel olmakla övünüyor.

Telefonu çalıyor ve bakmak için eline alıyor. Korktum. Neden araba kullanmasına izin verdim ki?

"Ben Lee," diyor iç geçirerek ve telefonunu tekrar bardak tutucusuna bırakıyor.

Müziğin sesini açarak onun hakkında konuşmak istemediğini ya da hoşuna gitse de gitmese de ilişkilerinin artık bittiğini işaret ediyor. Sırf son derece kötü zaman geçiren diğer insanları dinlemek için Çernobil podcast'imi açıp açamayacağımızı sormak istiyorum ama bunu veto edeceğini biliyorum.

Ve bunun yardımcı olacağından, rahatlatacağından şüpheliyim.

Yanağımın içini çiğnemekten kendimi alıkoyuyorum, kötü alışkanlığım artık yasak, çok tehlikeli. Ya kanarsam? Kendimi içkiye mi veririm? Vücudumun artık nasıl farklı olduğunu anlamıyorum ve bu o kadar sinir bozucu ki çılgılık atabilirim. Ama aynı zamanda... bileğim, eklemlerim, hepsi çok sessiz. Düşüğümde tahrip olan ya da yaşla aşınan hiçbir şey acıtmıyor ya da rahatsız etmiyor. Buna iyileşme demekte tereddüt ediyorum, minnettar olmakta isteksizim çünkü bana çok pahalıya mal oldu.

Arabanın aynalarında kendimi göremiyorum. Bunun iyi bir takas olduğunu söyleyemem. Kesinlikle adil değildi.

Henry'nin dün gece söylediği *gibi, seni kurtarmadığımı biliyorum ama kendini kurtarman için sana dünyadaki tüm zamanı veriyorum.*

Bu romantik miydi? Yoksa çok mu berbattı?

Aslında aynı sorular birlikte geçirdiğimiz tüm zaman için de geçerli.

Bana bir seçenek sunduğunu söyledi ama benim bir seçeneğim yoktu. Neden hep böyle hissediyorum? Sanki her açık kapı bir tuzak kapısıymış gibi.

Naomi'nin telefonu tekrar çalıyor ve Naomi küfrederek başını geriye atıyor. Kurtulmaya çalışıyor, parmaklarını direksiyona vuruyor. Lee'yi hayalete çevirmek diye bir şey yok ve onun da Lee'yi hayalete çevirmek istemediğini biliyorum.

O bir sorun olacak.

Bir sonraki adımları düşünmeliyim, çünkü onun düşünmediğini biliyorum. Ama bir şeyden kaçmak her zaman bir şeye doğru koşmaktan daha kolay olmuştur ve şu anda düşünmek çok zor. Boğazım...

"Annenle babanın hâlâ o yazlığı var mı?" -sözcüklerim gelişen ihtiyacıma engel oluyor- "O yazlık ev? Kuzey Carolina'da, değil mi?"

"Uh-huh," diyor, sanki bir varış noktamız varmış gibi yol işaretlerine bakmak için boynunu büküyor.

"Belki de susuzluğumuza alışana kadar orada kalmalıyız? Rıhtımda olanlar yüzünden başımızın belada olup olmadığını anlayana kadar."

Hiçbir şey söylemiyor. O da aynı fikirde olmalı; temelde aynı fikri ortaya attı, sadece ailesinin yerine vampirlerin evinde.

Onun fikrinin susuzluğumuzu çözmesi dışında, vampirlerin tedariklerini paylaşmaya devam edeceklerini varsayarsak. Kendi yemeklerimizi kendimiz ödemek zorunda kalacağız.

Bu nasıl oluyor? Bunlar nasıl gerçek olabiliyor?

Boğazımı sıkıyorum. Temizliyorum. Öksürüyorum. Bu susuzluk; sıradan susuzluğa yeterince yakın hissettiriyor, sadece çok özel bir şey için. Çizgi filmlerde ya da filmlerde, çölde dolaşırken susuzluktan sayıklayan birinin su bulduğu halüsinasyonunu nasıl gördüğünü düşünüyorum. Bir vaha. Etrafa su sıçratıyorlar, mutlular ve tepelerinde gölge sağlayan bir palmye ağacı var. Bir yerde durduğumuzu, dışarı çıktığımızı ve yerden kan fışkıran bir kaynak bulduğumuzu hayal ediyorum. Ondan yudumlayabiliriz ve kimse incinmez, kimse acı çekmez ve ben de memnuniyetimden dolayı herhangi bir suçluluk ya da şüphe duymak zorunda kalmam.

Fikrimi belli etmiş olmalıyım, çünkü şimdi kenara çekiyor. Ama ben bunu istemiyorum. Fantezi gerçek değildi. Asla gerçek değildir. O çizgi filmler ve filmler hep halüsinasyondan kesip kumda kıvranmalarını gösterir.

"Ne yapıyorsun?"

"Lee'yle konuşmam lazım yoksa çıldıracak. Başım çok dönüyor, zar zor görebiliyorum."

"Ben sürebilirim," diyorum.

"Durmamalıyız." "Bir dakikaya ihtiyacım var," diyor, park ederken.

Otomatları, piknik masaları ve tuvaletleri olan basit bir dinlenme tesisindeyiz. Ay ışığında parlayan kabarık beyaz hatmi kırıyla kaplı göl ve çevresindeki ormanın manzarasına inen bir yol var. Bu noktanın tarihi önemini, bir zamanlar burada kimlerin yaşadığını anlatan bir plaket var. Burada ölenler.

Vaha falan yok.

Naomi telefonunu aldı ve arabadan indi. "Bir dakika "nın asla sadece bir dakika olmadığını bildiğim için ben de arabadan indim. Patikadan aşağı yürüyorum ve karla kaplı bir banka oturup bir yandan güzel manzaraya bakarken bir yandan da nefes nefese kalmamaya çalışıyorum. Zaman sızılaşıyor, akıp gidiyor.

Boğazımdaki hissi görmezden gelmek giderek zorlaşıyor, rahatsızlıktan acıya dönüşüyor. Beni ele geçiriyor. Bedenimi ve düşüncelerimi tekeline alma tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Paniğin başlaması, plastik bir torbanın içinde nefes almaya çalışıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor. Bu konuda direnmekten başka bir şey yapamıyorum. Direniş nafile değilmiş gibi davranmak.

Ayağa kalkmak için kendimi zorluyorum, tepenin alçaldığı çıkıntıya doğru yürüyorum. Çit yok. Bir yanlış adım ve uzun, çok uzun bir düşüş olurdu. Sert bir iniş.

Kendimi destekliyorum, dizlerimi büküyorum, öne doğru eğiliyorum, çok utandığım bir çığlığa hazırlanıyorum. Yutkunuyorum ve başımı ellerimin arasına gömüyorum.

Ve merak ediyorum... Eğer ben çığlık atmıyorsam... o zaman kim atıyor?

patikadan yukarı koşar ve dinlenme tesisinin park yerinde başka bir araba olduğunu fark eder. Bir kamyon. İçinde kimse yok. Etrafta kimse yok. Artık çığlık yok. Ses yok. Tam olarak nasıl bir durumla karşılaşmak üzere olduğumu bilmiyorum ama oldukça iyi bir fikrim var.

Kadınlar tuvaletini deniyorum. Lavabolardan birinde bir kan lekesi var, üstündeki aynaya da sıçramış. Lavaboya doğru yürüyorum, parmağımı kanda gezdiriyorum ve sanki pastanın kremasıymış ve ben de sabırsız bir çocukmuşum gibi sırf tadına bakmak için ağzıma götürüyorum. Bunun için kendimden nefret ediyorum.

Banyodan çıkan birkaç damlacık var, kötü bir ormandaki ekmek kırıntıları gibi. Onları binanın yanından arkaya doğru takip ediyorum ve Naomi'yi dağ gibi bir adamın tepesinde, boynunu yok ederken buluyorum.

Ancak ben üçüncü kez adını söyledikten sonra başını kaldırıyor.

"Sloane," diyor, sesi titrek ve ince. "Neredeydin? *Neredeydin?* O geldi... beni banyoya kadar takip etti. Bunun olmasını istememiştim. Bunu ben istemedim. Denedi... Bana başka seçenek bırakmadı."

Adam hırıltılı bir çığlık atıyor.

Bana doğruyu söylediğine tam olarak ikna olmadım ama şu anda gerçeğın bir önemi yok; kanayan bir adam var.

"Um..."

"Görmedin mi? Arabayı çektiğini görmedin mi?"

"Ben...Ben görmedim. Ben... Sen ne yaptın, Nay?"

"Bana inanmıyor musun?" diyor, sinirli bir şekilde. "Nefsi müdafaaydı."

"Tamam," diyorum, yarayı görebilmek için yaklaşıyorum. Kırmızı bir uçurum. Belirgin diş izleri, deri şeritleri var. Boynunda bir dövme vardı ama

ne olduğunu söylemek mümkün değil. Çarpık parçaları olan bir yapboz gibi. Çok acımasız ve kalbimin derinliklerinde biliyorum ki bu adamı canlı bırakmayacağız. "Ona ne yaptın?"

"Yapmak zorunda olduğum şey! Dinlemiyorsun."

Yanılıyor. Dinliyorum. Yarasından fışkıran kan yere akıyor, boşa gidiyor ve bana fısıldadığını duyuyorum. Beni ona çağırıyor.

"Ölecek, değil mi?" Gözlerimi kapatıp kendi boynumu tutarak soruyorum, sanki zayıf küçük ellerim susuzluğu kontrol altına alabilirmiş gibi.

Naomi ağzındaki deriyi tükürür. "Umarım öyledir."

Adamın dudakları kıpırıyor. Kasılıyor, konuşmaya çalışırken ağzından kan fışkırıyor. Eğilip dinlemeye çalışıyorum.

"Cu-" diyor. "Amcık."

Bununla birlikte, onun peşindeyim. İçiyorum. İçiyorum. Sevinçliyim. Önce ayaklarını tekmeliyor. Nefes almayana kadar nefes alıyor. Ve tadı cennet gibi, gittikçe daha iyi, daha iyi, daha iyi, kan çok lezzetli bir şekilde sıcak, ta ki aniden soğuyana kadar, çünkü o soğudu.

"Ölü olduklarında tatları biraz farklı oluyor," dediğimi duyuyorum. "Ama yine de güzel. İstersen daha çok var."

Naomi teklifimi kabul ediyor, onun boynunda yerimi alıyorum ve tuvaletin arka duvarına yaslanıp dünyanın yumuşak kenarlarına bakıyorum. Kendimi çok hafif, çok muhteşem bir şekilde bağısız hissediyorum. Uçup gidebilir miyim diye merak ediyorum.

Naomi ağzını adamın gömleğine silerek "Hav," diyor. "Sanırım beynim dondu."

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim, ama sonunda dünyaya geri dönüyorum, kenarlar keskin ve birini öldürmüşüm.

Derisinin bir kısmı dişlerime yapıştı.

Ağzımı tırmalıyorum, olabildiğince hızlı çıkarmaya çalışıyorum. Diş etlerimi sıyrıyorum.

"Hey, hey," diyor Naomi, ellerimi tutarak. "Dur."

"Onu ben öldürdüm. Onu ben öldürdüm." Bunu söyleyip duruyorum, böylece doğru olduğunu, bunun gerçekleştiğini anlıyorum. Tekrarlanan kabul, asla telafi edemeyeceğimi bildiğim bir şey için benim acil cezam.

"Hayır, sen yapmadın. Ben yaptım," diyor. "Beni tuvalete kadar takip etti ve kabinin dışında bekledi. Beni saçımdan yakaladı ve çığlık atmayayım diye ağzımı kapattı."

Beni bıraktı ve adama uzandı, elini ters çevirdi, bana derin yaraları gösterdi. Isırık izleri.

"Gece mola yerinde yalnız bir kadın gördü. Bir fırsat gördü" diyor. "O öldü çünkü ölmeyi hak ediyor. Bu senin suçun değil. Benim de değil. Onun hatası."

"Lütfen bana yalan söyleme," diyorum dizlerimin üzerine çöküp hıçkırarak. "Lütfen." "Yalan söylemiyorum!" diyor. "Neden böyle bir şey söyledin ki?"

"Çünkü..."

"Çünkü neden?"

"Çünkü susamışsın."

Alay ediyor. "Ne diyorsun sen?"

"Yok bir şey." Yüzümü sildim. "Boş ver."

"Saldırganın ben olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Vay be." Öfkesi onu temize çıkarmıyor ama beni daha kötü hissettiriyor. Eğer yalan söylüyorsa, gerçeğe yaşamaktansa yalana inanmayı tercih ederim, eğer gerçek bizim katil olduğumuzsa.

"Son kelimesi 'amcık' oldu" diyor başını sallayarak. "Ne zamandan beri bana güvenmiyorsun?"

Dün gecedan beri, düşünüyorum ama söylemiyorum. "Fark etmez. O öldü." "Önemi var. Bana inanman benim için önemli."

"Sana inanıyorum," diyorum, inandırıcı olmayan bir şekilde. "Şimdi ne yapacağız?" "En son bir cesetten kurtulmak zorunda kaldığımda, bir fiçı asidim vardı.

hazır, yani..."

Benimle dalga mı geçiyor, yoksa ne kadar perişan olduğumu görüyor ve beni güldürerek tam bir umutsuzluk sarmalından kurtarmaya mı çalışıyor anlayamıyorum. Eğer ikincisiyse, başarısız oluyor.

"Bu bir suç. Bizler suçluyuz. Belki hamala saldırarak paçayı kurtarabilirdik, ama bu? Nasıl paçayı kurtaracağız?"

Cinayet mi?" Ayağa kalkarak sordum. Cesede bakmak istemiyorum ama başka tarafa da bakamıyorum. Boynunu o kadar çok çiğnedik ki.

"Sürekli podcast dinleyen ve seri katil belgeselleri izleyen sensin. Hiç ipucu aldın mı?"

"Evet. İnsanları öldürme."

"Onu öylece bırakalım. Biri onu bulana kadar biz çoktan gitmiş oluruz. Ve bizi ona bağlayacak hiçbir şey yok." Geri çekilir, etrafına bakınır. "Hiç kamera yok. Burası lanet Finger Lakes'de bir mola yeri."

"Her yerde kameralar var. Telefonlarımızda, arabalarımızda takip cihazları var."

"Arka yollarda kalıyoruz. Telefonlarımızı bırakıyoruz. Arabadan. Yeni kimlikler ediniyoruz. Saçımızı değiştiriyoruz" diyor.

"Romantikleştiriyorsun."

"Yani?" diye soruyor ellerini havaya kaldırarak. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Beni tanımıyor musun? Ben böyle yaşıyorum, Sloane. Nasıl hayatta kalıyorum."

"Ve senin için işe yarıyor. Benim için işe yaramıyor."

"Sizin için ne işe yarıyor? Yerleşmek ve güvenli oynamak ve kendinize yaşamanın, gerçekten yaşamanın riske değmeyeceğini söylemek mi? Tek bir hatanın, tek bir kötü kararın sizi korkutmasına ya da utanırmasına izin veriyorsunuz. Yanlış bir şey yapmaktan o kadar korkuyorsunuz ki-"

"Bu aslında yaşamak değil," diyorum. "Biz vampiriz. Anlamıyor musunuz? Şimdi yapacağımız şey bu." Ölü adamı gösteriyorum.

"Yaşamak *bu*, Sloane. Yaşamak karmaşık ve dağınıktır. Yaşamak berbat etmek ve hata yapmaktır."

"Bu bir hatadan daha fazlası!"

"Oh, her neyse! İyi! O zaman fritözüne, Dyson elektrikli süpürgeye ve banliyö hayallerine geri dön. Joel'e geri dön."

Şaşırtıcı bir şekilde, Joel'den bahsetmesinden çok Dyson'dan bahsetmesine üzüldüm. O süpürgeyi ne kadar sevdiğimi ona asla söylememem gerektiğini biliyordum.

"Bunun için zamanımız yok." Adamın ayaklarını kaldırıyorum. "En azından onu ormana sürüklemeliyiz."

"Elbette," diyor kollarını onun kollarının altına sokarak. "Kahretsin.

Çok ağır." "Onu buraya nasıl geri getirdin?"

"Hatırlamıyorum," diyor. "Her şey bulanıktı."

Onu piknik masalarının ötesindeki ormana taşıyacağız. Bir yamaç var ve onu kenara bırakıp yuvarlanmasına izin veriyoruz. Bu sırada cansız bedeninin bir ağaca çarpana kadar tepeden aşağı yuvarlanırken çıkardığı sesler beni irkiltiyor.

"Özür dilerim," diyor Naomi, ayak izlerimizi kapatmak için bir dal kopararak. Bu noktada neden zahmet edelim ki? "Joel hakkında söylediklerim için özür dilerim. Ve süpürge. Çok alçakçaydı."

"Temizlik yapsaydın anlardın."

"Bu konuda sana yalan söyleyeceğimi düşünmen beni incitiyor. Onun hakkında," diyor.

"Özür dilerim," diyorum, daha fazla iz bırakmamak için onun önünde yürüyorum. "Onu gerçekten görmedin mi? Yanaştığını duymadın mı?"

Başımı sallıyorum, susuzluğumun çekimine karşı koymaya çalışmakla meşgul olduğumu itiraf etmekten utanıyorum. Peki ne için? Sadece arkamı dönüp beni ele geçirmesine izin vermek için.

Dinlenme tesisine geri döndük. Karda kan var, biz de kaşıkla alıp kar külahı muamelesi yapıyoruz. Kanın tadı güzel ama karın tadı ekşi. Kan olmayan her şeyin tadının ekşi olduğunu fark ediyorum.

Kadınlar tuvaletine giriyoruz, lavabodaki, aynadaki ve yerdeki kanı tuvalet kağıdıyla temizliyoruz, sonra da sifonu çekiyoruz.

"Yeterince iyi mi?" diye soruyor bana. "Eğer biri cesedini bulursa, muhtemelen bir hayvan olduğunu düşüneceklerdir."

"Yarı haklı olurlardı," diye mırıldanıyorum, lavaboda ellerimi yıkarken. Tırnak etlerimde, tırnaklarımın altında kabuk bağlamış kan var. "Sabun yok."

"Saat neredeyse sekiz oldu," diyor. "Bütün gece sürebiliriz. Arka yollardan gitsek bile muhtemelen Pittsburgh'a varabiliriz."

"Pittsburgh?"

"Lee'yi görmem gerek," diyor telefonunun ekranına bakarak. "Sonra Kuzey Carolina'ya gidebiliriz. Ya da ne bileyim. Meksika'ya."

"Lee'yi görmek *berbat* bir fikir. Bir, çünkü bizi arayan biri olursa Lee'ye giderler. İki, çünkü bu onu tehlikeye atar. Ciddi bir tehlike. Az önce olanları düşün. Az önce yaptıklarımızı. Delirdin mi sen?"

"Sloane. Lütfen," diyor gözlerimin içine bakarak. Hâlâ bir ruhum varsa tabii. "Onu görmem gerek."

"Naomi..."

"Biliyorum. Ama... lütfen? Eğer yeniden başlayacaksak, vedalaşmam gerek. Yüz yüze. Eğer yapmazsam peşimi bırakmaz. Ortadan kaybolursam gürültü çıkarır. Yapacağını biliyorsun."

"Tamam," diyorum, en iyi yaptığım şeyi yaparak. Vazgeçmek. "Tamam."

Tekrar sürmeyi teklif etti, ben de kabul ettim. Alışkanlıktan ağzına bir lolipop atıyor ve hemen kusuyor.

"Kıç gibi tadı var," diyor ve yanından geçtiğimiz dinlenme tesisinin önündeki çöp kutusuna atıyor.

"Güzel. DNA'nızı suç mahallinin her yerine bıraktığınızdan emin olun."

Arabaya binerken, "Polisler çöpte suç unsuru şeker aramazlar," diyor.

"Hız sınırını aşma" diyorum, gözlerini deviriyor. "Ben ciddiyim."

"Biliyorum," diyor otoparktan hızla çıkarken.

Eğer burada olanlardan dolayı pişmanlık duyuyorsa, bunu saklamak için harika bir iş çıkarıyor. Ama ben pişman olduğumu sanmıyorum. Gerçekten olduğumu sanmıyorum.

Ve bu benim en büyük sorunum olabilir.

"Müzik?" diye soruyor.

"Evet. Tamam."

Eski tarz bir Arctic Monkeys açıyor, ben de cama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Tek düşünebildiğim o adamın kanının ağzımda soğumasının nasıl bir his olduğuydu. Onun ağırlığı. Tepeden aşağı düşerken çıkardığı ses.

"Uyumamalısın," diyor. "Yarın uyuyacağız. Gün boyunca. Hava aydınlandığında. Yoksa bir motel odasında tıkılıp kalırız, sıkılırız."

"Doğru," diyorum, esneyerek. "Doğru."

Ama onun tavsiyesine uymadım. Kendime izin veriyorum, daha yumuşak bir bilinçte kaybolmak için.

OceanofPDF.com

W Uyandığımda, hayatımda gördüğüm en kötü motelin otoparkındaydım.

"Günaydın," diyor Naomi. "Küçük, şirin bir ıslık horlaman olduğunu unutmuşum."

"Neredeyiz biz?"

"Pittsburgh, Pennsylvania'nın dışında bir yerde," diyor. "Quality Star Motel'de."

Dış cephe ya kahverengi ya da o kadar kirli. Odaların kapıları toz mavisi, çizik ve ezik. Otoparkın diğer tarafındaki yabancı otlarla kaplı arazide ölüm tuzağı gibi bir oyun alanı var ve altımızda parçalanıyor.

"Nakit ödeyebileceğim kadar ucuz," diyor bir çift güneş gözlüğü ve siyah bir bere takarak. Saçlarını şapkanın içine sokuyor, sonra aynayı kontrol etmek için sürücü tarafındaki güneşliği indiriyor. "Allah kahretsün. Unutup duruyorum. Nasıl görünüyorum? Göze çarpmıyor muyum?"

"Benim için söylemesi zor. Seni nerede görsem tanırım."

"Ah," diyor arabanın kapısını açarken. "Gidip bize bir oda tutacağım. İki gece mi? Ne olur ne olmaz?"

"Evet," diyorum, bu yerde iki gece geçirme fikri midemi bulandırıyor.

"Harika," diyor ve dışarı çıkıyor.

Kapıyı kapatmadan önce onu durduruyorum. "Bekle. Biriyle konuşmak için iyi misin?"

"Neden olmayayım ki?"

Bir kaşımı

kaldırıyorum.

"Çok susamadım," diyor. "Dün gece yeterince içtik. Sanırım."

"Naomi."

"Ben iyiyim! Yapabilirim," diyor ve ben onu vazgeçiremeden kapıyı kapatıyor.

"Evet, zarları atalım, bakalım ne olacak. Belki başka biri ölür ya da yaralanır, vampir ya da iskelet bir zombi olur," diye mırıldanıyorum kendi kendime, gözlerimdeki uykuyu silerek. "Bu sadece bir yolculuk olmaz mıydı?"

Ofise gidişini izliyorum ve bebek bakıcılığı yapmak için peşinden koşmayı düşünüyorum, ama kendimi bundan vazgeçirdiğimde çoktan geri dönmüş, başının üzerinde bir oda anahtarı sallıyordu.

Arabadan indim. "Güzelmış."

"Oda altı," diyor. "Tam burada."

İçeri girdi, çantalarımızı arabadan indirip altıncı odaya taşımam için beni bıraktı.

Oda beklendiği gibi. Ahşap panelli duvarlar. Keçeleşmiş halı. Eski bir televizyon. Sakızla bir arada tutulmuş gibi görünen mobilyalar. Şal desenli yatak örtüleriyle kaplanmış iki çift kişilik yatak var, ancak desenle lekeleri ayırt edemiyorum. Gölgelikleri tozla kaplı birkaç lamba var. Kabloları görünen, gevşek bir şekilde asılı duran bir tavan vantilatörü var. Oda havasız ve hardal gibi kokuyor.

Naomi banyodan çıkar, yataklardan birine doğru yürür ve yatakta tahtakurusu olup olmadığını kontrol etmek için örtüleri kaldırır.

"Hiç gördün mü?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır," diyor.

"Bazı kan emicilerin daha yüksek standartları vardır."

Beni başından savdı. "O kadar da kötü değil. Bence büyüleyici."

Kapıyı kilitliyorum, sürgüyü ve zinciri sabitliyorum. Perdeleri çekiyorum, yoğun bir pislik bulutu yayılıyor ve oda karanlığa gömülüyor.

"Banyo nasıl?" diye sordum.

"Oldukça temiz."

Kendi gözlerimle gördüm. Haksız değil. Oldukça temiz. En azından evin geri kalanından daha temiz. Tuvaletin yanındaki köşede iki küçük örümcek var. Onları bıraktım.

Tuvalete bakıyorum. Önceden beri kullanmamıştım...

Oturdum ve bir şeyler olmasını bekledim. Hiçbir şey olmadı. Yine de sifonu çekiyorum. Ellerimi yıkıyorum, yüzüme biraz su çarpıyorum. Aynadan yansımam yüzünden değil, yansımamın yokluğu yüzünden kaçıyorum.

Naomi yataklardan birine uzanmış, ayakkabısız. Kravat boyalı eşofmanında kan var. Şimdiye kadar fark etmemiştim. Belki de akıllıca bir kıyafet seçimiydi.

"Peki... Lee'yi aradığında ona ne söyledin?" Pencereye yakın olan diğer yatağı olarak soruyorum.

"Bizim maceralarımızla ilgili bir şey yok, eğer kastettiğiniz buysa," diyor. "Belli ki."

"Belli ki."

"Bugün geliyor." "Tamam."

"Onu bu gece göreceğim. Nerede kaldığını biliyorum." "Ona ne söyleyeceğini biliyor musun?"

Yorganın altına giriyor, sonra yan dönüp bana bakıyor. "Anılar için teşekkürler. Yeryüzünden düşmek üzereyim."

"Ben ciddiylim."

"Henüz bilmiyorum. Üzgünüm ve bunların hiçbirini tam olarak gerçek olarak algılayamıyorum. Bu gece ne olması gerektiğini biliyorum ve hazır değilim. Onu seviyorum. Ama aynı zamanda..."

"Aynı zamanda ne?"

"Yirmi dört yaşımdan beri onunla birlikteyim. Birini hala olduğu gibi mi yoksa alışkanlıktan dolayı mı sevdiğini nasıl bilebilirsin ki?"

Ona verecek bir cevabım yok.

"Her zaman inişli çıkışlı bir ilişkimiz oldu; bunu biliyorsun. Bazen ona bakıp ruh eşim olduğunu düşünüyorum, bazen de başıma gelebilecek en kötü şey olup olmadığını merak ediyorum. Onunla hiç tanışmasaydım daha mı iyi olurdu diye. Çok fazla enerji, çok fazla hava alıyor. İşler kötüye gidince kavga ediyoruz ve ben küsüyorum. Sonra, işler iyi gittiğinde, sanki geriliyormuşuz gibi oluyor. Sanki birbirimizi değişmekten alıkoyuyoruz çünkü eskiden olduğumuz halimize aşık olduk.

daha genç, yirmili yaşlarımızda. Bu garip, birbirine bağımlı, tutuklanmış bir gelişim. Sağlıklı olmadığını biliyorum. Dinamiği değiştirmeye çalıştım ama...Eh, her neyse. Artık bir önemi yok, değil mi?"

"Neden benimle bunların hiçbiri hakkında konuşmadın?"

"Seni bu işe bulaştırmadan önce kendi başıma çözmek istedim," diyor ve göz temasını kesip yastığını kabartıyor. Yalan söylüyorsun.

"Gerçek sebep."

"Denedim. Ama..."

"Ama...?"

"Beni kalmaya teşvik edeceğinden endişelendim."

"Neden böyle düşündün ki?" Dudaklarımdan çıkar çıkmaz bunun aptalca bir soru olduğunu fark ederek soruyorum.

"Onunla konuştun mu?" diye soruyor, esnemek için duraklıyor. "Joel ile mi?" "Evet. Konuştum. Bitti."

"Ne demek istiyorsun? O ne dedi? *Sen* ne dedin?" "Ona eve gelmeyeceğimi söyledim."

"Bir sebep gösterdin mi?"

"Bana bir tane verdi." Nefes veriyorum, başımı sallıyorum. "Kapı zili kameramız var. Perşembe gecesi biri geldi."

"Ne yaptı? Orosu çocuğu. O-"

Sözünü kestim. "Sorun yok. Artık bitti. Beni beklemiyor. Sanırım iyi zamanlama."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Uyuşuk," diyorum, yatak örtüsünün üstünde mi yoksa altında mı yatmanın daha iğrenç olduğunu tartışıyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp altına giriyorum. "Tamamen uyuşmuş hissediyorum. Onun hakkında. Her şey hakkında. Dediğin gibi, bunları nasıl sindireceğiz?"

Cevap vermiyor. Ona baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum. Kendinde değil.

Naomi'nin uzun bir pil ömrü var, ancak düştüğünde sert ve hızlı bir şekilde düşüyor. Sekiz saat içinde tamamen şarj olmuş olarak uyanacaktır.

O haklıydı. Dün geceki yorgunluğumu atlatmalıydım, çünkü şimdi bir motel odasına tıklmış, sadece düşüncelerimle sıkılıyorum

bana eşlik ediyor ve düşüncelerim berbat.

Telefonumu çıkardım. Ölmüştü ve ben de ölü kalmasına izin verdim. Mesajlarımı kontrol etmesem daha iyi -arkadaşlarımdan, iş arkadaşlarımdan ve pek de yakın olmadığım ailemden gelen genel *doğum günü kutlamaları*. Gittiğimi fark etmeleri ne kadar sürecek merak ediyorum. Pazartesi günü işe giriş yapmadığımda, yokluğumu fark edecekler mi? Herhangi bir fark yaratacak mı?

Birini özlemek için, herhangi birini özlemek için çok erken. Acaba kimse beni özleyecek mi? Uzun zamandır yaşadığım vanilya versiyonumu, her neyse - yumuşak huylu, gerçek nötr. Her yere uyum sağlamak, her kim olursa olsun onu yatıştırmak için tüm pürüzlerimi törpüledim ve belki de bu süreçte kendimi tamamen unutulabilir hale getirdim.

Bu köhne motel odasında etrafıma bakıyorum ve geride bırakmak zorunda olduğum hayatın şu anda sıkışıp kaldığımdan çok daha iyi olup olmadığını merak ediyorum.

Sonra bir katil olduğumu hatırladım.

—

Sonunda uyuyakalıyorum. Uyandığımda susamıştım.

Cildim kuru ve pul pul, dudaklarım yarılıyor.

"İyisin," diye fısıldıyorum kendi kendime. "İyisin."

Naomi duşta. Suyun aktığını duyabiliyorum ve kendi kendine şarkı söylüyor. " *Başka bir gece, başka bir rüya, ama hep sen..* ' "

Yüzümü yastığıma gömdüm. Küf kokusu alıyorum ve çantanın belki de hiç yıkanmadığını hatırlıyorum.

Yataktan kalkmak benim için motivasyon kaynağı. Komodinin üzerindeki çalar saate bakıyorum ama bozuk. Pencereye doğru sürünüyorum ve dikkatlice perdeyi aralıyorum. Dışarısı karanlık. Otele giriş yaptığımızda da karanlıktı ama o sabahın erken saatlerindeki karanlıktı. Bu gece karanlığı olmalı.

İlk defa kış olduğu için minnettarım.

Otoparkın etrafına bakıyorum. Mavi bir hatchback var, ama bu sabah oradaydı, yani yeni araba yok. Yeni insanlar yok. Yanlış bir şey yok. Yalnızca...

Pencerede bir el izi var. Dışarıda, camın diğer tarafında. Kirin içinde bir taslak.

Belki daha önce oradaydı? Olmasa bile, yer seviyesindeyiz, yazlıktaki gibi değil. Herhangi biri bırakmış olabilir. Mantıklı açıklama bu. En mantıklısı. Henry'nin New York'tan buraya kadar bizi takip edip bana el izi şeklinde şifreli bir mesaj bırakması değil.

"Hey," diyor Naomi neşeyle ve beni hazırlıksız yakalıyor.

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. Vampir ilmine dair sınırlı bilgime dayanarak, vampirlerin kalp atışlarının olmadığını sanıyordum ama benim var. Susuzluk kendini gösterene kadar hâlâ insan gibi hissetmeye, normal hissetmeye yetecek kadar bir yanımla var.

Boğazımı temizliyorum. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim," diyor. Üzerinde kabarık beyaz bir otel bornozu var. "Nereden geldi bu?"

"Waterfront," diyor. "Çaldınız mı?"

"Oda ücretini alacaklar," diyor. "Joel ödeyecek. Merak etme, senin için de bir tane aldım."

"Teşekkürler mi?"

"Rica ederim," diyor. "Aynaya bakamazsam makyajımı nasıl yapacağım?"

"Yapabilirim," diyorum. Perdeyi çekip kapatıyorum ve sırtımı pencereye, el izine dönüyorum.

"Sorun nedir?" Naomi soruyor. "Cüppeler için üzölmüyorsun, değil mi?"

"Peşimizden geleceklerini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Kim?"

"Vampirler."

Bavulunu yatağın üzerine koyar ve açar. "Bunu neden yapsınlar ki?"

"Bilmiyorum. Onlar vampir mi?" "Biz de öyleyiz."

Bu kadar gerçekçi olması garip. Ama kan emmeyi ve cinayeti çoktan geride bıraktık, o halde neden şimdi ellerimizi ovuşturuyoruz?

"Bir şey mi oldu?" diye soruyor.

"Hayır," dedim. "Sadece... paranoyakça, sanırım."

Makyaj çantasını çıkardı ve beni yanına çağırdı.

"O adamla aranızdaki mesele neydi?" diyor bana bir likit kalem uzatırken.

"Hangi adam?"

"Ateşli, tuhaf olan."

"Hepsi sıcak ve tuhaf," diyorum astarın kapağını çıkarırken. "Kıpırdama."

"Takıldınız mı?"

"Hayır," dedim. "Düzgün bak. Az önce
öpüştük." Nefes nefese kaldı. "Gerçekten
mi?"

"Kıpırdama dedim."

"Söyle bana, söyle bana," diyor, hareketsiz durmuyor.

"Bunun bir önemi yok. Önemli olan sonrasında olanlar." Henry hakkında konuşmak ya da düşünmek istemediğim için konuyu değiştiriyorum. "Lee geleceğini biliyor mu? Onunla bir yerde mi buluşacaksınız?"

"Bir ev kiraladı," diyor. "Kendisi ve grubu için. Oraya gideceğiz. Onunla konuşacağım. Çok fazla soru sormayacağı bir yere bırakmaya çalışacağım. Beni kayıp falan olarak bildirmez. Bogart'ın *Casablanca*'daki veda diyalogunu yeniden kullanırsam fark eder mi sence? *"İşte sana bakıyorum evlat"* desem?"

"Muhtemelen olmaz. Sesi sen yapmadığın sürece."

"Eh. Çok kötü. Bogart taklidim üst düzeydir. Tekinsiz."

Kanatlı göz kalemini bitirip düzgün olup olmadığını kontrol ederken cildinin benimki gibi kuru olduğunu fark ediyorum.

"Naomi?"

"Öyle mi?"

"Susadın mı?"

Cevap vermek için uzun süre bekler.

TEv, şehir merkezinin hemen dışında, motelden arabayla yaklaşık yarım saat uzaklıkta sakin bir mahallede. Yolda sürekli

Ilie'nin iğrenç spor arabası için dikiz aynasını kontrol etti. Polisler için. Birkaç kilometre boyunca bizi takip eden şüpheli görünümlü bir minibüs vardı ama mahalleye döndüğümüzde düz gitti.

Sokağa park ediyoruz. Arabada oturup eve bakıyoruz ve hiçbir şey söylemiyoruz. Susuzluk sorunumuzu hâlâ çözemedik. Arabadan çıkarsak ne olacağını bilemeyiz. Naomi Lee'den ayrılmaya çalıştığında, onun yerine Lee'yi öldürebilir.

Bu vedaya ihtiyacı olduğunu, bir kapanış peşinde olduğunu biliyorum. Naomi kalkıp gecenin karanlığında ortadan kayboldu Lee'nin kötü tepki vereceğinden de şüphem yok. Eğer bunu telefonda yapmaya çalışsaydı, Lee şüphelenirdi. Onu aramaya gelirdi. Bizi de. Etrafı araştırmaya başladılar.

Burada doğru bir hareket yok.

Derin bir nefes alır. "Bunu yapabilirim."

"Naomi, oraya gitmek çok riskli." Susuzluğumla mücadele ediyorum, kanın tadından, ağzımda, boğazımda olmasının verdiği coşkudan başka bir şey düşünemiyorum. Ve eğer susuzluk benim için kötüyse, onun için de kötü olmalı.

"Bunu yapabilirim," diye tekrarlıyor. "Değil mi? Veda edebilirim?"

Keşke onu rahatlatabilseydim. Gerçek şu ki, Lee'yle kalmak artık bir seçenek değil. Susuzluğunu kontrol altına alsa bile, bunun nasıl iş yarayacağından emin değilim. Artık yaşlandığımızı düşünmüyorum, eninde sonunda fark edeceğinden eminim. Acil lojistikle o kadar meşguldük ki, uzun vadeyle yüzleşecek zamanımız olmadı - uzun vadede

Ölümsüzlük, sanırım. Ama şu anda bu konuyu açmak istemiyorum. Naomi'nin kırılğanlığı beni biraz sarstı.

"Bunu daha önce de düşünmüştüm. Onu terk etmeyi. Ne istediğimi bildiğim zaman, peşinden giderim. Çocuk oynacağı. Bilmediğim zaman, işte beni mahveden şey bu."

"Her zaman bilmez misin?"

"Eskiden öyleydim. Yaşlandııkça her şeyden daha az emin olduğumu hissediyorum. Sınır bozucu. Senin için de böyle mi?"

"Hiçbir şeyden emin olmadım. Sadece her konuda dikkatli oldum." "Mm," diyor. Erteliyor mu diye merak ediyorum.

"Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsanız 'Kitchen Floor' çalabilirim." Gülüyor. "Yapma."

Cebinden telefonunu çıkarır. Onu arıyor. İki kez çalıyor; sonra cevap veriyor.

"Hey, bebeğim. Burada mısın?"

"Evet," diyor, emniyet kemerini çözerek. "Dışarı gel."

Evin ön kapısı açılır ve Lee dışarı çıkar. Üzerinde gri eşofman altı, savaş botları ve Sherpa ceketı var. Bir sigara yakar.

Naomi bıraktığında o bırakmadı. Lolipop hayranı değil.

O zaman ona "Hâlâ sigara içiyor olması seni rahatsız ediyor mu?" diye sormuştum.

"Pisliğin teki olması beni rahatsız ediyor mu?" demişti. "Hayır, pek değil."

Lee ile ne zaman vakit geçirsem bana iyi davranmak için elinden geleni yapardı ama kim olduğuna dair gerçek bir fikir edinemezdım. Pittsburgh'da büyümüş. Yedinci sınıfta gitar çalmaya başlamış. SUNY Purchase'e gitmiş. Mezun olduktan sonra Brooklyn'e taşınmış ve grubunu kurmuş. Naomi'yle bir konserde tanışmış, çıkma teklif etmiş. Bir sürahi ucuz birayı paylaşmışlar ve bir hafta sonra birlikte yaşamaya başlamışlar. Sporla ilgilenmiyor, politikayla ilgileniyormuş gibi yapıyor. Komik ve gürültücü olabiliyor ve içkisini tutabiliyor. Naomi'yi seviyor. Bundan hiç şüphe etmedim. Bu çok açık.

Naomi'ye kendi eşini seçmesi konusunda güvenmişim, tıpkı bana yaptığı gibi. Belki ikimiz de yanlış seçtik. Ya da belki doğru seçim diye bir şey yoktur, sadece şans vardır.

Naomi arabanın kilidini açar.

"Camı indirsen nasıl olur?" Ben de diyorum ki. "Kır. Burada kalırız. Camı tampon olarak kullanırız."

"Sloane. Ona zarar vermeyeceğim," diyor ve kapısını açıp sokağa çıkıyor. Yolun yarısında onunla karşılaşır.

"Neler oluyor?" Lee soruyor. Bu mesafeden onları duymak benim için zor, sesleri boğuk. "O Sloane mu? Neden Sloane'la birliktesin?"

Onu kucaklamaya, sarılmaya gidiyor ama kadın geri sığıyor.

"Sadece... orada kalabilir misin?" Naomi bir elini havaya kaldırarak şöyle diyor. "Daha fazla yaklaşma."

"Uh, tamam mı? Bu bir çeşit oyun mu?"

"Hayır, Lee. Seninle konuşmam gerek. Beni dinlemene ihtiyacım var."

"Dışarısı buz gibi," diyor Lee. "İçeri girebilir miyiz? Neler oluyor? Neden böyle davranıyorsun? Biri mi öldü?"

Koltuğumda kayıyorum.

"Hayır," diyor. Bir yalan. "I..."

Ayaklarına bakıyor, kelimeleri bulmakta zorlanıyor. Ya da susuzluğuyla.

"Ne?" diyor. "Beni korkutuyorsun."

"Çok düşündüm. İkimiz için de."

Tanrım, gerçekten *Casablanca*'ya mı gidiyor?

"Birlikte kalırsak, böyle devam edersek, pişman olacağız. İyi bir dönem geçirdik, Lee. Ama bir süredir hissediyorum ki-"

"Bekle. Ne diyorsun sen? İstifa mı ediyorsun?"

Kafasını kaldırdı. "Bırakmak mı?"

"Şu an iyi bir zaman değil Naomi. Bu hafta kayda başlıyoruz. Sana ihtiyacım var. Grubun sana ihtiyacı var."

Öfkesini buradan hissedebiliyorum. Ondan yayılan kırmızı bir parıltıyı görebiliyorum. "Gerçekten mi? Bırakmıyordum. Senden ayrılıyordum!"

"Ne?" diyor sigarasını söndürürken.

"Ben gidiyorum. Bir süreliğine gidiyorum ve benden haber alamayacaksınız ve ben de sizden haber almak istemiyorum."

"Bekle. Yavaşla biraz. Bu çılgınlık. Sen neden bahsediyorsun?"

"Ve evet, teknik olarak bırakıyorum. Hoşça kal Lee. Paris'e her zaman sahip olacağız."

"Şu anda hiç mantıklı konuşmuyorsun. Ne diyorsun sen?" Ona doğru bir adım atıyor ve ben irkiliyorum. Çok yaklaştı.

Geri çekiliyor. "Uzun zaman önce söylemem gereken şeyi söylüyorum. Söylemem gereken şeyi. Seni seviyorum ama..."

Sesi kırılıyor ve bana bir levye gibi çarpıyor, birlikte geçirilen yılların büyüklüğü, biriyle bu kadar uzun süre bir arada olmanın yarattığı tüm anılar, paylaştıkları dünyanın karşılıklı tanıklığı.

Aptalca küçük şeyleri düşünüyorum. Bir keresinde Joel ve ben Wegmans otoparkında burnuna buzlu şeker sokmaya çalışan bir çocuk gördük ve "soğuk güzel" koktuğunu söyledi ve şimdi arada bir birbirimize kokuları "soğuk güzel" olarak tarif edip gülüyoruz. Belki biz birbirimiz olmadan daha iyi olacağız, belki Naomi ve Lee de öyle, peki ya tüm bu soğuk güzellikler ne olacak? Artık ikiye bölmek ve yalnız yaşamak zorunda olduğumuz ortak deneyimler?

"Daireyi alabilirsin. Eşyalar. Umurunda değil," diyor, geri geri sokağa doğru yürürken. "Bana ulaşamayacaksın. Bu tasarım gereği. Böyle olmasını istiyorum."

"Bebeğim, ciddi misin? Şu anda kafan iyi mi?"

"Hayır, kafam iyi değil ve evet, ciddiyim. Ve bir kez olsun beni ciddiye almanı istiyorum. Lütfen." Bunu sormak zorunda olması beni öfkeliyor. Neden kadınlar reddedilmemek için hep sormak, yalvarmak zorunda? "Yani, bu tamamen sürpriz olamaz."

Onu sokağa kadar takip ediyor. "Buraya gelip bana gideceğini ve daireyi alabileceğimi mi söylüyorsun? Kavga ettiğimizi ve grupla aramızın gergin olduğunu biliyorum ama bu çılgınlık. Bu çılgınlık."

"Bunu söylüyorsun, bu yüzden tartışmam. Bundan sonra söyleyeceğim hiçbir şey geçerli olmayacak. Söylediğim her şey saçma olacak. Ne var biliyor musun? Sana teşekkür etmeliyim. Bunun doğru şey olduğuna dair tüm şüphelerim artık yok oldu."

"Bu nereden geliyor?" diye soruyor. "Bu Budapeşte'de olanlarla mı ilgili? Çünkü-"

"Hayır! Budapeşte'yle ilgili değil. Sen ve benle ilgili. Geçirdiğimiz zaman için minnettarım ama artık bitti. Bitti," dedi ve arkasını dönüp

arabanın kapısına uzanıyor. Camdan bana bakıyor, ağlıyor ama gözlerinde o vahşilik de var. Kana susamışlık.

Kapıyı açıyor ama Lee ileri atılıyor, onu durdurmak ve kapıyı çarpmak için kolunu onun önüne itiyor. Ceketinin kolları çok kısadır ve bileğinin bir kısmını açıkta bırakmaktadır.

Onu ısırtıyor.

Çılgılık atıyor. Kolunu koparmaya çalışıyor ama dişleri çok derine batmış.

"Naomi! Dur!" Beni duyabiliyor mu, susuzluğundan daha mı yüksek sesle konuşuyorum bilmiyorum.

Onu bırakmasına ne sebep oldu bilmiyorum.

"Ne oluyor *lan*?" Lee bağırtıyor ve mahallede ışıkların yandığını görüyorum. "Neyin var senin?"

"Ben... Ben üzgünüm," diyor Naomi.

Uzanıp onun için kapıyı açıyorum ve o da arabaya tırmanıyor. Kilitlere vurdu ve bana baktı. Ağzının etrafında kan vardı. Beni ensemden tutup öpüyormuş gibi kendine çekiyor ama öpmüyor. Paylaşıyor.

Lee sürücü tarafındaki cama vuruyor.

"Naomi! Naomi, neler oluyor? Beni *Sloane* için mi terk ediyorsun?" der. "Beni ısırdın. Beni ısırdın! Tanrım. Hâlâ kanıyor."

Bunun üzerine Naomi benden uzaklaşıyor ve arabayı çalıştırıyor. "Gerçekten çok üzgünüm," diyor ona.

"Naomi. Naomi, bekle! Bebeğim!"

Biz uzaklaşırken hâlâ cama vuruyor. Arabayı kovalıyor, ana yola dönene kadar peşimizden koşuyor.

Naomi o kadar çok ağlıyor ki kenara çekmesini öneriyorum. "Bırak ben kullanayım," dedim.

"Araba kullanabilirim," diyor camları kırarak. "Ben kullanıyorum. Ben sürebilirim." "Biliyorum. Ama neden bizi motele geri götürmeme izin vermiyorsun?"

Telefonu çaldı. Arayan Lee'ydi.

"Susturabilir misin?" diye soruyor, sürücü tarafındaki camı sonuna kadar indirerek acı gecenin içeri dolmasına izin veriyor.

Ne isterse yapıyorum. İki saniye sonra mesaj attı. "Sana mesaj atıyor."

"Ne diyor?"

"Um..." Mesaj üstüne mesaj gönderiyor. Ona deli olduğunu söylüyor. O bir psikopat. Hastaneye gitmek zorunda kalabileceğini. Eğer hemen geri dönmezse, hiç gelmemesi gerektiğini. Sonra ses tonu değişiyor. Lütfen geri gel diyor. Lütfen. Sadece geri gel.

"Siktir et." Sağ elini direksiyondan çekti ve avucunu bana doğru itti. Telefonu ona veriyorum ve o da kayıtsızca camdan dışarı fırlatıyor.

Ağzım açık kaldı.

O kendi camını açıyor ve benimkini indiriyor.

"Sıra sende" diyor, cebini karıştırıp nişan ve evlilik yüzüklerimi çıkarıyor. "Bana elini ver."

"Ciddi misin sen?"

"Kalp krizi gibi."

"Ben... um..."

İç geçiriyor, yüzükleri orta konsola, bozuk para koleksiyonumun arasına bırakıyor - oksitlenmiş bozuk paralar, yıpranmış beşlikler ve onluklar.

"Yani, istersen onları tutabilirsin," diyor. "Ben sadece yeni keşfedilen özgürlüğün sembolik bir jesti olarak onları pencereden atmak isteyebileceğini düşündüm. Geçmişini geride bırakmak. Bırakmak."

"Doğru."

"Sifonu çekip tuvalete de atabilirsiniz. Rehin bırakabilirsiniz." Artık ağlamıyor. Çok çabuk toparlanıyor.

"Seçeneklerim var, bunu mu söylüyorsun?"

"Aynen öyle."

Yüzükleri alıyorum. Onları inceledim, parmaklarımın arasında ovaladım. Mücevherleri hiçbir zaman gerçekten önemsemedim; yüzüklerin kendilerine karşı duygusal bir bağlılığım yok. Ama onları atarsam Joel'den geriye ne kalır? O hayattan?

AirPods mu?

"Henüz hazır değilim," diyorum, elimdekileri cebime atıyorum ve camı açmak için düğmeyi arıyorum.

Kaşlarını çattı. "Ben de hazır değildim. Ama hiçbir zaman hazır olamayacaktım." "Sen iyi misin?"

Gülüyor. "Sikeyim hayır. Öyle mi?"

Dügmeye basıyorum. Pencere vınıyor. Cebimden yüzüklerden birini çıkarıp camdan dışarı fırlatıyorum. Sembolik bir jest, özgürlük ya da serbest bırakma değil, dayanışma.

"Hayır," diyorum.

Sanki yüzüğümün nereye düştüğünü, bir başkası bulana ya da toprağın derinliklerine gömülüp sonsuza dek kaybolana kadar duracağı yeri görebilecekmişim gibi yan dikiz aynasına bakıyorum.

Yüzüğü görmüyorum ama gölgeli minibüsü görüyorum. Arkamızda.

"İşte yine o minibüs."

"Ne minibüsü?"

"Daha önce arkamızdaydı. Sanırım bizi takip ediyor."

Gözleri dikiz aynasına kayıyor. "Aynı minibüs olduğunu sanmıyorum."

"Bu kesinlikle aynı minibüs." Siyah ve yan tarafında belirgin bir göçük var.

Bir kavşağa yanaştık. Kırmızı ışık. Minibüs bizden bir araba boyu uzakta duruyor, bu yüzden kimin sürdüğünü göremiyoruz.

Naomi gözlerini kısarak, "Bir erkek olabilir," diyor. "Ne düşünüyorsun? Gaza basayım mı?"

"Sakin ol, Steve McQueen. Sadece sağa dön."

"Bizi kim takip ediyor olabilir? Bu Ilie'nin arabası değil. Polisler plakasız minibüs mü kullanıyor? Ayrıca, haberlerde bir şey görmedim."

"Haberleri kontrol ettin mi?"

"Evet, kontrol ettim" diyor. "Waterfront'ta hiçbir şey yok, hangi izler. Düşünüyordum da, çalışanlarından birinin ormanda kafayı bulurken saldırıya uğradığının ortaya çıkmasına izin vereceklerini gerçekten düşünüyor musun? Hikayesi çok gülünç olurdu. Ve itibarlarını korumak zorundalar. "İnci tutuşunu hayal edin."

"Işık yeşil yanıyor."

Sinyalini yakar ve hızlı bir dönüş yapar. "Peki ya..." Cümleyi bitiremiyorum.

"Finger Lakes'de kayıp bir adamla ilgili bir şey yok."

"Keşke bu beni daha iyi hissettirseydi," diyorum minibüsün arka camından dışarı bakarken. Düz gidiyor.

"Gördün mü? Takip edilmiyorum," diyor.

"Keşke bu beni daha iyi hissettirseydi," diye tekrarlıyorum. "Bir ATM'de durmalıyız.

Nakit çekelim."

"Suçlu olduğumuzdan şüphelenilmiyorsa, suçlu gibi davranmayı bırakmalı mıyız?" diye sordum. "Bir sürü nakit para çekersek şüpheli görünmez miyiz?"

"Çok değil," diyor Chase'e yanaşarak. "Benzin için yeterli. Yani, başka neye ihtiyacımız var ki?"

Paranın satın alabileceği bir şey değil.

OceanofPDF.com

TMotele dönerken minibüs tekrar ortaya çıktı.

"Belki de sadece etrafta dolaşıyordur?" Naomi diyor ki, arabayı park yeri. Minibüs geçiyor ve gözden kaybolana kadar nefesimizi tutuyoruz.

"Bekle," dedim. "Biraz..."

Ağzının kenarında hâlâ Levi'nin kanı var. Yalayarak temizliyor.

"Muhtemelen onu ısırmasıydım."

"En azından onu öldürmedin."

"Hıyarlık mı yapıyorsun?"

"Hayır. Sadece söylüyorum."

"Doğru. Yani, belki de onu ısırması iyi oldu," diyor. "Artık kesinlikle peşimden gelmeyecektir. İyi olacak. Birkaç hayranıyla toparlanacaktır. İyi olacak."

"Özür dilerim, Nay."

İç çekiyor. "Biliyorum. Ben de biliyorum."

Kapıyı açtı ve otoparka doğru adım attı. Onu takip ettim.

Odamızın kilidini açarken omzunun üzerinden bakarak "Van döndü," diyor.

"Sakın bakma."

Beni içeri sokuyor, kapıyı kapatıyor, sürgüyü kilitliyor ve zinciri sabitliyor.

Perdeyi tek bir gözün görebileceği kadar geriye çekiyorum. "Burası dönüyor."

"Gerçekten mi? Kahretsin."

Minibüs otoparkın uzak tarafına, paslı oyun parkının yanına park ediyor.

"Belki de bu yolculuktan sonra kaçırılacağız," diyor.

"Bunlar onlar," diyorum, penceredeki el izi gözümün ucuna kadar geliyor.

"Kim?"

"Vampirler," diyorum.

"Neden bu kadar ikna oldunuz?"

"Çünkü..." El izini göstermesi için ona el salladım. "Ne olmuş yani?"

"Bu uzun bir hikaye."

"Biri dışarı çıkıyor," diyor ve ben de perdeyi çekip kapatıyorum. "Dur bakalım. Bakalım kimmiş. Burada olduğumuzu zaten biliyorlar."

Perdenin arkasına bakıyor. "Hmm. Gerçekten söyleyemem."

Kafamı uzattım. Bir adam. Sırtı bize dönük. Çırpınan bir sokak lambasının altında duruyor. Bir an parlak turuncumsu bir ışığa boğuluyor, bir an karanlıkta kalıyor.

"Yalnız mı?" Naomi soruyor.

Kalbim küt küt atıyor.

"Orada dikilmiş ne yapıyor? Dışarı çıkalım mı?"

"Hayır," diyorum, onu geri itip perdeyi kapatarak. "Kesinlikle olmaz."

"İlie'yi arayayım mı?"

"Numarası sizde var mı, yoksa arabanın camından attığınız telefonun içinde miydi?"

Perdeyi açıyor. "Bunu düşünmemiş olma ihtimalim var."

Adam motele yaklaştı ama sırtını bize dönmüş durumda.

Kapüşonlu bir sweatshirt giyiyor.

"Neden geri geri yürüyor?" Naomi soruyor.

Perdeyi kapatıyorum. "Oyunları seviyorlar. Ya garip bir kedi-fare oyunu oynuyorlarsa? Ya peşimizden gelebilmek için gitmemize izin verdilerse?"

Doğruluk mu cesaret mi?

"O adamı bodruma kilitlediler. Ya insanlara işkence ediyorlarsa?"

Ya onların olayı buysa?"

"Kendimizi aşmayalım," diyor ve perdeyi açıyor. Bağırıyor.

Pencerede. Hemen dışarıda. Arkasını
dönüyor.

Bu Ilie.

"Merhaba,
aşkım."

Perdeyi kapatıyorum, sürgüyü kontrol ediyorum.

"Ne istiyorsun?" Kapıdan içeri girip sordum. "Susamış
olabileceğinizi düşündük" diyor.

Naomi ve ben birbirimize bakıyoruz. Susamıştık. *Çok susadık*. Ama bu
bana doğru gelmiyor.

"Neden bizi takip ettiniz?" Boğazımdaki ağrıyla kapıdan bağırmak çok zor.

"Kalmak istemiyorsunuz ama tek başınıza olmak da sizin için iyi değil"
diyor. "O adamları yakalıyorsunuz."

"Ne?"

"Şu adamlar. Üç adam alacaksın. İkincisi çok kötü."

"Sen olmuştur izliyor Bize." I Söyle,
kavrama Naomi'nin Kolunu. Yüz ifadesi

okunamıyor.

"Her zaman değil," diyor. Naomi
gülüyor ve ben de onun bacağına
vuruyorum.

Ne? Ağzı var dili yok. Bu biraz komik.

Cinayetimizi izlediler, diye cevap
veriyorum. Başını eğdi.

"O adamı öldürdüğümüzü gördüler," diye fısıldadım.

"İçeri girebilir miyim?" diye sorar. "Senin için bir içkim var. Paylaşmak
için. Hastaneden aldık, insandan değil. Aslında insandan geldi. Bunu bilerek
verdiler. Bunun için değil ama..."

"Kapıda bırak," diyorum boğazımı sıkarak. "Takılmak
istemiyor musun?" diye soruyor.

"Hayır."

"Bu çok kaba," diyor Naomi.

İkisine de katlanamıyorum.

"Kapıya bırak. Sonra geri dön, minibüse bin ve uzaklaş. Evine git."

"Bırakacağım," diyor. "Ama sen bizim sorumluluğumuzdasın. Birbirimize göz kulak olduğumuz gibi sana da göz kulak oluruz. Kendi işini yapmak istiyorsan, sorun değil. Ama biz izleriz."

Kapıyı iki kez çalıyor.

Naomi perdenin arkasına bakar. "Minibüse geri dönüyor. Bir fincan bıraktı."

Zinciri çözüyorum, kapının kilidini açıyorum, kolumu dışarı uzatıp bardağı alabileceğim kadar açıyorum - içinde olağanüstü bir madde olan sıradan bir seyahat bardağı. Onu odaya çekiyorum, sert plastik pipeti emerek içmeye başlamadan önce kapıyı zar zor kapatıyorum.

Sanki vücudum onu karşılamak için yükseliyor. O kadar güzel ki. İçime çekiyorum. Hoşgörüyü boyun eğiyorum.

Naomi bardağı ağzımdan alıp kendi bardağına doğru çekerken elleri benimkilerin üzerinde kenetleniyor. Bırakmak istemiyorum. Paylaşmak istemiyorum.

"Sloane!" Naomi elimden almaya çalışıyor. "Sloane! Biraz da bana ayır! Lütfen."

Bırakayım mı? Yoksa onu benden almayı başarır mı?

Kapağı açıyor ve bardağı geri koyuyor. Pek bir şey kalmamış. En fazla bir yudum.

Naomi dilini çıkarıp bardağın iç kenarını yalıyor.

Tadıyla başım dönüyor. Aksi takdirde açgözlü olduğum için kendimi suçlu hissedebilirdim. Gerçi neden hissedeyim ki? Onun yüzünden bu haldeyiz. Onun kötü kararları yüzünden, benim değil. Neden cezalandırılıyım ki? Uzun zamandır çok susamıştım. Neden kendimi mahrum bırakmaya devam edeyim?

"Neydi o?" diye soruyor bana.

Sesi beni ayıltıyor. Ve işte suçluluk duygusu, aklım başımda beni bekliyor. "Özür dilerim. Kendimi kaptırdım."

"Pekâlâ..." diyor, bana efsanevi bir yan bakış atarak. "Özür dilerim," diye tekrarlıyorum. "Özür dilerim."

"Sorun değil," diyor ve bardağı komodinin üzerine koyuyor. "Ama kayıtlara geçmesi için, susuzluğunuzun benimki kadar yoğun olduğunu kabul edebilir misiniz?"

"Ne?" Minibüsün hâlâ orada olup olmadığını görmek için perdeyi geri çekiyorum. Hâlâ orada.

"Sanki kontrolden çıkan tek kişi benmişim gibi davranıyorsun. Bu senin için de kötü."

Kontrolden çıktı. Hiçbir zaman kontrollü olmadı. Duygularının yönlendirmesine izin veriyor, dürtüleriyle, kaprisleriyle hareket ediyor. Bu yüzden onun susuzluğu benimkinden daha tehlikeli. Bu konuda haklıyım. Haklı olduğumu biliyorum. Ama tartışmaya değmez.

"Evet," diyorum ve dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek kalıcı bir tat arıyorum. "Bu konuda ne yapacağız?"

Pencereye vuruyorum.

"Neden bu konuda bir şey yapalım ki? Bize kan getirdi. Bize göz kulak oluyorlar."

"Bizi takip etmelerini ürkütücü bulmuyor musun? Waterfront'ta olanları bilmeleri? Dinlenme tesisinde."

Ormanda bıraktığımız adamı görüyorum, vücudu mavi ve harap. Saçlarında, kirpiklerinde don var. Eğer tekrar kar yağarsa, onu örtecek mi? Onu içinde bulunduğu korkunç durumda koruyacak mı? Bahar geldiğinde et gibi çözülecek mi? Bulunmasını sağlayan koku mu olacak? Polisler onu hayvanlardan önce bulabilecek mi? Ormandaki başka bir şey artıklarımızı yemeden önce?

Vicdan azabı beni tüketmeli ama tüketmiyor. Onun öldürülmesi şimdiye kadar yaptığım en kötü şeydi ve bu utancımın, pişmanlığımın içinde eriyip gidiyor. Her gün içinde debelendiğim, sürekli yükselen ve eninde sonunda beni ele geçirecek olan katran çukuruna batıyor. Bu yaşamın, son otuz altı yılın felaketleriyle zar zor başa çıkabiliyorum. Sonsuza dek var olmaya nasıl devam edebilirim?

Yaşlanmak sadece bedenlerimizin biz hala içindeyken çürümesi demek değildir. Bu, deneyimlerin birikimiyle yaşamakla ilgilidir. Çirkin olanların ağır yükü, güzel olana duyulan özlem.

"Bizi bunu yapmaktan alıkoyabilirlerdi ama yapmadılar," diyorum. "O adamı öldürmemizi."

"Belki de onun bunu hak ettiğini gördükleri içindir," diyor.

"Ya da belki katil oldukları ve bu tür şeylerden zevk aldıkları içindir," diyorum. "Şimdi ne var, Nay? Saat dokuz oldu. Toplanıp gidecek miyiz? Kaybetmeye mi çalışalım?"

Onlar mı? Bizi ilk etapta nasıl buldular? Dün gece minibüsü hiç fark ettiniz mi?"

"Hayır," diyor, bardağı eline alıyor ve sanki sihirli bir şekilde yeniden dolacakmış gibi içine bakıyor. "Sence daha fazlası var mıdır?"

"Ne yaptıklarını görmüyor musunuz? Onlara güvenmemiz için bunu yapıyorlar."

"Ya da iyi davranıyorlar."

"Onlar üstümüzü değiştirirken ben uyanıktım. Sen değildin." "Kavga etmesek olmaz mı? Bu gece zaten yeterince boktan."

Hazırlanmamış yatağıma oturdum. "Bence gitmeliyiz. Sabaha kadar sürelim. Burada ördek gibi oturuyoruz."

"Nasıl istersen," diyor ve arabanın anahtarlarını bana fırlatıyor. "Sen sürebilirsin. Kendimi iyi hissetmiyorum, muhtemelen susadığım için ve hatırlarsan, hayatımın son on iki yılını birlikte geçirdiğim kişiyle bağlarımı yeni kopardım, bu oldukça zordu ve oldukça kötü bitti."

"Lee'yi görmenin berbat bir fikir olduğunu söylemiştim," diyorum, çünkü savaşmayı bitirmedim. Çünkü enerjim var, çünkü kan ve hınçla doluyum.

"Yaptın. Ama ne var biliyor musun? Seni Joel'e götürmemi isteseydin, hiçbir şey söylemezdim. Tek kelime bile etmezdim. Seni götürürdüm. Ve vedalaşmanız bittiğinde, hayalarına öyle sert bir tekme atardım ki Tanrı'yı görürdü."

Şimdi neden Naomi ile kavga etmediğimi hatırladım. Onun kazanmanın bir yolu var.

Toparlanıp bavulunu hazırlamak için acele etmiyor. Perdenin arkasını kontrol ediyorum. Minibüs hareket etmemiş. Neden kapıya gelenin Henry olmadığını merak ediyorum. Burada olduğunu ve burada olduğunu bilmemi istediğini biliyorum. Bana el izini bıraktı. Oyun parkındaki oyunları bitmedi.

Eşyalarını toplamayı bitirdiğinde bavulunun sapını kaldırıp kapıyı açıyor ve arabaya doğru yola çıkıyor.

"Kilidi açmanı istiyorum," diye sesleniyor otoparktan.

Motel odasına son bir kez bakıyorum ve birden keşke gitmeseydik diyorum. Burası pis ve çirkin ve bizim için, şu anda olduğumuz halimiz için mükemmel bir yer. Bundan sonra kendimizi nerede bulursak bulalım, oraya vardığımızda farklı olacağımızı biliyorum. Gelecekteki benliklerimizle tanışmaktan korkuyorum. Neler yapabileceklerinden korkuyorum.

Naomi bardağı komodinin üzerine bıraktı, ben de gidip aldım, sonra bavulumu alıp odadan çıktım ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

Arabanın kilidini açıyorum.

Naomi, "Oda anahtarını bırakıyorum," diyor ve bavulunu bagaja koymam için bana bırakıyor. Elli ton ağırlığında.

Geri gelir ve yolcu koltuğuna atlar. "Yollar buzlu." "Anladım."

Eğlenceli bir sürprizle arabayı çalıştırdım. "Hayır. Boşta."

"Evet. Benzine ihtiyacımız var. Ne olmuş yani?"

"Yok bir şey," diyorum, geri geri giderek dikiz aynasından minibüsü izliyorum. Bizi otoparkın dışına kadar takip etmesini bekliyorum ama etmiyor. Orada park halinde kaldı.

Ve bir yanımın hayal kırıklığına uğradığını kabul etmek istemiyorum. Belki de bir parçam, uzun zamandır unuttuğum ya da yeni keşfettiğim bir parçam, kovalanmaktan hoşlanıyor.

N aomi ailesinin tatil evinin tam adresini bilmiyor. "Wilmington'da. Kuzey Carolina'da."

"Evet. Bu yeterince açık değil."

"Oraya sadece iki kez gittim," diyor. "Ama bölgeye gittiğimizde oraya nasıl ulaşacağımı bileceğim."

"Yapacak mısın?"

"Mecburum. Onları arayıp soramam, değil mi? *Hey, anne ve baba, hayal kırıklığına uğradığınız doktor ya da avukat olmayan kızınız. Gayrimenkul yatırımı olarak adlandırdığınız, benim ise korkunç bir zenginlik gösterisi olarak adlandırdığım ve Lee ile benim bir otel tutmamızla sonuçlanan bir bağırış çağırışa neden olan yer için bir iğne düşürebilir misiniz?*"

Wilmington'ı GPS'e takarak, "Demek istediğini anladım," diyorum. Dokuz buçuk saat uzaklıkta. Bütün gece sürsek bile gün doğumundan önce varamayız. Yani kalacak başka bir yer bulmamız gerekecek. Başka bir pire torbası motel.

"Annemle babam sadece yazın geliyorlar, o zamana kadar orada kalabiliriz. Ama geri kalanı için bir şeyler bulmamız gerekecek."

"Biz" diyor ama bundan sonra ne olacağını bulmak bana düşecek. Hayatımın büyük bir bölümünü mantığa, pratikliğe dayanarak geçirdim ve kendimi, arzularımın mantığını çarpıtmasına izin vermezsem doğru kararlar alacağıma inandırdım. Kontrol bende olurdu. Ama bu kurallar artık geçerli değil

-Çünkü istediğim şeye ihtiyacım var. Bunu inkar etmek mümkün değil. Göz ardı edilemeyecek taze lojistik var. Naomi'nin sesi var, görmezden gelinemez. Kuruyor. Susamış.

Paylaşmalıydım.

Ona bakıyorum. Pencereden dışarı bakıyor ve onu en son ne zaman böyle üzgün gördüğümü hatırlayamıyorum. Ama şaşırtıcı olan üzüntüsü değil. Onun zayıflığı. Bir çiviye boş boş cama vururken onu zar zor tanıyorum. Işıkları kapalı. Sönük.

Benzin bulmamız uzun sürmedi. Yolun birkaç dakika aşağısında harap bir Sunoco var, arka tarafında da küçük bir bakkal.

Bir pompaya yanaştım.

"Kredi kartımı kullanmalı mıyım?"

diye sordum. "Önemli olduğunu sanmıyorum" diyor.

Gaz kapağını açtım ve arabadan indim. "New Jersey'i özledim. Tam hizmet."

"New Jersey'de biriyle konuşmanız gerekirdi," diyor. "Böylesi daha iyi."

"İyi noktaya değindin." Kendimi içe dönük biri olarak tanımlıyorum, bu yüzden insanlardan uzak durmak benim için sorun değil. Ama Naomi için endişeleniyorum, insanlarla birlikte olamazsa bunun ona ne yapacağı konusunda.

Cüzdanımı çıkardım. Kredi kartımı. Tereddüt ediyorum.

Belki Naomi haklıdır ve kimse bizi aramıyordur. Belki de Waterfront'ta, mola yerinde olanlardan paçayı kurtardık. Belki cinayetten kurtulduk, ama *cinayetlerden* kurtulamayacağız.

Başka bir şey olması kaçınılmaz. Kan istiyoruz.

Kolluk kuvvetleri için arkamda ekmek kırıntıları bırakmak istemiyorum. Vampirlerin peşimizde olması yeterince kötü zaten. Ya da en azından öyleydi. Motelden ayrıldığımızdan beri minibüsü görmedim.

"Sanırım nakit ödeyeceğim."

"Sen nasıl istersen, Hoss." Öksürük krizine girmeden önce kelimeleri zar zor çıkarıyor. Boğazını tutuyor.

"İyi misin?"

"Hayır, iyi değilim," diye tersliyor. "Susadım amına koyayım."

Bana kızgın, bardağı paylaşmadığım için beni suçluyor. Naomi genelde kin tutmaz. Ama ben tutuyorum. Ve umarım bizi bu kabusu sürükleyenin kendisi olduğunu anlamıştır. Onun yüzünden bu haldeyiz. Ben onun yüzünden böyleyim.

Onu arabada bırakıp markete girdim. Floresan ışıkları görünce irkildim. Sıcak, sarı ve acımasızca parlak. Kasanın arkasında tezgâhtar yok, bu yüzden orada durup gözlerimi kısarak bekliyorum. Dakikalar geçti. Eskiden kendimi mahrum bıraktığım tüm o muhteşem ıvır zıvırlara bakıyorum. Combos ve Twizzlers ve Reese's cups ve Doritos. Ve duvara dayalı buzdolaplarında Coca-Cola ve Dr Pepper ve AriZona buzlu çay. Buzdolaplarından birine doğru yürüdüm ve bir şişe Schweppes çıkardım. Normalde bir dükkânda parasını ödemedi bir şey açmazdım ama çok meraklıyım ve başka nelerden suçlu olduğumu düşünürsek bu küçük bir suç gibi görünüyor. Kapağını açtım ve küçük bir yudum aldım.

Hidrojen peroksit içmek gibi. Yakıyor.

Öğürmeye başlıyorum, iki büküm oluyorum.

"Ugh!"

Nefes almak acı veriyor. Eğer bu tadı kovabilseydim dilimi keserdim.

Bir yerlerde bir hışırtı var. Arka tarafta mı?

"Alo?" Ben caw.

"Evet, bir dakika," diyor ilgisiz bir ses.

"Tamam, teşekkürler." Naomi'yi kontrol etmek için mağazanın önüne, cam pencereye doğru ilerliyorum. Hâlâ arabadaydı, cama yaslanmıştı.

Tam arkamı dönmek üzereydim ki başka bir arabanın yanaşıp bizimkinin yanındaki pompaya yanaştığını gördüm. Diğer arabadan bir kadın inerken Naomi'nin canlanışını izliyorum. Bizim yaşlarımızda olabilir. Mor örgü bir şapka ve ona uygun bir ceket giymişti. Atkısı yok. Boynu açıkta.

"Hey, uh, neye ihtiyacınız var?" Kasanın arkasında bir adam var. Bana Matthew'u hatırlatan yirmili yaşlarında biri.

"Um..." Dışarıda olanlara dalıp gittiğimi söylüyorum. Benzin pompalamaya başlayan kadın tarafından. Omzunun üzerinden baktığında iki geniş ve vahşi göz tarafından izlendiğini fark ediyor.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle pompaya doğru döner. Tehlikede olduğunu biliyor mu? Hissedebiliyor mu?

"Hanımefendi?"

"Üzgünüm," diyorum cüzdanımı karıştırarak. "Birinci pompada elli dolarlık benzine ihtiyacım var."

Ben iki yirmilik çıkarıp bir onluk ararken homurdanıyor. Bunun için zamanım yok.

"Sanırım kırk," diyorum endişeyle pencereden bakarken, görüşüm bir fiyatına iki Monster Energy içeceğinin reklamını yapan bir tabela tarafından engelleniyor. "Sadece kırk dolar."

Paraları tezgâhın diğer tarafına iterken yine homurdanıyor. Dışarıda neler olup bittiğini daha iyi görebilmek için geri çekiliyorum.

Naomi camını açmış, dirseğini dışarı sarkıtmış. Şu anda sırtı bana dönük olan kadınla konuşuyor, bu yüzden yüz ifadesini göremiyorum. Naomi gülümsüyor ama bu gerçek bir gülümseme değil. Çok büyük. Çok dişlek.

Kadın ona doğru yürümeye başlar.

"Fatura ister misiniz?"

Panik beni yerime yapıştırdı. İki gece önce beni harekete geçiren, elime bir ateş demiri almamı sağlayan kod kırmızısı aciliyet her neyse, şimdi beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Oraya koşmam gerek ama hiçbir şey işe yaramıyor. Bacaklarım değil. Ciğerlerim çalışmıyor. Ne ellerim.

"Hanımefendi?"

Bir adım at. Kapı kolunu tut. Koş. Bir şeyler yap.

Kadın durdu ama Naomi onu ileri çağırdı. Kadını kendine çekmek için ne söylediğini bilmiyorum ama işe yarıyor. İşe yarıyor.

İşe yaradı.

Naomi kadını kafasının arkasından yakalıyor. Çok hızlı oluyor. Buradan Naomi'nin eli garip bir şekilde iğrenç görünüyor, sanki kadının kafatasını sıkkan bir akrep gibi. Kadın gevşiyor ve başı Naomi'ninkinin önünde olduğu için ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Evet. Bir fikrim var. Korkunç, yıkıcı bir fikir.

Bir zil sesi duyuyorum ve arkamı döndüğümde tezgâhtarın arka odaya doğru yürüdüğünü, telefonuna baktığını, camın diğer tarafında gerçekleşen saldırıdan habersiz olduğunu görüyorum ve görmezden gelindiğim için kendimi hiç bu kadar şanslı ya da minnettar hissetmemiştim.

Ama sonra kadın çığlık atar. Kan donduran, geceyi parçalayan bir ığlık. Tezgâhtar dönüp bana bakıyor, ben de ona bakıyorum ve gözleri kısılıyor. Bakışları pencereden dışarıya, pompalara doğru kayıyor.

"Vay anasını!" diyor.

Telefonunu kaldırıyor ve 911'i aramasını bekliyorum ama yapmıyor. Kamerasını açtı. Video çekiyor. Filme alıyor.

Kararı ben vermiyorum. Birden oluverdi. Sonra bir baktım, telefonu elinden kaptığım gibi onu sertçe duvara itiyorum.

"Hiçbir şey görmediniz," diyorum, kendi sesimden çok daha tehditkâr bir sesle. "Ve eğer bir şey söylersen, senin için geri geleceğiz. Kemik ve deriden başka bir şey kalmayana kadar iç organlarını içeriz."

Telefonunu yere çarpıp parçalanana kadar üzerinde tepiniyorum ve sonra köşedeki güvenlik kamerasını fark ederek sakince uzaklaşıyorum.

Daha fazla şiddetten kaçınmak için beslediğim her türlü umut artık yok oldu. Sahip olduğum tüm umutlar yok oldu, bu kadının çığlıklarıyla sonsuza dek susturuldu.

Naomi tutuşunu kaybetmiş olmalı. Kadın şimdi kaldırımda çırpınıyor, yüzünü tutuyor, parmaklarından kan akıyor. Naomi yüzünü ısırđı.

Yüzünü ısırđı.

Birinin yüzünü ısırır mıyım? Isırır mıyım? Hiç bu kadar susayacak mıyım?

Kadının başının altında oluşan kan birikintisine bakarken o kadar susadım mı?

Naomi yolcu koltuğunda oturmuş, memnuniyetten sersemlemiş bir halde dudaklarını yalamaktadır.

Dükkândan koşarak çıkıyorum, kadının yanından geçiyorum ve arabaya biniyorum, kapıyı çarpıyorum, bu da Naomi'yi mutluluk komasından uyandırıyor. Başını salladı, sonra camdan dışarı eğildi ve yerde yatan kadını gördü.

Ürkmüyor. Yaptığı şey karşısında dehşete kapılıp geri çekilmiyor. Sadece "Sür." diyor.

Arabayı çalıştırdım ve gaza bastım. Karşıdan gelen trafik var, bu yüzden yola çıkamıyorum.

"Git!" Naomi bağırıyor.

"Yapamam! Biri geliyor! Aklından ne geçiyordu, Nay? Bana bunun nefsi müdafaa olduğunu söyleyemezsin. Ona saldırdığını gördüm."

"Çok susamıştım! Ilie'nin bize verdiği tüm kanı içtin. Daha ne bekliyorsun? Git artık!"

Kadın uyandı. Tökezleyerek arabasına gidiyor, çantasından bir şey çıkarıyor. Telefonu mu? Polisleri arıyor olmalı. Arabamın, plakamın fotoğrafını çekiyor olmalı.

O olmalı- Bir

patlama sesi

duyuldu.

Şişe roketi gibi ses çıkarıyor. Silah sesi gibi gelmiyor ama öyle. Kadının bir silahı var - o kadar küçük ki oyuncak gibi görünüyor - ve bize ateş ediyor. Arabaya ateş ediyor.

"Lanet olası pislik! Sür, Sloane! Sür amına koyayım!"

Ayağımı frenlerden çekip elimi kornaya koyuyorum ve gidiyorum. Bakmıyorum. Sadece gidiyorum.

İkiz güneşler kadar parlak farlar var ve bize doğru geliyorlar. Bir sedandan kıl payı kurtulmak için direksiyonu kırıyorum ama arabanın kontrolünü kaybediyorum. Yol siyah buzla kaplıydı, dönüyorduk, dönüyorduk, frenler gıcırdıyordu, kornalar çalıyordu, Naomi çılgık atıyordu, direksiyonu tutmaya çalışıyordu ve ben hastane yatağında kırık dökük ve akşamdan kalma bir şekilde uyanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum, her şeyin ne kadar çabuk çirkinleşebileceğini öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu... ve yaklaşan bir çift far daha görüyorum, iki beyaz küre birleşiyor ve bunun nasıl bir şey olacağını merak etmiyorum, çünkü bunu daha önce bir kez yaşadım, ama bu sefer bedenim kaldırımıyla çarpışmıyor; devasa bir kamyonetle çarpışıyor. Kafa kafaya.

Büyük bir canavarın dişleri arasındaymışız gibi kulak tırmalayıcı bir *çıtırtı* var. Önde bir kamyonet ve arkada bir hatchback. *Çıtırtı, çıtırtı*. Hava yastığım patlıyor ve suratımın ortasına bir yumruk indiriyor. Cam kırılma sesleri duyuyorum ve sonra kırık camların bir dolu fırtınası gibi üzerime yağdığını hissediyorum.

Hava duman kokuyor ve bir yerlerden rahatsız edici bir sıcaklık geliyor.

"Naomi?" Sisin içinden göz kırpıyorum ve onun arka koltuğa tırmandığını görüyorum. "Naomi, ne yapıyorsun?"

"Ona ihtiyacım var," diyor uzanarak. Bagaj parçalanmış. Her yerde cam kırıkları var. Sürünerek üstüne çıkıyor ama kendini kesmiyor. Belki de derisi çok kalındır. Ellerime, kollarıma bakıyorum. Yüzüme dokunuyorum. Ben de kesilmedim.

Ölümsüzlük bu mu? Korkudan zarar görmeden kurtulan beden, tüm hasarı alan zihin mi? Kalp mi? Dışı hiçbir şeye ihanet etmezken, içi sarkmak ve lekelenmek, yaralanmak ve solmak mı?

Naomi kırık arka camdan dışarı tırmanır.

"Hayır!" O ne yapıyor? Nereye gidiyor? Neden beni terk ediyor?

OceanofPDF.com

T sahne odak noktasına geliyor.

Hatchback'in sürücüsü kadının ön camından içeri girmiş. Yaşıyor, hareket ediyor ama kanaması var. Kamyonun şoförünün de kanaması var. Bakmama gerek yok, çünkü kokusunu alabiliyorum. Kanının, ucuz kolonyasının ve viskisinin kokusunu alabiliyorum. İçki içiyordu. Kazanın onun hatası olmadığını biliyorum -benim hatamdı- ama bir yanımda bir yudumun haklı olup olmayacağını merak ediyor.

Kapımı açtım ve yola düştüm.

Kamyonet sürücüsü orada, zaten yüzümde. Yaşlı bir adam, muhtemelen ellili yaşlarda.

"Ne oldu böyle?" diye soruyor. Kelimeleri geveliyor. "Dikkatini vermiyor muydun?"

Alnından, burnundan, parmak eklemlerinden kan akıyor.

"Hey!" diyor. Bana bağırıyor; benden öteye bağırıyor. Naomi arkamdan geliyor ve yüzüne kan bulaşmış.

Hatchback'inin kaputuna uzanmış olan diğer sürücüye dönüp bakmaya korkuyorum.

"Sloane," diyor Naomi, ele geçirilmiş gibi. Ghoulis. "Susadın mı?"

Bir *patlama* daha var. Benzin istasyonundaki kadın hala ateş ediyor. Hala bağırıyor. "Durdurun onları! Durdurun onları!" Bir elinde silahı, diğer elinde telefonu caddenin karşısındaki kazaya doğru koşuyor.

"Polisi arıyorum! Gitmelerine izin vermeyin!" diyor.

Sonuçlarından korkarak Naomi'ye bakıyorum ama Naomi dönüp bakmıyor bile. Şu anda yavaşça ondan uzaklaşan kamyon şoförüne salyalarını akıtmakla meşgul.

"Hanımefendi," diyorum yanağı yarılmış kadına. Ellerimi arkamda kenetliyorum, onun ve kendi iyiliğim için, böylece bu tehdidi istediğim şekilde etkisiz hale getirmiyorum. Kötü yoldan.

"Orada kal!" dedi, silahı bana doğrultarak. "Polisi arıyorum-" Gitti.

Ortadan kayboldu.

Bir anda ortadan kayboldu.

Sadece çığlıklarını duyabiliyorum. Çığlık şimdiye kadar duyduğum en kötü çığlıktı. Yüzünün ısırdığı zamandan bile daha kötüydü.

Nerede o? Nereye gitti?

Sokaktaki tüm ışıklar sönerken kamyon şoförü "Lanet olsun," der.

Ona bakıyorum ve o da yukarı bakıyor. Ta ki Naomi üzerine gelene kadar. Bacaklarını altından çekip alıyor, böylece kafası kaldırıma çarpıyor ve ışıkları sönüyor. Adamın parmak eklemlerindeki kanı yudumluyor, sanki onun için değerli biriymiş gibi ellerini dudaklarına götürüyor.

Ona durmasını söyleyecektim ama bu çığlığı atlatamıyorum. Nereden geldiğini anlamaya, kadının nereye gittiğini ve nasıl bu kadar hızlı gittiğini görmeye çalışarak etrafımda dönüp duruyorum.

Ve sonra gördüm.

Marketin tepesinde. Arkasında biri var, gölgelerle örtülü, ondan besleniyor. Kolu korkunç bir açıyla geriye çekilmiş ve biri onu tutuyor. Biri bırakmıyor.

"Yardım edin! Yardım edin!" diye bağırıyor, ta ki her kimse öne uzanıp başını döndürene ve boynunu kırana kadar. Sonra sessizleşir. Sonra her şey sessizleşir.

Benzin istasyonundan çıkmamızla kaza yapmamız arasında bir zamanda minibüs geldi. Caddenin hemen önünde park halindeydi.

Kadının kırık, kansız bedeni çatıdan düşer ve mide bulandırıcı bir *sıçramayla* kaldırıma iner. Bir saniye sonra Tatiana aşağı atlar. Üzerinde sıcak pembe ipek bir pijama takımı vardır. Saçları arkaya doğru toplanmış ve pompaların yanından geçip minibüse doğru ilerlerken saçlarını çözüp sallıyor. Sırıtarak bana el sallıyor.

Henry bir pompanın başında durmuş, her yere benzin dökülmesine izin veriyor. Ağzında yanmayan bir sigara var.

"Yapma!" Bağırmaya, yüksek sesle konuşmaya, iddialı olmaya çalışıyorum, çünkü tezgâhtar hâlâ dükkânın içinde ve yeterince kan döküldü, ama sesim işbirliği yapmıyor. Çünkü boğazım aynı fikirde değil. Çok fazla kan diye bir şey yoktur.

Marketin içinde bir hareketlilik var ve Ilie ile Elisa'yı görüyorum. Tezgâhtarla beslenirken kapı tarafından çerçevelenmişler, Ilie bacağında ve Elisa boynunda.

"Sloane," diyor Naomi. "Al biraz. Tadı burbon gibi."

Arkamı döndüğümde onu kamyon şoförünün dümdüz olmuş cesedinin yanında, yola yayılmış halde buluyorum. Vücudu delik deşik yaralarla kaplıydı. Isırık izleri.

"Sana biraz ayırdım," diyor, gözlerinde sarhoşluk ya da düşmanlık olabilecek bir parıltıyla. Her iki durumda da, adamın içinde hiçbir şey kalmamış gibi görünüyor. Kalmış olsa bile ona dokunmazdım.

Bir katliamın ortasındayım.

Kamyon şoförü hırıldamaya başlar, göğsü rüzgârda plastik bir torba gibidir. Şişiyor ve iniyor. Ona doğru bir adım atıyorum, botlarımın tabanları kırık cam parçalarına çarpıyor. Gözleri kafasının içine gömülmüştü. Yaşamak için ölüme çok yakın. Ölüyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Devam et, Sloane," diyor Naomi.

Bu bir merhamet olur mu?

"Hayır. Hayır! Ben..."

"Ne değil?" Naomi soruyor. "Benim gibi kötü değil mi?"

Marketin kapısı açılır. Ilie ve Elisa benzinden kaçınmak için arsanın uzak tarafına doğru yürürler.

"Neredeyse bitti mi?" Tatiana kızgın bir şekilde soruyor.

"Acelen mi var?" Elisa yanından geçerken Tatiana'nın saçlarını okşuyor. Caddeyi geçip bize doğru geliyor. Hatchback'in benzin deposunu açıyor.

Ilie minibüse binerken, "Sandıklarınızı getirin, aşklarım," diyor. Başımı salladım. "Hayır..."

Elisa Naomi'nin yerden kalkmasına yardım eder, onu dudağından öper ve kamyonete gider. İçine tırmanır. Benzin kapağını açtı. Kapağı açıyor. Elbisesinin kenarından biraz kumaş yırtıp deponun içine doldurur.

"Merak etme," diyor Elisa, soğuk ve yumuşak bir elle boynumu okşayarak. "Seninle ilgileneceğiz."

Elisa ve Naomi bavullarımızı alıp minibüse doğru çekiyorlar.

Kamyon şoförüne baktım. Hâlâ nefes alıyor. Onu canlı canlı yakacaklar.

"Dur!" Sesim çileden çıkaracak kadar zayıf. "Ne yapıyorsun sen? Ne yaptın sen?"

"Ne yaptın *sen*?" Tatiana diyor ki. Dilini şaklatıyor. "İkinizin sorun çıkaracağını biliyordum."

Minibüse binerken Fransızca mırıldanmaya devam ediyor. Elisa bavullarımızı arkaya koyuyor, sonra yolcu koltuğuna tırmanıyor.

"Hadi," diyor Naomi, bana doğru uzanarak. "Gitmeliyiz."

Bu onun istediğini elde etmesi. Ayrıldığımızdan beri onlarla birlikte olmak istiyordu. Ilie ile tanıştığından beri. Onların etkisi altında. Onların suçsuz, özgür aşk, "istediğini al, istemediğini bırak" yaşam tarzı. Sonuçları umursamıyorlar. Vicdan azabı çekmiyorlar. Kız da öyle.

Ama ben biliyorum.

"Hayır," dedim. "Bunu yapmayacağım."

Uzaktaki sirenler fikrimi çabucak değiştiriyor, korkum sahip olduğuma inanmak istediğim ahlaki yüksek zemini düzleştiriyor. İnsanlığımdan geriye ne kaldıysa ona tutunmak için sahip olduğuma inanmam gerekiyor. Benzin kokusu o kadar güçlü ki artık doğru düzgün düşünemiyorum.

Minibüse doğru yürüyorum. Naomi zaten arkada, iki sıra koltuk, bir yığın bavul, spor çantası ve dev bir soğutucunun olduğu yerde.

"Acele etmeliyiz," diyor Ilie. "Hızlı gitmemiz gerekecek."

"Sloane," diyor Naomi, arka koltukta Tatiana'nın yanına kıvrılırken. "Atla." Sirenlerin sesi yüksek. Yaklaşıyoruz.

Ve çevresel görüşümde bir titreşim var. Markete doğru dönüyorum ve pencerelerden içeride yanan ateşi görebiliyorum.

"Tamam, peki!" Minibüse atlıyorum. Orta sıraya geçiyorum, çünkü orası boş.

"Henry için kapıyı açık bırak," diyor Elisa.

Ilie minibüsün yan tarafını tokatlıyor. Anlamadığım bir dilde Henry'ye sesleniyor. Henry başını salladı, benzin pompasını bıraktı. Minibüse vardığında sigarasını yaktı, bir nefes çekti ve tam marketin camlarının patladığı anda sigarasını söndürdü.

Her şey havaya uçuyor. Alevler bize doğru geliyor. Henry kapıyı kapattı ve Ilie minibüsü geri vitesine taktı. Yol, devrilmiş bir elektrik hattı tarafından kapatılmıştı ve hattın diğer tarafında bir araba kuyruğu vardı. Ilie bir U dönüşü yapıyor ve kaldırıma çıkıyor, tam alev almış araba enkazının yanından geçiyor, sonra boş bir arsaya giriyor.

"Sakin ol," diyor Ilie hızını artırırken. Patlamayı görmemek için gözlerimi kapatıyorum ama duyabiliyorum. Sonsuza kadar duyacağım, kulaklarımda çınlayacak, lanet ruhumda yankılanacak.

"Hepsi bitti," diyor Elisa, iki kez alkışlayarak. Dönüp bana bakıyor. "Arkamızda. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda."

Midem bulanıyor ama vücudumda sadece kan varken kusabilir miyim bilmiyorum. İçimde ne varsa dışarı atmak, hepsinden kurtulmak istiyorum. Bu dehşeti yok etmek. Bu suçluluk duygusunu. Bu korkuyu.

"Ne veletler ama. Bize teşekkür etmelisin," diyor Tatiana. Kulağıma fısıldıyor, "Pisliğinizi biz temizledik."

"Az önce bir benzin istasyonunu ateşe verdin," diyorum. "Ben buna ortalığı temizlemek demezdim."

Naomi arka koltukta kıkırdıyor, hâlâ o adamın burbonlu kanının etkisinde.

Henry, "Kanıt yok, sadece kül var," diyor.

Ona bakmayacağım. Hiçbirine bakmayacağım. Kucağımda titreyen ellerime bakıyorum. İkinci bir patlama oluyor ve aklıma ABD tarihindeki en kötü endüstriyel kaza olan Texas City felaketi geliyor. 1947 yılında amonyum nitrat taşıyan iki gemi, önce SS *Grandcamp* ve daha sonra SS *High Flyer* limanda patladı. Hasar neredeyse bin binayı yerle bir etti, dört yüzden fazla insan öldü, çok sayıda insan yaralandı.

Daha fazla. İkinci patlamaya, tarihçilere göre atılan bir sigaranın neden olduğu ilk patlama yol açmıştır.

"Bu bir kazaydı," diyorum kendi kendime. "Bir kazaydı."

"Üzülme," diyor Ilie. "Böyle şeyler olur. Başımız derde girer; çıkarız. Yolumuza devam ederiz. Hayat bu."

"Az önce olanlar zaten olacaktı," diyor Elisa, yine arkasını dönüp bu kez elini dizime koyarak. Geri çekiliyorum. "Bizim kadar uzun yaşadığında, evrende daha büyük güçler olduğunu anlamaya başlıyorsun. Bir gün bu geceye dönüp bakacak ve minnettar olacaksın, bunun gerekli olduğunu bileceksin."

"Eğer bu gece için minnettar olursam, umarım biri beni öldürür," diyorum.

"Sloane ölüm hakkında düşünmeyi seviyor," diyor Naomi hıçkırarak.

"Çünkü çok yaklaşımtı. Reddedilmeyi çok ağır karşıladı."

Bu bana söylediği en kötü şeydi ve sabah hatırlayacağından bile şüpheliyim.

"Ne düşünüyorsun, Drago?" Ilie diyor ki. "Kaleye gidip otobüse binelim mi?"

"Evet," diyor Henry. "Kaleye."

"Şato," Naomi şarkı söylüyor. "Kulağa büyülü geliyor."

"Evet," diyorum minibüsün kapısına doğru. "Sonsuza kadar mutlu."

TO kale aslında bir kale değil. Bu bir Rönesans fuarı, sezon için kapalı. Fuar alanının girişi bir kale gibi görünecek şekilde yapılmış.

Kapıdan geçince sahte bir ortaçağ köyü var. Kar buraya biraz meşruiyet katıyor, hizmet kutuları ve tuvalet tabelaları gibi modern şeyleri gizliyor.

Naomi arka koltukta horluyor. İkinci patlamadan kısa bir süre sonra bayıldı ve kırk beş dakikalık yolculuk boyunca uyudu, Ilie'nin minibüsü park etmesini, inmesini, kapının üzerinde süzülmesini ve içeri girebilmemiz için kapıyı açmasını uyuyarak izledi. Elisa kapıyı arkamızdan kapatırken uyudu. Tudor tarzı büyük bir bina olan King's Tavern'in önüne geldiğimizde uyudu.

Onu kısıkanıyorum. Uyuyor olmayı çok isterdim.

Bilinçsiz olmayı. "Eve," diyor Elisa. "Şimdilik."

"Uyan, korkunç yaratık," diyor Tatiana, Naomi'nin saçlarını çekiştirerek. "Ne? Neredeyiz biz?" Naomi sersemlemiş bir halde, "Neredeyiz?" diyor.

Herkes minibüsten iner ve birkaç santim ıslak, sulu kara basar. Elisa tavernanın kapısına gidiyor ve asma kilidi açıyor. Korku ve umutsuzlukla bu kadar meşgul olmasaydım bu kadar hızlı yapmasından etkilenirdim.

Elisa içeri giriyor, ayak sesleri yankılanıyor. "Neredeyse hiç örümcek ağs yok." Geri kalanımız da onu takip ediyoruz.

Binanın sadece güzel bir kabuktan ibaret olmasını bekliyordum, ancak içi de dışı kadar detaylı. Arka tarafta devasa bir taş ocak, dekoratif pervazlı gömme bir bar, duvarlara asılmış armalar var-özenle oyulmuş ve boyanmış. Elbette bunların hiçbirisi otantik değil ama güzel görünüyor.

Yeterince. Üstünde açıkta kirişler var. Elisa örümcek ağıları konusunda yanılmış. Her yerdeler. Ve toz. Duvarlara yaslanmış masalar, sandalyeler ve banklar var, hepsi kalın bir toz tabakasıyla kaplı.

Tatiana kolunun altına sıkıştırdığı bir battaniyeyle içeri girer. Battaniyeyi yere seriyor ve üzerine uzanıp kollarını ve bacaklarını açıyor. Kendini evindeymiş gibi hissediyor.

Burası soğuk ama idare edilebilir. Hiç pencere yok. Bir grup akli dengesi yerinde olmayan eski vampir için daha iyi bir yer düşünemiyorum.

Ilie sandalyeleri ve bankları çıkarıyor, ben de yalnız kalabileceğim bir yer arıyorum. Barın arkasına geçip dizlerimi göğsüme çekerek yere oturuyorum.

Gözlerimi kapattım ve hepsi karanlıkta beni bekliyordu. Matthew, bir ağacın gövdesine yığılmış, boynu gevşek, kolları yukarı itilmiş, bileğinde acımasız diş izleri. Mola yerindeki adam, boynu kesilmiş, nabızı atmıyor. Benzin istasyonundaki kadın, yanağındaki açık delik. Bu market-mağaza Katip. Bu kadın atılmış itibaren onun hatchback'i. Kamyon şoförü boş gözleriyle son nefeslerini hırıltılı bir şekilde veriyordu.

Naomi haklı. Ölüm hakkında çok düşünüyorum ama soyut olarak. Wikipedia sayfasındaki sayılar, bir haber makalesi. Buna sebep olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Ne düşünüyorsun? Kart mı oynayalım?" Ilie diyor ki. "Oyun mu oynayacağız?" "İskambil değil," diyor Tatiana. "Kartlardan çok sıkıldım."

"Her şeyden sıkılıyorsun," diyor Elisa.

"Tabii ki öyleyim," diyor. "Senin olmaman bir mucize."

"Naomi, kağıt oynar mısın?" Ilie soruyor.

"Neredeyiz biz?" Esniyor.

"Disneyland," diyor Henry ve ben gülümsememi daha yumurtadan çıkmadan öldürüyorum. Onun tarafından büyülenmeyeceğim. Hiçbiri tarafından.

"Aslında oraya bir kez gitmiştim," diyor Ilie, heyecanı irademi zorluyor. "Çok eğlenceli ama o kadar çok insanın arasında olmak biraz zor. Ayrıca çok pahalı. Ama ben roller coaster'a binerim. Bir çocuk olarak bunu asla hayal edemezdim. Çok havalı."

Kendime bir saat önce birinin bacağından su içtiğini hatırlatıyorum. Vampirlerin böyle bir şiddeti uygulayabilmeleri ve bundan etkilenmemeleri

ödümü koparıyor.

"Sorun nedir?" Elisa soruyor. "Bizim Naomi bir konuda çok endişeli."

"Endişelenmiyorum," diyor Naomi. Güzel olmalı. "Artık burada mı yaşıyoruz?"

"Oh, hayır!" Elisa gülerek şöyle diyor. "Biz hiçbir yerde yaşamıyoruz. Yaşıyoruz *her yerde*."

"Seyahat etmeyi seviyoruz. Sürekli hareket halindeyiz," diyor Ilie. "Bu yaşam tarzımızın bir parçası." "Yeni yerler buluyoruz," diyor Elisa. "Kale kışlık yerlerimizden biri

Amerika'da."

"Amerika McDonald's ve otoparklardan ibaret," diyor Tatiana iç geçirerek. "Öyle değil," diyor Elisa. "Burayı seviyorum."

"Sloane ve ben Kuzey Carolina'ya gidiyorduk," diyor Naomi. "Ailemin Mayıs'a kadar boş kalacak bir tatil evi var. Hepimiz bir süre orada kalabiliriz."

"Harika," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Tabii. Neden olmasın? Davet et onları. Kimin umurunda?" "Tatil evi kulağa hoş geliyor!" Ilie diyor ki. "Oraya gideriz."

"Hayır, hayır. Bu korkunç ülkede çok uzun süre kaldık," diyor Tatiana. "Hadi denizaşırı ülkelere gidelim."

Ilie ve Tatiana ileri geri tartışmaya başladılar ve ben kendimi ayağa kalkmaya zorladım. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

Naomi beni takip etmek için harekete geçti. "Yalnız," diyorum.

—

Büyülü mantarlara benzeyen küçük büfelerin bulunduğu Storybook Lane'de karda, bir mayıs direğinin yanından geçerek ilerliyorum. Çoraplarım sıırılsıklam ve hafif bir rahatsızlığın ötesinde bana zarar veremeyecek bir soğuşa karşı titriyorum.

Solumda stoklar var, aptalca bir fotoğraf çekimi. Boyalı sarmaşıklarla kaplı masalsı bir kule var. Ayrıntılı bir sahne var, arka plan uzun, merdivenler Juliet balkonuna çıkıyor. Çoğunlukla karla kaplı dev bir satranç tahtası var. İçinde Loch Ness benzeri bir yılan olan, yanardöner yeşil pullarla kaplı, uzun gövdesi suya batan ve yükselen, donmuş büyük bir gölet var.

Buzun içinden çıkıyor. Yüzü vahşiden çok sevimli. Buz sarkıtları çenesinden bıyık gibi sarkıyor.

Yılana bakarken, benim de gözlem altında olduğumun farkına varıyorum. İzlendiğimi. Etrafıma bakıyorum ve kimseyi göremiyorum ama bu şüphelerimi ortadan kaldırmıyor.

Yürümeye devam ediyorum ve ayak seslerim ıslak karda hantalca dolaşıyor. Kendi sesimden başkasını duymuyorum ama bu da fikrimi değiştirmiyor. Eğer bir tehdit sessizse, bu onun tehdit olmadığı anlamına gelmez.

Vücudum bir tehdit olduğunu biliyor.

Daha hızlı yürüyorum, göletin üzerindeki köprüye yaklaşırken kayıyorum. Girişin üzerinde kalp şeklinde bir kemer ve üzerinde ÖPÜŞME KÖPRÜSÜ yazan bir tabela var.

"Sakin beni bu köprüde takip etmeye kalkma," diyorum. Tütün ve bergamot kokusu varlığı tanımlıyor. Bu Henry. "Takip edilmek istemiyorum. Beni takip etmeyi bırak."

Yeterince söylersem, belki kendimi bunun doğru olduğuna ikna edebilirim. Peşinden koşmaktan gurur duymadığıma.

İstenmenin ne kadar güzel bir his olduğunu unutmuşum.

Ama ben iyi hissetmeyi hak etmiyorum. O da hak etmiyor.

"Arkadaşın seni kontrol etmemi istedi," diyor, önce yüzen bir kor olarak beliriyor. Mürekkep gibi karanlıktan çıkıp satranç tahtasının üzerinde cisimleşiyor ve bir kale gibi hareket ediyor. "Endişeleniyor."

"Önceliklerini gözden geçirmesi gerekiyor," diyorum köprüye doğru geri adım atarak. Şimdi doğrudan kalp kemerinin altında olduğumu fark ediyorum ve bir adım daha atıyorum.

"Dünyaya açılmak için çok erken olduğu konusunda seni uyarmıştım. Seni onun umursamaz olduğu konusunda uyarmıştım."

"Bu benim suçum değil. Bunların hiçbirini ben istemedim." "Mm," diyor, beni kızdırarak.

"Neden gitmemize izin verdiniz? Madem bizi avlayacaktın." "

'Avlamak' mı? Bu güçlü bir kelime."

"Öyle mi?"

"Ortaya çıkmasaydık ne yapacaktınız?"

"Ben... biz orada olmazdık. Motelden ayrıldık çünkü siz dışarıda sürüngeñler gibi park etmiştiniz."

"Sürüngeñler mi?"

"Evet."

"Sana bir hediye verdik."

"Bu bir hediye değıl."

"Kanı kastetmiştım. Susuzluğu değıl."

"Tamam."

"Eğer seni dönüştürmeseydik Naomi ölecekti."

"Bana bodrumdaki adamdan ilk sorduğumda bahsetseydin, buradan ayrılırdık ve Naomi iyi olurdu, ben de iyi olurdu ve şu anda burada olmazdık ve o insanlar hala hayatta olurdu."

Henry tahtanın bir köşesine uzanarak, "Alternatif kaderler hakkında spekülasyon yapmak zaman kaybı," dedi.

"Bunun acı bir şekilde farkındayım. Bana söylemene gerek yok." "O zaman neden direniyorsun?"

"Neye direneyim?"

Sana mı?"

"Susuzluğuna."

"Çünkü bu vahşice, işte bu yüzden. Bu yanlış."

"Bu hayatta kalmaktır."

"Bu bir cinayet."

"Her zaman değıl," diyor. "Biz farklı bir zihne sahibiz, geri kalanımız. Biz başka bir zamandan geliyoruz. Salgınlar yaşadık. Savaşlarda çarpıştık. Ölüm bizim için bir şey ifade etmiyor."

"Ben ölümden bahsetmiyorum. Öldürmekten

bahsediyorum." "Bu gece kimseyi öldürmedin, değıl mi?"

"Ben de işin içindeydim."

"Var olmak yıkıma katılmaktır."

"Saçmalıyorsun!" Konuşma beni öylesine çileden çıkardı ki köprüden biraz kar toplayıp ona fırlattım.

Ayaklarının dibine düşüyor. Bu onu eğlendiriyor. Aptal aptal sırtıyor.

"Yapma," diyorum. Köprüyü geçmeye devam etmek için dönüyorum, ama karın altında buz var ve ayağımı kaybedip düşüyorum, sertçe kırımın üzerine iniyorum. Utanç ve hayal kırıklığı çok fazla. Karda sırtüstü yatıyorum, yuvarlanıyorum, böylece her tarafım karla kaplanıyor. Kendimi gömmek istiyorum. Kaybolmak istiyorum.

"Köprüye gelmeme izin var mı?" "Hayır!"

"Bir bilmeceye cevap versem bile mi?"

"Hey," diyorum, doğrulup arkama bakarak. Köprünün diğer ucunda. Kendini yere bırakıyor, bacaklarını uzatıyor, kollarının üzerinde yükseliyor.

"Ya köprüyü geçmeme izin vermen için sana meydan okusaydım?" diye sorar.

"Seninle oyun oynamıyorum. Geçen sefer benim için iyi bitmedi." "İyi bitmedi mi?" diye soruyor bana tilki sırtışıyla.

"Keşke o eve hiç gitmemiş olsaydım," diyorum inandırıcı olmayan bir şekilde. "Keşke o gece başka bir şey yapsaydık."

Ne kadar az ciddi olduğuma şaşıyorum. Utanıyorum ve yine de belki-belki -Neşeli.

Başını öne eğiyor. "Başka bir pişmanlık mı?"

"Eğer tekrar... normal olabilseydin, olur muydun?"

"Hayır," diye cevap veriyor, çok hızlı. "O kadar uzun zamandır b ö y l e y i m ki, başka türlü olmayı unuttum. Ya bu ya da hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

Bir parmağını boynunda

gezdiriyor. "Bu mümkün mü?"

"Bunun yolları var," diyor. "Ama sana söyledim, ben bir korkağım. Sonsuz uykuyu, ölümden kurtulmayı dilediğim zamanlar oldu. Ama şimdi değil. İşler daha yeni ilginçleşmeye başlamışken değil."

"İlginç olan ne?" "Sen."

"Ben mi?" Elimde değil; gülüyorum. "Benimle daha yeni tanıştın! İki gece önce. Belki de.

Üç mü? Bilmiyorum."

Başka bir hayat gibi geliyor. Sanırım öyleydi.

Parmaklarını saçlarında gezdirerek yüzüne doğru itiyor. "Gençliğimden bu yana uzun zaman geçti. Yeni bir şey deneyimlemeyeli. Ne kadar uzun yaşarsan, her şeyin bir bağlamı oluyor. Her şeyi daha önce olanlarla, daha önce yaşadıklarınla ilişkilendiriyorsun. Bu gece aya bakın; bana İstanbul'daki o zamanı hatırlatıyor, o kadar alçaktı ki neredeyse ona dokunabilirdiniz. Bu tepeler Toskana gibi. Bu otel Paris'te kaldığımız otel gibi. Barda yanımıza gelen bu insanlar çok tanıdık geliyor. Ama her yüz tanıdık. Her yer tanıdık. Her konuşma. Her duygu... Ama sonra seni gördüm. Yüzünü. O çil, tam orada, gözünün altında. Hareket edişini izledim. I-

"Uyurken beni izledi," diyerek sözünü kestim.

Özür dilemesini, garip olduğunu kabul etmesini bekliyorum. Ama onun yerine, gayet sakın bir şekilde, "Seni tekrar görmek istedim. Hiç şansım olmayacağını düşünmüştüm."

"Evet, yaptın."

"Dinledim. Sen o eve geldin ve ben senin konuşmanı dinledim, sesini ve gülüşünü, kelimelerini nasıl seçtiğini, düşüncelerini nasıl ifade ettiğini. Öpüştük ve seni tattım, seni hissettim, senin sıcaklığını. Tüm bunlar, evet, yeni tanıştığımızı söylemek için. Ama ben seninle daha önce hiç tanışmadım. Sen yenisin."

"Ben..." Ona gerçeği söylemeli miyim? Yeni olmadığımı mı? Eminim benim gibi yüz binlerce sıkılmış, banliyöde yaşayan otuzlu yaşlarında kadın vardır. İstikrar duygusu için, yalnız kalmaktan korktukları için, kendilerinden korktukları için kendilerini birine bağlamak için evlenenler. Başarısız olamadan hayallerinden vazgeçenler. Onu hayal kırıklığından kurtarmalı mıyım? Yoksa sadece çenemi mi kapatmalıyım? Onun tarafından dokunulmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum. Kendimi ona ne kadar kaptırdığımı.

Onunla kıyaslanabilecek tek duygu, boğazımdan aşağı kan dökülmesidir. Başka hiçbir şey yaklaşamaz.

Kaldırımdaki kanı, benzin istasyonundaki kazayı düşünüyorum. Kırık camları. Benzin kokusunu. Cesetleri. Sıkı sıkıya tuttuğum, son damlasına kadar boşalttığım bardağı düşünüyorum. O anda beni ele geçiren şeytani bencilliği düşünüyorum. O anda

Mola yerinde, kulübenin arkasındaki ormanda, göl evinde tahta fincan dudaklarıma götürülürken olduğu gibi kana susamışlık hissi.

Beni ilk öptüğü zamanı düşünüyorum. Bu sahip olmak değildi; kendime, arzuma, zevke teslim olma.

Yukarı bakıyorum ve işte orada, köprünün diğer tarafında, kalp şeklindeki kemerle mükemmel bir şekilde çerçevelenmiş ve bu bir zalimlik. Tatmin her zaman böyle yüksek bir bedelle mi gelir? Peşinde koşmak her zaman böyle bir yıkım mı bırakır?

Eğer bu arzuya teslim olursam, diğer her şeye ihanet etmiş olurum.

Otuz altı yaşında, nankör bir işi ve aldatan bir kocası olan, boyun eğmiş, hafif depresif bir kadın olmak ile kan ve seks arzusunu, aşk ve heyecan arzusunu tatmin eden ölümsüz bir vampir olmak arasında mutlu bir orta yol varsa, bunu bulmak kesinlikle güzel olurdu.

"Ya bunu atlatamazsam?" Diyorum ki. "Şu an olduğum şey. Beni sen yarattın.

Ya bu şekilde
yaşayamazsam?" "Daha
çok erken," diyor.

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor." "Peki ya
Naomi? Bunu atlatabilecek mi?"

"Naomi bunu aştı," diyorum parmağımla karda spiraller çizerek. "Belki normalden biraz daha dengesiz ve çok daha az empati kuruyor ama genel olarak kan emmeye alışmış gibi görünüyor."

Normalde Naomi'den başkasına Naomi hakkında dert yanmazdım. Hayal kırıklıklarımı sevgi ve sadakatten dolayı hep kendime sakladım. Başka hiç kimseye kızdığım konuda hemfikir olma fırsatı vermeyi reddettim, çünkü onu benim gibi tanımıyorlardı ya da onu benim gibi sevmiyorlardı. Şikayetlerimden çıkaracakları sonuç her ne olursa olsun yanlış olacaktı ve hayatımdaki en önemli kişiyi, beni gerçekten gören tek kişiyi yanlış tanıma riskini göze alamazdım. Bu ihanet olurdu.

Ama şu anda vatana ihanet o kadar da büyük bir suç gibi görünmüyor.

"Naomi parayla büyüdü. Her zaman sırtını dayayabileceği bir şeyleri oldu. Kaybetmenin ne demek olduğunu anlamıyor," diyorum. "Onun hayatı kolay olmadı ama bir güvenlik ağı vardı. Benim hiç olmadı. Bunun sonuçları olduğunu anlıyorum. Bunun onun öğrendiği bir ders olduğundan emin değilim."

Bütün bunları ona neden anlatıyorum? Konuşması kolay olduğu için mi yoksa beni dinleyecek birine ihtiyacım olduğu için mi? Çünkü göğsümde çok fazla yük var ve ben bu yükün altında eziliyorum.

"Onu senin gibi tanımıyorum. Senin ölümü düşündüğünü söyledi ama o bana ölmekten korkan biri gibi geliyor. Sanki zamanı tükeniyormuş gibi yaşıyor. Onda bir çaresizlik var. Şimdi bile, ölümün uzun gölgesi gittiğinde, ondan korkuyor. Ve sen tam tersisin. Yaşamaktan korkuyorsun. Yazık. Bu işte çok iyi olurdun."

Hakarete uğramış hissetmek için çok fazla çaba harcıyorum. Ayrıca, haklı olduğundan şüpheleniyorum. En azından benim hakkımda. Naomi konusunda o kadar emin değilim. "Neden çaresiz olduğunu düşünüyorsun?"

"Görmüyor musun?"

Sorma biçimi -ses tonundaki bir şey- kendimi kayıtsız hissetmeme neden oluyor, sanki benim dışımda herkes için aşikâr olan bir şeyi kaçırmışım gibi. Bundan nefret ediyorum.

Ayağa kalktım ve üzerimdeki karı temizledim. "Artık köprüyü geçebilirsiniz. Ben bilmece falan bilmem."

"Bilmece yok mu? Doğruluk mu cesaret mi?" "Hayır. Kesinlikle yok."

Gülüyor. Ayağa kalkıyor, eğiliyor ve köprüyü geçip bana doğru geliyor. Yolun dörtte üçünde durdu.

"Benimle orada buluşma şansın yok mu?" diye soruyor kemeri göstererek. "Hayır," diyorum ona sırtımı dönerek.

"Sizi takip etmek için iznim var mı?"

"Daha önce hiç ihtiyacın olmamıştı," diyorum, göletin diğer tarafına, bir gemi enkazına doğru yürürken. Belki başka bir fotoğraf çekimi. Ya da çocukların yağlı hindi bacaklı parmaklarıyla üzerine tırmanabilecekleri büyük bir dekor.

"Beni affedecek misin?" diye sorar.

"Ne için?"

"Takip ediyorum," diyor birkaç adım arkamdan yürüyerek. "Affetmek umurunda değil."

"Evet, biliyorum."

Gemiye ulaşıyoruz. Adı yan tarafına büyük, kalın bir yazıyla kazınmış. Ne yazık ki, uygun bir şekilde, *Demeter*.

Güverteye çıkan merdivenler var. Dikkatle tırmanıyorum, karın altında buz saklanmasından korkuyorum. Tekrar onun önüne düşmek istemiyorum. Ayak seslerini dinliyorum ama hiç ses çıkarmıyor. Çok sinsî.

Geminin güvertesinden fuar alanının sağlam bir görüntüsü var. Krallığı. Açık bir gece, ay ve yıldızlar görünüyor. Göletin donmuş yüzeyinden yansiyarak her şeyi parıltatıyorlar.

"Bundan sonra ne yapmak istediğinizi düşündünüz mü?" diye soruyor.

"Naomi, Wilmington'a gitme planımızı çok cömertçe paylaştı," diyorum. "Ama ondan sonra ne olacağını bilmiyorum. Kaçak olup olmadığınızı bilmeden plan yapmak zor."

"Biz sizin için bunu hallettik" diyor.

"Peki ya trafik kameraları? Peki ya diğer tanıklar? Ya market kamerası görüntüleri buluta yüklenmişse? Bugünlerde paçayı kurtarmak o kadar da kolay değil."

"Biliyorum," diyor. "Eskisi gibi değil."

Konservatuarda bana söylediği bir şeyi hatırlıyorum. Başta şaka olduğunu düşündüğüm bir şey. "Gerçekten beş yüz yaşında mısın?"

"Beş yüz doksan iki. Ama kim sayıyor ki?" diye soruyor geminin direğine yaslanarak.

O benim için çok yaşlı. Hem de çok yaşlı. "Sen kaç yaşındayken...?"

"Ne zaman dönüştüm? Yirmi yedi."

Benim için çok genç.

Eğer bu benim kaderim olacaksa, en azından yirmi yedi yaşındayken olamaz mıydı? Kolajen kaybının acımasızlığından önce. O zamanlar güvensizdim elbette, ama şimdi o güvensizlikleri arzuluyorum.

"Bunun bana zafer getireceğini düşünmüştüm," diyor. "Ama oraya varana kadar yürüdüğümüz yolların bizi nereye götüreceğini asla bilemeyiz."

"Seni zafere götürmedi mi?" "Götürdü. Ta ki götürmeyene kadar."

"Ayrıntılara girmeyecek misiniz?"

"Başka bir gece," diyor göle bakarak. "Bu hüznü şarkılarla bozulamayacak kadar güzel bir gece."

"Hüzünlü şarkıları severim. En iyi şarkıların hepsi hüzünlüdür."

"Hayır," diyor bana doğru gelerek. "Buna inanamazsın."

Elimi tutuyor ve beni döndürüyor. Benimle dans ediyor. Dans ediyoruz, bu sahte gemi güvertesinde süzülüyoruz. Kıyafetlerim kardan sıırsıklam olmuş ve en son ne zaman duş aldığımı hatırlamıyorum. Yansımamı kontrol edemediğim için nasıl göründüğümü bilmiyorum ama güzel olduğunu hayal bile edemiyorum. Kendimi güzel hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Arzulanan.

Romantizmden vazgeçmişim. Çoktan yerleşmişim. Otuz beş yaşın üzerinde ayakları yerden kesilen kadınların sadece kitaplardaki ve filmlerdeki kadınlar olduğunu düşündüm. Kurguda.

Ama ben de vampirlerin kurgusal olduğunu sanıyordum, yani kim bilir?

Başım o kadar dönüyor ki, son kırk sekiz saatte dökülen tüm kanları unutup kendimi ona yaslıyorum. Elini sıkıyorum, teni tenime değiyor ve bu benim hiç düşünemediğim, hiç dile getiremediğim, geceleri yastığıma fısıldayamadığım bir duanın cevabı oluyor.

Belimi tutuyor. Eğiliyor ve alnını alnıma bastırıyor, burunlarımız neredeyse birbirine değiyor.

"Benimle gelmelisin," diyor. "Seni gitmek istediğin yere götüreceğim."

"Ben... Ben nereye gitmek istediğimi bilmiyorum."

"Sıcak bir yer mi? Soğuk bir yer mi? Dağlarda mı? Çöl mü?" "Bu şekilde nasıl yaşayacağımı hâlâ bilmiyorum. Susuzlukla."

"Endişelenmene gerek yok. Boğazının hiç kurumamasını sağlardım. Hiçbir şey için can atmazdın. Neye ihtiyacın varsa ona sahip olurdun. Ne istersen."

Keşke hayalde kalabilseydim. Keşke ona inanabilseydim. "Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor. Bana bunun sözünü veremezsin. Eninde sonunda benden sıkılmayacağına söz veremezsin. Artık yeni olmadığım zaman."

Başını arkaya yatırıp tuhaf bir yüz ifadesiyle bana bakıyor. "Ne?" diye sordum.

"Haklı olabilirsin. Şu anda bunu kanıtlamamın bir yolu yok. Ama neden sana bir şey için söz vereyim ki?

takip ediyor musun?"

Ciddi mi yoksa küstah mı olduğunu anlayamıyorum. Bu masum bir soru ama o masum değil.

"Beni kullanmak için."

Kaşlarını çatıyor. "Bunu neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum. Çünkü oyun oynamayı seviyorsun. Çünkü sen bir-"

"Canavar mı?"

"*Bir erkek* diyecektim." Gülüyor.

"Daha da kötüsü!"

Beni tekrar döndürüyor, sonra içine çekiyor. "Eğer senin hakkında en ufak bir şüphem olsaydı, seni kurutur ve ölmene izin verirdim. Ve eğer seni kullanmak isteseydim, ilk kan tadının sana ait olmasına izin vermezdim. Sonsuza dek bana, seni dönüştüren kişiye bağlı kalırdın. Artık kendinden başka kimseye bağlı değilsin. Ve kimi seçersen seç."

Rüzgar esiyor, direği ve kemiklerimi sallıyor.

Uzandı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Yavaşça. Neredeyse çok nazıkçe. Parmaklarıyla dudaklarımın dış hatlarını çiziyor.

"Çok güzelsin," diyor bana ve bir şekilde buna inanıyorum. Bunu biliyorum. Hissediyorum. Tenim onun dokunuşuyla kıvılcımlanıyor. Belki de o korkunç evin koridorunda dururken söylediklerinde haklıydı. Belki de aramızdaki şey çekimden daha fazlasıdır. Daha fazlası gibi geliyor.

Bunun bir ağırlığı var. Bizim için. Ama ağır ya da daraltıcı değil. Neredeyse rüzgarı arkanıza alarak yürümek gibi, doğadan doğru yolda olduğunuza dair bir onay. Bu hissin beni taşımasına izin verdim. Beni ona doğru itmesine.

Parmaklarını öperim. Ellerini. Bileklerini.

Benimkini öpüyor. Sol elimi. Sol bileğimi. Dişleriyle metali söktüğü, en büyük utancımın acı veren kalıntılarını çıkardığı yeri öpüyor.

Elimi tutup arkamdan tutturuyor. Yüzünü boynuma yaslıyor. Dişlerinin beni çevirdiği yeri sıyırmasına izin veriyor ve sonra dudaklarını oraya bastırıyor. Dudaklarını. Dudaklarını. Dilini.

Boştaki elim kot pantolonuna, kemer köprüsüne uzanıyor. Onu kendime doğru çekiyorum ama yine de yeterince yakın değil. Diğer elimi bırakıyor. Beni dudaklarımdan öpebilmek için yüzümü kaydırıyor. Kollarımı ona doluyorum, sırtını kavıyorum. Daha yakın. Daha yakın.

Dizini uyluğumun iç kısmına doğru kaydırıyor, bacağımı yukarı kaldırıyor, beni üzerine kaldırıyor. Eli kalçamda, parmakları öyle sert bastırıyor ki bir nefes alıyorum, daha önce hiç duymadığım bir ses çıkarıyorum

-Ve bu beni ateşliyor; barut gibi. Boşalırken çıkardığım ses beni azdırıyor. Bu tür bir hedonizm yapabileceğimi keşfetmek.

Sırtım direğe çarpıyor ve arkama uzanıp direğin diğer tarafına geçiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, daireler çizerek.

Bana yaklaşıyor ve beni öpmek için hamle yapıyor, ben yine kaçıyorum.

"Oyun oynamayı sevmediğini sanıyordum?" diye soruyor, ben direğin etrafında sallanırken peşimden atılıyor. Ona çarpıyorum, başımı göğsüne gömüyorum. Ellerini üzerime koyuyor, kalçalarımından belime, kaburgalarımına, göğsüme, boynuma, çeneme, saçlarıma doğru yelken açıyor.

"Eğer bensem," diyorum. "Sadece benim." "Sadece sensin."

—

Gemiden dönerken, ne kadar sonra olursa olsun, Naomi'yle ya da herhangi bir arkadaşımınla seks hakkında en son ne zaman konuştuğumu hatırlamaya çalışıyorum. Bekaretimi kaybettiğimin ertesini günü beni en sevdiği tapas restoranına götürmüştü ve yasal olarak içmek için çok genç olduğumuz bir sürahi sangria'yı paylaşırken ona her şeyi anlatmıştım, ama Naomi garsonla flört etmişti, o da bize yine de servis yapmıştı.

O zaten kendininkini kaybetmişti ve yıllardır bana açık seçik detaylar veriyordu. Orada oturup kıkırdamak ve kızarmak aptalca bir eğlenceydi. O zamanlar bizim için yeniydi. Ama ben Joel'le, o da Lee'yle birlikte olmaya başladığında bunları geride bırakmıştık.

Joel'i aldatmayı hiç ciddi olarak düşünmemiştim. Motive değildim ve beni kimin isteyeceğini merak ediyordum. Haftada bir kez düzgün, rutin seksin evli olmanın bir parçası olduğunu, bunun için imza attığımı düşünüyordum. Bununla barıştım ve yıllar geçtikçe seks bir zorunluluk haline geldi,

Saç kesimi ve vergi gibi hayatın bir parçası olduğu için yaptığım bir şeydi. Radyoda pop şarkıları duyardım ve herkesin neden bu kadar takıntılı olduğunu merak ederdim, sonra düşünürdüm, *çünkü onlar genç. Çünkü bu pop yıldızları genç ve gençken seks heyecan vericidir.*

Ama birkaç dakika önce, ıssız bir Rönesans fuarının ortasında sahte bir geminin üzerinde sırtüstü yatmış, Henry kot pantolonumu çıkarıp kalçalarımı öperken yıldızlara bakıyordum. Bacaklarımı ayırdı ve içimde hareket ettiğini hissettiğimde tırnaklarımı sırtına geçirdim, kirli sarı saçları yüzüme doğru sarkıyordu. Ellerimi sırtından göğsüne götürdüm, kalbinin atışını hissedebiliyordum, *canlıydı, canlıydı.* Sonra yüzüne dokundum, sırtan, muhteşem yüzüne ve ellerimi öptü, dişlerini etlerinde gezdirdi, parmaklarımı ağzının yumuşaklığına aldı. Karı erittik ve onunla ılandık, terle ılandık.

Ve sonra beni arkadan almak için geminin küpeştesine doğru eğdi ve deniz canavarıyla göz göze geldim ve gülmek için dudağımı ısırdım ve başka nedenlerden dolayı dudağımı ısırdım. Kan akıtacak kadar sertti, acıtıyordu ama sırf ona, dudaklarına, ağzına, mükemmel diline ulaştırabilmek için buna değerci.

Bedenim benim için yeniydi, yeniden yeniydi. Bu yeni, aşkın tatmini yaşayabilecek kapasitedeydi.

İkimiz de boşaldıktan sonra, ellerimiz birbirimizin nemli, karışık saçlarında öpüşmeye devam ettik ve mucizenin gençlere özgü olmadığını fark ettim. Belki de en iyi yıllarım geride kalmamıştır. Sadece insan yıllarım...

Bunu Naomi ile paylaşmak istiyorum. Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Onu bir kenara çekip başımıza bir battaniye örterek dedikodu yapmak ve kendimizden geçmek istiyorum. Ama istemediğim şey, böyle bir şey olduğu için gerisini sorun etmediğimi düşünmesi. Biriyle yattım, inanılmaz bir gece geçirdim diye öncesindeki çirkinliklerin affedildiğini düşünmesini istemiyorum.

Onu sorumlu tuttuğum çirkinlik. Diğerleriyle birlikte. Henry de dahil.

Mola yerinde bana, *yaşamın karmaşık ve dağınık olduğunu* söyledi. "Dağınıklık" şu anda hissettiklerim için yetersiz bir ifade, çünkü düğünümü

cebimden çıkarıp karın içine bıraktım.

Henry ve ben masal kulesinin yanından geçiyoruz. İleride tavernayı görebiliyorum. "Hemen geri dönmek zorunda mıyız?" Ona soruyorum.

"Hayır," diyor. "Üşümediysen yürümeye devam edebiliriz."

"Üşümüyorum," diyorum. "Ya da belki üşüyorum ama eskisi gibi üşümüyorum."

"Olur böyle şeyler." Elimi tutuyor, sanki birlikte yürüyormuşuz gibi. Sanki lisemizin koridorlarında yürüyormuşuz gibi. Ama ben onun liseye gittiğinden bile şüpheliyim.

"Kitap okur musun?" Ona soruyorum.

"Hayır, okumaktan nefret ediyorum," diyor ve gülmeye başlamadan önce bir an şiddetli bir panik yaşıyorum. "Bunca zaman başka ne yapabilirim ki?"

"Arkadaşların ne yaparsa," diyorum.

"Onlar arkadaştan çok ailedir. Kardeşler." "Kardeş gibi davranmıyorlar."

"Kendimi kastetmiştim. Birbirimize değil. Yiyecek ya da içecekten zevk alınmaz. Uyku var. Seks var. Maddi şeyler. Kitaplar. Filmler. Sanat. Moda. Nadiren de olsa insanlar."

"İnsanların etrafında olabilirsin ama..."

"Onları kurutmadan mı? Evet.

Göreceksiniz." Boğazımı sıkıyorum, susuzluğum artıyor.

"Bu gece yaptığımız şeyi her gece yapmıyoruz," diyor elimi dudaklarına götürerek. "Neredeyse hiç."

"Yüzlerce yıl yaşamış biri için 'neredeyse hiç' ne demek?"

"Belki de..." Düşünmek için duraklar. "Önlem almamız gerekeli elli yıl oldu."

"Böyle mi diyorsun?"

"'Öldürmek' dememi mi tercih edersin?" diye soruyor elimi bırakarak. "Kanımızı şiddet kullanmadan almaya çalışıyoruz. Hastanelerden alıyoruz. Karanlık sokaklardan satın alıyoruz. Kendi yöntemlerimiz var."

Hastaneleri soymak ve karaborsadan kan almak da pek etik sayılmaz ama arkamızda bir yığın ceset bırakmaktan iyidir. Cinayetten daha iyi.

"Benimle kalırsan sana gösteririm," diyor ve bir taşa saplanmış bir kılıcın bulunduğu platforma çıkıyor. Bana işaret ediyor ve ben de yanına gidiyorum. Elimi kılıcın kabzasına koyuyorum; kavriyorum, çekiyorum ve kırıyorum. Kabzayı tamamen kıldım.

"Oops."

Gölüyor. "Gördün mü? Güçlüsün."

"Şimdi kötü hissediyorum."

"Özür dilerim," diyor.

Kabzayı tekrar taşa bastırmaya çalışıyorum, çünkü kırılan bir şeyin düzeltilemeyeceğini, kırılmayacağını anlayamayacak kadar kalın kafalı ve inatçıyım. Acaba bu, kırılan bir şeyin aslında kırılmadığını anlayamayacak kadar kalın kafalı ve inatçı olduğum anlamına mı geliyor? Eğer hayatımı, onları öylece bırakmam gerekirken parçaları birbirine yapıştırmaya çalışarak geçirdiysem. Ya da onları ateşe vererek.

"Sorun değil," diyorum, kabzayı karın içine fırlatarak.

Bir nefes alır. "Seni gitmek istediğin yere götüreceğiz. Eğer istemezsen oyalanmayız. Ama bunu düşünmelisin. Ne istediğini. Bunu kiminle yapmak istediğini. Zamanınız var. Artık senin tarafında, değil mi?"

"Sanırım öyle," diyorum, kılıcsız taşa dönüp bakarak.

"Dünyadaki tüm zamana sahip olmanız, yine de onu boşa harcamayacağınız anlamına gelmez."

Bazen bilgelik kulağa bir tehdit gibi gelir.

W Gecenin geri kalanını fuar alanında dolaşarak geçirdik, ta ki çok susayana kadar. Beni minibüse götürdü ve arkaya geçti. kan torbalarıyla dolu soğutucuya doğru ilerliyor. Boynundaki zincire uzanır, gömleğinin altından çekip çıkarır ve spile'ı ortaya çıkarır. Bir torbayı delmek için kullanıyor. Önce benim içmeme izin veriyor ve neredeyse boşaltıyorum. Gerisini o alıyor.

İçişini izliyorum, yutkunurken boynunun hareketini izliyorum.

Sanki kendim içiyormuşum gibi tatmin edici. Neredeyse tadına bakabiliyorum.

o.

İşimiz bittiğinde, boş kan torbasını minibüsün arkasına attı.

ve kapatır.

"Sadece bir tane almamız sorun olur mu? Sormamıza gerek yok muydu?"

"Bunu soracak kişi benim," diyor. Yetkinin onda olduğunu zaten hissediyordum ama şimdiye kadar nedenini hiç merak etmemiştim. "Birazdan güneş doğacak. İçeri girmeliyiz."

"Kanadım. Daha önce. Dudağımı ısırdım ve biraz kanadım. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Kanımız akıyor. Damarlarımızda kan var. Kalın bir derimiz var ama aşılmaz değiliz. Dikkatli olmamız gerekiyor; ayıracak fazla bir şeyimiz yok. Kaybetmek acı verir."

"Pek fark etmedim," diyorum sırtarak. "Meşguldüm."

Beni çiğniyor, ben de gülüyorum. "Kendimizi böyle mi boşaltmıyoruz? Çok acıdığı için mi?"

"Evet, kısmen. Vampir kanının tadı insan kanıyla aynı değil. Tadı hiçbir şeye benzemez," diyor. "Tükettiğimiz anda değişime uğruyor. Daha önce

Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyorum. Her şeyi bilmiyorum. Umursadığımdan da emin değilim."

Tavernanın kapısını açtı ve beni içeri götürdü.

Tatiana ben ayrıldığımda olduğu yerde, battaniyesinin üzerinde. Tırnaklarını boyuyor, kayıtsız görünüyor. Ilie, Elisa ve Naomi bir masada oturmuş kâğıt oynuyorlar, hepsi de üstsüz.

Tatiana sırtarak, "Siz ikiniz bir süredir yoktunuz," diyor.

"İyi dinlenin," diyor Henry. "Yarın gece uzun bir yolculuğumuz var."

Elimi tutuyor ve beni ocağın yanından geçirip köşeyi dönerek bir kapıya götürüyor. Küçük bir depo odası var. "Burada uyuyabiliriz."

"Yerde mi?" Aslında sadece endişelendiğim halde sümüklü bir sesle soruyorum. Sert bir zeminde uyumak için çok yaşlıyım. Bir şiltenin üzerinde bile zar zor rahat edebiliyorum.

Bir köşedeki minder yığınına işaret ediyor. Tozlular ama bir işe yarıyorlar. Onları alıp yere diziyor, biz de üstüne çıkıyoruz ve başımı göğsüne yaslıyorum. O kadar da kötü değil.

"Benimle bir yere gitmek istediğine karar verirsen, bizimle gelmek zorunda değiller," diyor. "Kendi başımıza dışarı çıkabiliriz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Aptalca bir soru. Ne demek istediğini biliyorum. "İkimiz."

"Naomi'yi ekmeyeceğim," diyorum.

"Ilie ya da Elisa ile giderdi. Ya da her ikisiyle. Ona göz kulak olurlardı. Ve onları tekrar görecektik."

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum, örümcek ağları bir yerden içeri sızarken çırpınıyor.

Naomi'yi zaten her zaman görmüyorum. Bir araya gelmeden aylar geçiriyoruz. Ayrı hayatlar yaşıyoruz. Yine de haftada en az bir kez konuşuyoruz. Telefonunu arabanın camından attığını ve benimkini de kazadan sonra arabada unuttuğumu fark ettiğim için artık iletişim kurabileceğimizden şüpheliyim, yani muhtemelen yakılmıştır.

Ona ne kadar kızsam, hayal kırıklığına uğrasam, kırılsam da... ayrılık düşüncesi beni huzursuz ediyor. Yaşadığımız onca şeyden sonra, şimdi birbirimizi nasıl bırakabiliriz?

Henry kolunu altıma sokup saçlarımla oynamaya başlıyor ve bir şekilde bu seksten daha samimi, daha önce yaşadığım her şeyden daha samimi geliyor.

Zihnimde bir soru dışında her şey boşalıyor. *Sonsuza kadar böyle kalmak güzel olmaz mıydı?*

—

Hayatımın en güzel uykusu. Derin ve rüyasız. Gerçeklik bu kadar gerçeküstü olunca rüya görmeye gerek kalmıyor. Henry'nin yanında uyandığımda.

"İyi akşamlar," diyor burnuyla beni dürterek.

"Merhaba," diyorum. "Bütün gün uyuduk mu?"

Başını sallıyor, sonra boynumu aşağı yukarı öpmeye başlıyor.

Normalde duş almadığım, dişlerimi fırçalamadığım ya da deodorant sürmediğim, vücudumun eskisi gibi olmadığı konusunda güvensiz olurum. Tüm kusurlarımı ve her şey bittiğinde yapmam gereken şeyleri düşünürdüm. Joel üstümde olacaktı ve fiziksel olarak onun altında olacaktım, ama zihinsel olarak elektrik faturasını ödüyor, bir iş e-postası gönderiyor, sevgili Dyson'ımın filtrelerini temizliyor ya da market listesine muz ekliyor olacaktım.

Ama Henry'nin yanında olmamak imkansız. O beni yavaşça soyarken bedenimde olmamak, o-

Kapı çalındı. "Hey." Bu Naomi.

"Sloane?" "Evet?"

"Yola çıkmaya hazırlanıyoruz."

"Tamam. Biz de geliyoruz."

Henry kıkırdıyor ve ben de yan tarafını çimdikliyorum, bu da onu daha çok güldürüyor. "Öyle misin?" Naomi soruyor.

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" İlk defa oyunbozan ben değilim.

Henry minderleri köşeye yığarken ben giyiniyorum. Naomi'nin kollarını kavuşturmuş, kaşlarını kaldırmış beklediği kapıyı açmadan önce beni tekrar öpüyor.

"Selam,"

dedim.

"Merhaba."

Henry Naomi'ye başıyla selam verdikten sonra yanımızdan geçip gidiyor ve bizi deponun dışında yalnız bırakıyor.

"Vay, vay, vay. Burada neler oluyor?" diye soruyor. Heyecandan çok şüpheci, her şeyden çok sinirli görünüyor, bu yüzden herhangi bir kız gibi ifşaattan geri duruyorum.

"Hiçbir şey," diyorum. "Sadece uyandım." "Dün gece nereye gittin?"

"Yürüyüş için. Henry'yi beni kontrol etmesi için göndermişsin."

"Hayır, yapmadım," diyor. "Senin peşinden gittim ve o da gideceğini söyledi." "Gerçekten mi?"

"Yani, istediğin gibi seni yalnız bırakmamı söyledi. Üsteleyince gideceğini söyledi. İyi olduğundan emin olmak için."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Omuz silkiyor. "Eğer benzin istasyonu konusunda üzgünsen, bunu konuşmalıyız. Beni dondurma."

"*Eğer? Eğer* üzgünsem?"

"Anlıyorum. Çok kötüydü. Ama-"

"Dün gece bana ne dediğini hatırlıyor musun? Minibüste? Yoksa o adamın kanıyla çok mu sarhoştun?"

Başını eğiyor. "Ne dedim ben?"

Ya harika bir rol ya da gerçekten hatırlamıyor. Eğer hatırlamıyorsa, tekrar etmeyeceğim. "Bunu geçmişte bırakalım."

"Söyle bana. Belli ki hâlâ kızgınsın."

"Dün geceyle ilgili başka neyi hatırlamıyorsun? O kadının yüzüne ne yaptığını hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum. Ne söylememi istiyorsun? Paylaşmadığın için susuzluktan aklımı kaçırmıştım. Her zaman benim hatamış gibi göstermenin bir yolunu buluyorsun."

"Çünkü-" diye kestirip attım.

"Çünkü öyle mi? Söyleyeceğin şey bu muydu?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

İç çekiyor. "Anlıyorum. İlie ile plan yapan bendim ve şimdi buradayız. Bu benim suçum. Bunu kabul ediyorum. Ama şunu da anlamalısın, eğer ben

Seni zorlamasaydım, bir şey yapar mıydın bilmiyorum."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama karşı koyacak bir şeyim yok.

"Bütün suçu bana yükleyemezsiniz. Bunların olacağını bilmiyordum. Senin için iyi şeyler yapmaya çalışıyordum. Sana yardım etmeye çünkü sen kendine yardım etmeyi reddediyorsun."

"Evet, teşekkürler. Bu çok yardımcı oldu."

Başını iki yana sallar. "Ben senin tarafındayım, biliyorsun. Bu işte beraberiz. Ve ne olursa olsun, burada mücadele eden tek kişi sen değilsin."

"Tamam," diyorum.

"Tamam mı?" diyor, alay ederek. "Nasıl oluyor da bana kızgınsın ama onunla aynı yatağı paylaşmaktan memnunsun? Buradaki küçük durumumuz için hiç mi suçlanmıyor?"

"BEN... BEN..." Haklı olmasından nefret ediyorum.

"Bu farklı." Bir kaşını kaldırdı. "Sanırım öyle."

"Bunun için zamanımız yok," diyorum, ikiyüzlülüğümden utandığım için konuyu saptırıyorum. "Eğer Wilmington'a gitmek istiyorsak, hemen gitmeliyiz."

"İyi," diyor.

Ana odada grubun geri kalanına katılıyoruz. Tatiana battaniyesini sarıyor. Ilie masa ve sandalyeleri duvara doğru itiyor. Elisa...

"Elisa nerede?" Ben soruyorum.

"Oh, merhaba, uykucu!" Ilie diyor ki. "Otobüse binmeye gitti. Arabaları değiştiriyoruz. Ben arabamı özledim ama Costel ve Miri alıyor."

"Hâlâ New York'talar mı?" Ben soruyorum.

"Kim bilir?" Tatiana gerinerek şöyle diyor. "Yarın bir otele gidelim. Güzel bir şey olsun. Dün gece kasadan ne kadar para aldın?"

"Üç yüz küsur," diyor Ilie.

Skandala uğramamam ya da şaşırmamam gerekirdi ama şaşırdım. "Marketi mi soydun?"

"Neden para yakalım?" Ilie soruyor. "Gitmeye hazır mıyız? Naomi, Sloane, kale hakkında ne düşünüyorsunuz? Güzel, değil mi? Güzel yer."

İkimiz de cevap vermiyoruz. Soyguna takılmış durumdayım çünkü bana benzin istasyonunu, cinayetleri ve tüm o iğrenç, korkunç karmaşayı hatırlatıyor. Naomi sadece boşluğa bakıyor.

İlie kendi kendine, "Bence bu harika," diyor.

Elisa 1980'lerden kalma bir karavanla yanaştığında dışarı çıkıyoruz. Kahverengi ve bej renkli, yan tarafında turuncu bir şerit var. Kaba bir şekli var.

"Bu da nereden çıktı?" Henry'ye sordum.

"Bir adamdan," diyor İlie.

"Bekle, ne? Ne zaman?" Neden cevabını istemediğim sorular soruyorum?

"Uzun zaman önce," diyor İlie.

"İhtiyacımız olursa diye burada tutuyoruz," diyor Henry, karavanın kapısını bize açarken. "Arazinin diğer tarafında bir çalışan otoparkı var."

Karavanın içi de dışı kadar eski. Minibüsün arkasını U şeklinde saran kahverengi ve turuncu döşemelerle kaplı bir oturma sırası var. Pencereler çuval bezi perdelerin arkasına gizlenmiş. Ayrıca bizi öndeki iki koltuktan ayıran bir perde de var.

İlie ve Henry, ben ve Naomi ile birlikte arkaya bindiler. Bavullarımızı sordum.

"Bagajınız üstte," diye sesleniyor Elisa sürücü koltuğundan, perdenin diğer tarafından.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Henry yanıma oturup soruyor.

"Sonunda kıyafetlerimi değiştirmek iyi olurdu," diyorum, göğsümden değil sadece belimden geçen emniyet kemerime uzanarak. Çünkü kazadan dolayı hâlâ sarsılmış durumdayım. "Eve vardığımızda."

Karşımda oturan Naomi'ye bakıyorum, hâlâ cam gibi gözlerle bana bakıyor.

Ayağına tekme attım. "İyi misin?" "İyiyim," diyor.

"Herkes gitmeye hazır mı?" Elisa soruyor. Yanıt gelmesini beklemez. Motoru çalıştırıyor, motor homurdanmaya başlamadan önce kekeliyor. Fuar alanının kapısına yanaştığımızda, Tatiana reddettiği için İlie inip kapıyı açıp kapatıyor. Perdenin arkasından dışarı bakıyorum, son birkaç gündür bulunduğum ve iyi bir şeylerin olduğu tek yerden ayrıldığım için üzgünüm.

Olabilirdi.

Artık dün gece hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Naomi'nin dediği doğru. Beni bu hale getiren Henry. Onu affetmek için neden bu kadar acele ettim? Ona güvenmek için. Onu becermek için. O kadar çaresiz miyim? O kadar aptal mıyım?

Kendime kızmalıyım ama bunun için çok kırılganım. Onun yerine ona kızgınım. Naomi'ye. Neden bu işin peşini bırakmadı?

Elisa radyoyu açıyor, istasyonlar arasında geziniyor, çoğunlukla parazit buluyor. Sonunda vazgeçiyor ve bize sadece karavanın homurtularını bırakıyor. Ilie kolunu Naomi'ye doluyor. Naomi ona izin veriyor ama birkaç dakika sonra emniyet kemerini çözüp uzanıyor ve Ilie'nin kucağını ayak desteği olarak kullanıyor. Gözlerini kapatıyor.

"Her gün biraz daha yaklaşıyor," diye fısıldıyor, "bir hız treninden daha hızlı gidiyor.... "

Gözlerini açtı ve bana baktı.

Bana her ne anlatmaya çalışıyorsa, anlamıyorum. Sessiz yeminlerimiz, ESP'miz, hiçbirisi işe yaramıyor. Senkronize değiliz. Tam önümde ama dünyanın öbür ucundayken olduğundan çok daha uzakta benden.

On yedi yaşındayken ve ehliyetlerimizi yeni aldığımızda, Naomi bizi Jeep'iyile gezdirirdi ve biz de seçilmiş şarkı listelerini dinler, en sevdiğimiz şarkı sözlerini kalemle kollarımıza yazar, asla yaptırmayacağımız gelecekteki dövmeleleri düşünürdük. Bazen sessiz bir yerde ot içmek için mezarlığa giderdik. Bazen de Hot Dog Johnny's'e giderdik, çünkü bu Buttzville'den geçmek anlamına gelirdi ve bundan her zaman keyif alırdık. Dışarıdaki piknik masalarında oturur, tatlı soslu sosisli sandviç yer, patates kızartması yer ve buz gibi bardaklardan kök birası içerdik. Bir keresinde, çalışmak zorunda olmadığım nadir bir Cumartesi günü Seaside Heights'a gittik, orada tahta kaldırımında dolaştık, dev yağlı pizza dilimleri yedik ve waffle külahlarında naneli dondurma yedik. Lucky Leo'da kollarımız ağrıyana ve paramız bitene kadar Skee-Ball oynadık. Sahilde şırıngaları işaret ettik.

O sadece benim en iyi arkadaşım değil. O benim gençliğim. Beni gençliğimden, yani hayat yoluma çıkmadan önceki en saf, en gerçek halimden tanıyordu. Emlak vergileri ve muafiyetler gibi şeyleri bilmeden önce.

Enflasyon, sıradan günlerin yavaş yavaş tükenmesi ve sıradan yılların hızla yok olması, hiç tanımadığım, paylaşmadığım inançlara sahip erkeklerin bedenimle ne yapıp ne yapamayacağıma karar verebilmesi hakkında. İstediyimi değil, yapmak zorunda olduğum şeyi yapmaya teslim olmadan önce. Beni hayal ettiğim yoldan bu kadar uzaklaştıran tüm seçimlerden önce. Hayaller pratik olmadan önce.

O benim en iyi yanımı taşıyor ve sanırım ben de onun en iyi yanını taşıyorum.

Ama belki de bunun bir önemi yoktur. Belki de en iyi halimiz olmak için çok geçtir. Belki de çok değiştik.

Belki. Belki değil. Olduğunu biliyorum. Artık kana susamış yaratıklarız. Bizler katiliz. Nabızı ısırдық. Bir şeyin tadına baktık.

Henry bana uzandı. Elimi tutmasına izin veriyorum, parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. İki gün öncesine kadar kim olduğumu bilmiyor. Beni sadece bu halimle tanıyor.

Karşılıklı geçmişin her zaman değerli, imrenilecek bir şey olduğunu düşünmüşümdür. Bunun bir çapa olabileceğini hiç anlamamıştım. Ortak geçmişimiz ilerlememize yardımcı olmayacaktır. Cevaplanması gereken soruya cevap vermeyecek, hem de hızlı bir şekilde.

Şimdi nasıl yaşıyoruz?

I Uzun bir yolculuktu, bu da bana düşünmek için talihsiz bir fırsat sunuyordu. Karavanın arkasında garip bir sessizlik var. Herkes bunun rahat bir durum olduğunu düşünüyor. Kimse bunu kırmaya çalışmıyor.

Minibüsün hafif homurtusu giderek artıyor ama kimse yorum yapmıyor. Benden başka kimse fark etmemiş gibi görünüyor.

"Bu normal mi?" Gürültüye egzoz kokusu eşlik ettiğinde soruyorum.

Ilie ve Henry birbirlerine bakarlar.

"Ne oldu?"

Cevap vermiyorlar. Biraz daha zaman geçer. Henry arkasını döner, perdeyi bir santim geri çeker ve pencereden dışarı bakar.

"Elisa," diyor, sesi ürkütücü. Acil.

"Biliyorum," der ve ani, keskin bir dönüş yapar.

Naomi neredeyse yere yuvarlanıyordu. "Lanet olsun!" "Emniyet kemerini tak," diyorum ona.

"Yenilmez olduğumuzu sanıyordum," diyor arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak, onu azarladığım için sinirlenmiş bir halde. "Neler oluyor?"

Bir başka dar viraja girdiğimizde lastikler gıcırıyor ve homurtu canavarca bir hal alıyor.

"Bir sorun mu var?" Henry'ye sordum.

Ayağa kalkıyor ve ön taraftaki perdenin arkasına geçiyor. Onun ve Elisa'nın fısıldaştıklarını duyuyorum ama ne konuştuklarını anlayamıyorum.

"Ilie," diyor Naomi, "neler oluyor?"

"Sorun gibi görünüyor," diyor omuz silkerek. "Her şey yoluna girecek."

"Bu daha önce de oldu mu?" Naomi soruyor. Pencereden dışarı bakmak için başını perdenin altına eğiyor. "Bir köprünün üzerindeyiz."

Gürültülü bir *patlama sesi* duyuyorum ve bu bana silah seslerini, suratından ısıruk alınmış kadının bize ateş etmesini hatırlatıyor ve Henry'nin yaşlandıkça her şeyin bir bağlamı olduğuna dair söylediklerini düşünüyorum - ya bağlam istenmeyen bir şeyse? Ya bağlam, hafızanızdan çelik yünüyle temizlemek istediğiniz deneyimlerden oluşuyorsa?

Elisa karavanı kenara çekiyor. Perdenin altında Naomi'ye katılıyorum ve tren raylarını görüyorum. Kısa bir sıra tuğla bina, terk edilmiş vitrinler. Hayalet bir kasaba.

"Neredeyiz biz?" Ben soruyorum.

"Ne zaman gidiyoruz?" Naomi diyor ki. "1915 gibi görünüyor. Burada oy kullanma hakkımız var mı?"

"Biliyor musun? Herkes şu anın kötü bir zaman olduğunu söylüyor ama şu an çok daha iyi," diyor Ilie, kalkıp karavanın kapısını açarak. "Hayatta olmak için daha kötü zamanlar da vardı."

Naomi bana döndü. "Siktir."

Herkes karavandan çıkar. Rayların karşısında endişe verici bir şekilde eğilmiş bir kömür kulesi ve onun ötesinde ormandan başka bir şey yok. Dikenli, kışın çıplak kalan ağaçlar tepelerin arkasını deliyor.

Elisa ve Henry, artık dumanı tüten karavanın önünde dururlar.

"Harika," diyor Tatiana düz bir sesle ve neden Miri ve Costel'le ya da başka bir yere gitmediğini merak ediyorum. Sesini fısıltıya indiriyor ve sanırım şöyle diyor: "Burada olmaz. Bir daha burası olmaz."

Normalde mutlu ve neşeli bir coşkuyla dolup taşan Ilie gerilir. Omzunun üzerinden bakıyor, dönüyor, bakıyor, dönüyor, bakıyor. Gerginliği ciddi şekilde rahatsız edici.

"Orada..." Naomi boğazını ellemeye başlıyor ve aniden kendi boğazındaki sızının keskinleştiğini hissediyorum. Son bir saattir susamıştım ama soğutucuda olduğunu bildiğim kanı istemeye utanıyordum.

Kan bağışında bulunan bazı iyilikseverlerin masum hayatları kurtardıklarını düşündüklerini hayal ediyorum. Sanırım susuzluğumuzu gidererek bir bakıma öyle yapıyorlar. Yine de akıllarından geçenin bu olduğundan şüpheliyim.

İlie karavanın yan tarafına tırmanır ve üstteki depodan soğutucuyu alır.

"Önce biz içeceğiz," diyor Tatiana, kolunu soğutucuya sokup bir torba kan çıkararak. "Yeniler bir kez başladıklarında duramayacaklar."

Henry ona spile'ını uzatıyor, o da poşeti deliyor ve sadece bir yudum aldıktan sonra Elisa'ya uzatıyor, o da sadece bir yudum alıyor. Naomi yanımda pantolonunu indiriyor, bir o yana bir bu yana, bir ileri bir geri gidip geliyor. Kendini zor zapt ediyor. Susuzluğunu.

Tam oradayken sabırlı olmak zordur. Kokusunu alabildiğinizde.

İlie iki yudum aldı, sonra Henry. İçerken beni izliyor. Göz teması kuruyor.

Bana uzatıyor ve ben de istiyorum, hem de çok istiyorum ama Naomi neredeyse inliyor ve en son ilk ben içtiğimde işler kötü sonuçlanmıştı.

Ben de çantayı Naomi'ye verdim. Onu emerken dizlerinin üzerine çöküyor.

"Sana ne demiştim?" Tatiana saçlarını omzunun üzerinden atıp Liseli kötü kızlar gibi.

Elisa, İlie ve Henry birbirleriyle anlamadığım bir dilde konuşmaya başlıyorlar. Tatiana vitrinlerden birine çıkıyor, yüzünü cama dayıyor. Naomi yerde yatıyor, boş kan torbasına tutunuyor. Gecenin içinde kaybolana kadar uzayıp giden tren raylarına doğru dönüyorum. Bir şeye ya da hiçliğe doğru çekilerek yürümeye başlıyorum. Sessizliğe doğru. Tüten karavanın etrafında dönen gerilimden uzağa. Soğutucudan uzağa. Naomi'den uzağa, onun kana susamışlığının tatmini bir şekilde benimkinin inkârını güçlendiriyor.

İpte yürüyormuşum gibi tek ray üzerinde dengede duruyorum. Düşmemeye odaklanmak susuzluğuma odaklanmadığım anlamına geliyor. Çantayı Naomi'ye verdiğim için ne kadar pişman olduğuma. Cildimin kuru olduğu için nasıl kaşındığına. Çünkü kuruyum. İçim kırılğan.

Sesler ve duman kokusu arkamda kayboluyor. Yürümeye devam ediyorum. Dengemi sağlamak için kollarımı uzatıyorum. Ayaklarıma dikkat ediyorum.

Dalların hışırtısı beni hazırlıksız yakaladı ve kaydım, raylardan tökezleyerek çıktım.

Etrafıma bakıyorum. Ağaçlar sallanıyor. Sadece bazıları, bu da rahatsızlığın rüzgârdan kaynaklanmadığı anlamına geliyor. Orada bir şey var.

"Henry mi?" İliklerime kadar o olmadığını bildiğim halde söylüyorum. Gece etrafımı sarıyor. Kalbim küt küt atıyor. "Naomi?"

Cevap verirdi. Eğer o olsaydı, söylerdi.

Yavaşça topuklarımın üzerinde dönüyorum, ters yönde, karavana doğru hızla yürümeye hazırlanıyorum, ama bir engelle karşılaşıyorum. Yolun aşağısında, benimle hayalet kasaba, vampirler ve Naomi arasında, karanlıkta parlayan bir çift kırmızı göz var. Orada öylece süzülüyordu.

Kaskatı kesildim.

Bir an için kendimi gözlerin göz değil de başka bir şey olduğuna inandırdım. Bir an için kendimi onların bir baykuşa ait olduğuna inandırıyorum. Bir an için korku hissetmiyorum çünkü ne olduğumu hatırlıyorum, ama sonra fark ediyorum ki, eğer ben neysem, eğer ben varsam, başka ne var?

Gözler bana doğru hareket ediyor, yüzen iki kırmızı küre bir yüze ait olana kadar yaklaşıyor, yüz bir bedene ait olana kadar yaklaşıyor. Ta ki karşımda çok yaşlı bir kadın olana kadar.

Gülümsüyor, gözleri artık kırmızı değil, sulu bir mavi. "Kayıp mı oldun, canım?"

Kalın bir güney aksanıyla konuşuyor.

"Um..."

"Rayların üzerinde durmayalım. Kaderi kıskırtmak istemeyiz. Zaten yüzüne tükürdükten sonra olmaz. Sanırım kendimi tanıtmalıyım," diyor kadın. "Ben Bayan Alice. Senin adın ne küçük kuş?"

"Ben, Sloane." Adım bir ifadeden çok bir soru gibi çıkıyor. Bu kadınla nasıl etkileşim kuracağımdan, dost mu düşman mı olduğundan emin değilim. "Merhaba."

Benden biraz daha uzun olmasına rağmen omurgası ve omuzları bir şeker kamışı gibi yukarı doğru kıvrılıyor. Saçları beyaz ve ipeksi, tatlı yüzü ise derin çizgilerle kaplı. Kargo pantolonunun içine sokulmuş kırmızı bir flanel gömlek giyiyor, o da sağlam kar botlarının içine sokulmuş.

Sihirli bir şekilde maviye dönüştüğünü izlediğim kırmızı gözleri olmasaydı, neden palto giymediğini merak edebilirdim. Ama üşümediğini biliyorum çünkü

O insan değil. Eğer gözleri onu ele vermediyse, kokusu ele verir. İnsan gibi kokmuyor.

"Sen..." Soruya başlıyorum ama bitiremeyecek kadar saçma buluyorum. Ve belki de kaba?

"Park hizmetleri için çalışıyorum," diyor şekerli ses tonuyla. "G n ll y m. En azından insanlara böyle söylüyorum. Sıradan insanlara. Bu arazi Ulusal Park Servisi tarafından yönetiliyor. Burası tarihi bir yer. Ara sıra ziyaretçiler gelir. Meraklıları. Maceraperestler. Buraya gelirler ve bazıları kaybolur. Bazıları evlerinin yolunu hiç bulamıyor. Çok yazık."

Ne demek istediğimi anladığı için basit bir "evet" yeterli olurdu.

"Sanırım burada yalnız değilsin, değil mi kuşum?"

"Hayır," diyorum ama kelime boğazımda düğümleniyor.

 ks r yorum.

"Zavallılık," diyor ve beni karavana doğru götürmeye başlarken elini sırtıma koyuyor. "Seninle ilgileneceğim. Ziyaretçilerin olması her zaman güzeldir."

Bu kadar kırılgan görünen birinin bu kadar evik hareket etmesini izlemek tuhaf.

Duman kokusundan karavana yaklaştığımızı anlıyorum ve çok geçmeden Elisa'nın, Ilie'nin ve Henry'nin seslerini duyuyorum.

Bayan Alice gıdaklıyor. "şimdi, nerede benim terbiyem? Bir içki ister misiniz?" "Ben iyiyim," diye kekeledim.

"Hadi ama. Utanılacak bir şey yok." Kömür kulesini işaret ediyor. "Seyirciden hoşlanmıyorsan gidip kendine yardım edebilirsin."

Sırtımı ovmaya başladı, kemikli eli içime bastırıyordu.

"Ben..." Başlıyorum ama sesim benim adıma yalan söylemiyor. Sadakati, ihtiyaçtan ağrıyan boğazıma.

"Ama  ylesin, değil mi kuşum?" diyor. "Bunu söyleyebilirim."

"Bizde biraz var. Kampta... Henry'ye sorabilir miyiz?"

Ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni döndürüyor. "Eminim aldırmayacaktır. Ilie. Elisa. Hepsi. Biz eski dostuz. Ayrıca, sahip olduğun her şey seni bir yere kadar götürür. Güven bana, kuşum. Biri teklif ederse, kabul et."

Karşı koymuyorum. Eğer onları tanıyorsa, sorun yok... değil mi?

Beni kuleye, çürük bir yangın merdivenine götürüyor, botları basamakların hemen üzerinde süzülüyor. Tırabzana tutunuyorum, her şeyin binadan ayrılıp yere çakılacağından korkuyorum. Ya da binanın kendisinin çökeceğinden.

"Kimse buraya bakmayı düşünmüyor," diyor Bayan Alice, bir pencereye dalarak. "Oyalanmayın. Yaşlı bir kadını bekletmek kibarlık değildir ve ben çok yaşıyım."

Korkunç, ruhumu öldüren bir kahkaha atıyor. Kulak zarımı yakıyor, asit gibi içimi yakıyor, derimden sürünerek çıkma isteği uyandırıyor. Sesten mümkün olduğunca uzaklaşmak için yangın merdiveninden atlamak istiyorum. Ama susadım ve susuzluğumun kölesiyim. Beni Bayan Alice'i kuleye kadar takip etmeye, kan vaadinin peşinden gitmeye zorluyor.

Kulenin içi çoğunlukla açık, dev makineler, paslı zincirler ve borular, çürümüş ahşapla dolu ufalanan bir kabuk. Dar bir platform var ve onun ötesinde kalan tek şey endüstriyel bağırsaklara doğru üç katlı bir düşüş.

"Bu tarafa," diyor Bayan Alice ve karanlığın içinde kayboluyor. İhtiyatlı bir adım atıyorum. Metal çınlamaları kulede yankılanıyor. "Neden ayaklarını sürüyorsun? Birinin içmesini istiyor musun, istemiyor musun?"

Bir şey değil. Bir şey.

Bayan Alice'in gittiği yöne, çınlamaya doğru yavaşça yürüyorum.

"Daha yakına gel," diyor. "Daha yakına, canım. Daha yakına."

Bir klik sesi ve ardından elektrik fısıltısı duyulur. Sahneyi aydınlatan bir fener tutuyor.

Bir köşede zincirlenmiş üç ceset var. Çıplak, solgun, bir deri bir kemik kalmışlar ama iskelet adam gibi değiller. O doğal görünmüyordu. Bu insanlar insana benziyor. Onlar insan. Ya da öyleydiler.

İkisi sessiz ve hareketsiz, ama ortadaki açıkça nefes alıyor. Göğüs kafesi boyunca gerilmiş olan derisinin içinden ciğerlerinin nabzının attığını görebiliyorum. Ağzı açık, çenesi gevşek. Dişleri eksik ve dili buruşmuş ve grileşmiş.

"Diğer ikisi neredeyse boş. Artıklar. Tabii ilik istemiyorsanız. Başımızın üstünde yeriniz var" diyor. "Ama bunda bolca var. Ve eminim biliyorsunuzdur, canlı canlı daha lezzetli oluyorlar."

Şimdi tüm cesetlerin eksik parçaları olduğunu fark ettim. Soldakinin kolları yok. Sağdakinin kolları var, ama sadece bir bacağı. Ve ayak yok.

"Sorun nedir, canım?" Bayan Alice eğilip sağdaki cesetten bir parmak kopararak bana soruyor. Açık avucunun üzerinde tutarak bana uzatıyor. "Burada yapayalnızım. Savurgan olmayı göze alamam. Sana bir şey teklif ediyorum. Nazik bir ev sahibi olarak."

"Teşekkür ederim," diyorum, alt dudağım titreyerek. "Ama ben... Ben..."

"Neyi bilmiyorsun?"

"Hayır...hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim."

"Hiç denedin mi?" diye soruyor, gözleri kıpkırmızı parlayarak. "Etin tadını? Dişlerinin arasındaki kemiklerin çıtırtısını? Kan bir şeydir, ama zamanla... şey, başka iştahlar geliştirdim."

Parmağı kereviz sapıymış gibi ısırıyor.

"Bence yemelisin," diyor ağzı açık çiğnerken. "Bence hoşuna gidecek. Susuzluğunu giderecek. Seni hemen doyurur."

Başımı sallıyorum. Susadım, çok susadım ama önümdekileri görünce açlıktan ölmeyi tercih ederim. Ölmeyi tercih ederim. Buna katılmayacağım.

"Tadına bak," diyor ve bana bir kez daha yarısı yenmiş parmağını uzatıyor.

"Alice." Henry y a n ı m d a belirdi, iri gözleri tetikteydi. Yüz ifadesi beni rahatlatıyor.

"Peki ya sen, yakışıklı? Bize katılman çok nazikçe. Hiçbir şey ilgini çekmiyor mu?"

"Ne yapıyorsun Alice?" diyor, önüme geçip Alice ve cesetlerle arama giriyor. Beni koruyor.

"Yeni kuşunuza yiyecek bir şeyler getiriyorum."

"Bunun için burada değiliz."

"Dur tahmin edeyim. Yine araba sorunu," diyor. "Ben de beni görmeye gelirsiniz diye düşünmüştüm. Bu kadar gergin olmayı bıraktınız. Çok uzun zaman oldu. Ziyarete geleceğinize söz vermiştiniz."

Parmağından arta kalanı dudaklarının arasına bırakıyor, ağzı doluyken konuşmaya devam ediyor. "Daha geç dönmediğin için şanslısın, kuşum. Ben

Bu ormanda yapayalnızım. Kendime bir arkadaş bulduğum için beni suçlayabilir misin?" Cesetleri işaret ediyor.

"Yanında tuttuğun arkadaşların *yüzünden* yalnızsın Alice," diyor Henry. "Seçtiğin arkadaşlar. Onlara ne yaptığın."

Gıdıklıyor. "Neyi seviyorsam onu seviyorum. Bunun için neden özür dileyeyim? Neden kendimi mahrum edeyim? Beni gören herkes hakkımda bir şey düşünmüyor. Bana kırılғанmışım ya da aptalmışım gibi davranıyorlar. Ya da benden, bu vücuttan iğreniyorlar. Bu bedene sonsuza dek sahip olacağım."

Bana yaklaşıyor. "Bu yüzden ona *çok iyi* bakıyorum. Kendime. Vücuduma."

Ağzını koluna siliyor, sonra yanımızdan geçiyor. "Devam edin. Taşlarınızı atın. Ama sen, kuşum, bilmelisin ki, bu dünyada bir kadın olarak yaşamak için ya verirsin, verirsin ve tükenirsin, boşluğun acısını çekersin ya da almaya başlarsın. Ve ben acı çekmiyorum. Ben zaten payıma düşeni yaptım. Bu yüzden kendimi dolduruyorum. *Num num num num*."

Ben irkiliyorum, o da kıkırdıyor.

"Bana bir tür canavarmışım gibi bakıyorsun ama biz aynıyız, sen ve ben. Sadece bunu kendine itiraf etmeye hazır değilsin. Ne kadar çabuk ne olduğunu kabul edersen o kadar iyi. Çünkü belki kendini kandırıyorsun ama beni kandıramazsın. Bunu istiyorsun. Ne kadar çok istediğinden korkuyorsun. Etten bir ısırık almayı denersen ne olacağından korkuyorsun. Ne kadar hoşuna gideceğinden."

Pencereden yangın merdivenine doğru adım atıyor. "Hadi ama, şimdi. Sabrımı zorlama."

TYangın merdiveninden aşağı inmek yukarı çıkmaktan daha zor. Başım dönüyor ve sürekli arkamı dönüp yardıma gitmek istiyorum.

O insanları ya da en azından hâlâ hayatta olan adamı. Ama onu kurtaramayacağımı biliyorum. Ve o merdivenlere geri dönsem bile, muhtemelen pişman olacağım bir şey yapmış olurum. Onu boşaltmak.

Belki ölmek onu rahatlatırdı, serbest kalmayı hoş karşılardı.

Belki de kendime böyle söylerdim.

Yangın merdiveninin dibine geldiğimizde Henry bana bir sigara ikram etti. Bayan Alice elleri kalçalarında karavana doğru ilerlerken ikimiz geride duruyoruz.

"Uzaklara gitmemelisin, Sloane," diyor.

"Ben... O hepinizin adını biliyordu," diye fısıldadım, sesim sertti. "Sizi tanıyordu."

"Daha önce tanışmıştık," diyor.

"Sen... Onu *tanıyor* musun? Burada neler olduğunu biliyor musun?"

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," diyor ve sigaramı yakıyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." Uzun bir nefes çekiyorum.

"Bizim gibi bazıları kanda durmaz. Bir kez tat almaya başladıklarında..." Duraklıyor, başını sallıyor. "Alice gibi biriyle daha önce tanışmıştın. Bir besleyici. Tanıştığımız gece. Mahzendeki adam. Geçerken karşılaştığımız. Bizim kadar uzun yaşayınca, yollar kesişiyor. New York'taydık ve kalacak bir yere ihtiyacımız vardı. Eve vardığımızda, onun bir kuralı çiğnediğini gördük. Bu yüzden oradaydı. Bu yüzden onu kandan mahrum bıraktık. İntikam."

"Ne kuralı?"

"Bir kızı kaçırmıştı. Birkaç kızı. Genç kızlar."

"Tanrım," diyorum yangın merdiveninin alt basamağına yığılıp kalarak.

"Bu daha da kötüye gidiyor."

"Ama biz öyle değiliz," diyor yanımda oturan Henry. "Biz böyle yaşamıyoruz."

"Tamam, ama yamyam ya da çocuk katili olmamak oldukça düşük bir çıta." "Böyle söyleyince..."

"Sorun ifade tarzı değil. Gerçek bu," diyorum endişeyle yüzümü elleyerek. "Az önce yukarıda gördüklerimle ne yapmam gerekiyor? Onun dışarıda insanları yediğini bilerek. Bu bilgiyle devam etmek zorunda mıyım? Sonsuza kadar mı?"

"Bu dünyada birlikte yaşamak zorunda olduğumuz pek çok dehşet var."

"Biliyorum. Ama daha önce kurban ben olabiliyordum," diyorum, kendimi şaşırtarak. Ağzımdan çıkana kadar bunun farkına varmamıştım. Bir yanımdan aldatılmaktan hoşlandığını fark etmemiştim, çünkü bu bana kendime acımam için bir bahane veriyordu ve düşüşümden bu yana, kendime acımak için herhangi bir bahane, bir hatanın bana her şeye mal olduğunu hissetmek için herhangi bir fırsat aradım, sanki dünya acımasız ve adaletsiz bir yermiş ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi, çünkü yenilgiyi kabul etmek beni zaten sahip olduğumdan daha fazlasını kaybetmekten koruyor gibi hissettirdi. Ama şimdi birden fazla hata yaptım ve tüm hikâyem mahvoldu. "Sadece bunaldım. Ve benim hakkımda söyledikleri. Hakkında..."

Onun gibi olabileceğim imasını tekrarlayamam. Susuzluğumun beni böylesine ahlaksız bir şımarıklık noktasına getirmesine izin verebileceğimi.

"Onu dinleyemezsin," diyor.

"Beni korkutuyor," diyorum, sesim küçük ve titrek. "Susuzluk beni korkutuyor." "Sana göstereyim," diyor önümde diz çökerek.

"Bana neyi göstereceksin?"

"Öldürmeden nasıl yaşarız. Kimseye zarar vermeden. Kanımızı nasıl alıyoruz?" diyor. "Yakınlarda bir kan bankası, bir hastane bulacağız. Bunu daha önce sayısız kez yaptık. İstmeden verilen bir damla kan bile yok. Söz veriyorum. Bunu sizin için yapmama izin verin."

"Neden?" Yorgunluğum yerini alaycılığa bırakarak soruyorum. "Neden bana iyi davranmaya çalışıyorsun? Suçluluk duygusu mu? Anlamıyor musun? Sözlerin, vaatlerin hiçbir şey ifade etmiyor. Sana nasıl inanacağımı, nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Kendime bile nasıl güveneceğimi bilmiyorum."

Başını sallıyor, saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Bana nedenini soruyorsun. Görmüyor musun? Hissetmiyor musun? Bunu hayal mi ediyorum? Aramızda ne var? Eğer öyleysem, söyle bana."

İç çektim. "Hayır. Ben..."

"Güvenini nasıl kazanabilirim?" Ellerini dizlerime koyup onları birbirinden ayırıyor ve boşluğa, içime doğru eğilip beni öpüyor. "Bu şekilde mi? Ağzıma güvenecek misin? Kendimi kanıtlamama izin verecek misin? Söylediklerimde ciddi olduğumu kanıtlamama. İzin verir misin?"

Sinizmin değirmen taşını serbest bırakmak ve kendime bu anda olma izni vermek, koşulları, sonuçları, korkuyu veya utancı, gelecekteki utanç potansiyelini düşünmemek doğal gelmiyor. Doğal değil, garip, yanlış. Çok yanlış.

Ama sonra, aniden, artık öyle değil. Ya da öyle ama benim umurumda değil. "Devam et o zaman," diyorum, boğazım hâlâ kuru ve kelimeler boğuk ve kısık.

"Kanıtla."

Elleri gömleğimin altından kayıyor, teni tenime değiyor. Pantolonumun düğmelerini açıyor, yan tarafımı öpüyor ve sonra bacaklarımın arasına giriyor. Açıkta, yangın merdiveninin dibinde, kömür kulesinin gölgesinde.

Coşku bedenimi, varlığımı sarsarken sırtım kamburlaşıyor ve koyu kadife gökyüzüne bakıp zihnimi bunun dışındaki her şeyden arındırmayı başarıyorum: *Lanet ile tedavi arasındaki farkı nasıl anlayacağız?*

—

Karavana geri döndüğümüzde, artık atmosfere duman püskürtmüyordu. Bayan Alice tamir etmiş gibi görünüyor. Onunla sohbet etmekten son derece memnun görünen Naomi ile sohbet ediyor. Hatta büyülenmiş. Alice hakkında bildiklerimden habersiz. Ilie, Elisa ile birlikte

Terk edilmiş dükkânlardan birine adım atıyor ve Tatiana birkaç metre ötede bir mataradan kan olduğunu tahmin ettiğim bir şey içiyor.

"Bakın kim gelmiş. Ben de ikinizin kaybolduğunu sanıyordum," diyor Bayan Alice, bana ve Henry'ye dönerek. "Bana teşekkür borçlusunuz. Buradan çıkabileceksiniz. Gerçi ne kadar uzağa gidebileceğinizi bilmiyorum. Güneş sizi beklemez, biliyorsunuz."

"Teşekkür ederim Bayan Alice," diyor Elisa, ayağa kalkıp kampçıya doğru yürürken.

"Evet, çok çok teşekkür ederim," diyor Ilie, Elisa'yı takip ederek.

"Ah," diyor Alice ve Elisa'nın buklelerinden birini çekiştirerek düzeltiyor.

"Ee," diyor Naomi bana, "nereye kayboldun?"

Sadece başımı sallıyorum.

Henry minibüsün şoför kapısını açmaya giderken, "Gidiyoruz," dedi. Kilitli.

"Durun bakalım. O kadar hızlı değil," diyor Bayan Alice, karavanın anahtarlarını başının üzerinde sallayarak, havaya nüfuz eden kaba ve sinsî bir şeyi serbest bırakıyor. "Çünkü bunu hiçbir şey için yapmıyorum. Geçen sefer bir iyilikti ve bunu yapmaktan mutluydum. Ama bir ara beni görmeye geleceğini, bir yemeği paylaşacağımızı söylemiştin. *Yalan* söyledin. Bu yüzden bu sefer karşılığında bir şey istiyorum. Ve bunu şimdi istiyorum."

"Ne?" Henry beni ürküten bir suratsızlıkla "Ne?" diyor.

"Madem bu kadar tatlı bir yaşlı kadını, sana bir seçenek sunacağım. Ya üzerindeki tüm kanı bana verirsin, ki küçük kuşun bana söylediği için biraz kanın olduğunu biliyorum," dedi ve beni işaret ederek anında midemin bulanmasına neden oldu, "ya da... bunu alacağım."

Naomi'nin yanına yaklaşır, Naomi kaskatı kesilir. Alice uzanır ve çenesini kaldırır. Önce nazıkçe. Ama sonra Naomi'nin çenesini kavrayarak kenetlenir. "Görünüşünü beğendim. Sanırım bir zamanlar, yıllar, yıllar, yıllar önce benim olduğum gibi görünüyorsun."

"Artık onu bırakabilirsin," diyorum, sesim benzin istasyonu görevlisine yaptığı o tuhaf şeyi yapıyor. Sesim farklı çıkıyor. Korkutucu.

Bayan Alice kımıldamıyor. Gözlerini yana, bana doğru kaydırıyor. Şurup gibi bir gülümseme takınıyor ama gözleri kıpkırmızı. "Ah canım, sen böyle mi

büyüklerinle konuşmak? Tsk, tsk, tsk."

Alice Naomi'nin çenesindeki tutuşunu bıraktı ve saçlarını okşamaya başladı. Tırnaklarının ne kadar uzun olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim. Ne kadar keskin. "Sana çok mu sert davrandım, tatlım? Özür dilerim. Beni affetmelisin. İnsanlara alışık değilim. Burada çok yalnızım. Çok yalnızım ve yalnız olmak için çok zamanım var."

"Sorun yok, Bayan Alice," der Naomi, onu hemen affeder ve şüphenin faydasını ona tanır. Naomi'ye göre Bayan Alice yaralı bir kuş. Empatiyi hak eden bir yaratık.

"Ne kadar tatlısın," diyor Alice. "Burada benimle kalmak ister misin, tatlım? Sana nasıl olunacağını öğreteceğim. *Gerçekten* nasıl olunacağını. Bu kalabalık benim gibi anlamıyor. Buralarda avlanmak güzeldir. Birlikte iyi yemek yiyebiliriz."

"Hayır," diyor Henry hiddetle.

"Hayır mı?" Bayan Alice diyor ki. "Seninle konuşmuyordum, değil mi?"

"Ayrılmayacağız," diyor. "Naomi bizimle birlikte. Sana iki çanta vereceğiz. Tüm verebileceğimiz bu."

Bayan Alice'in gözleri tekrar kızarır. Bu kez o şekilde kalırlar. "Seçeneklerden biri bu değildi. Anlaşma yok."

Tatiana matarasını cebine sokar ve Bayan Alice'in yanına gider. "En iyi teklifimiz bu. Kabul etmenizi öneririm."

"Ya da ne?" Bayan Alice kısa ve acı bir kahkaha atar. "Bugünlerde kimsenin ahlakı kalmadı. Minnettarlık ya da saygı duygusu yok. Ama ben bildiğimi okuyorum. Ya istediğimi alırım ya da aracınızı alamazsınız."

Her şey çok hızlı oluyor. Tatiana anahtarları almak için hamle yaptı ve Alice ona arkadan vurdu. Tatiana Bayan Alice'i boğazından yakalamadan önce tokadın şokunu zar zor atlatıyorum.

Alice, Tatiana'nın yüzünü tırmalayınca Henry onun bileklerini tutup arkasına götürüyor. Çaresiz yaşlı bir kadına şiddet uygulamadıklarını kendime hatırlatmak zorundayım. Görüldüğü gibi değil. Ama Naomi bunu anlamıyor. Benim gördüklerimi görmedi, Bayan Alice'in iştahını bilmiyor.

"Hey!" diyor.

Bayan Alice'in kırmızı gözleri Naomi'ye kayıyor. Manipölasyon için bir fırsat var ve o hiç tereddüt etmiyor. "Lütfen. Bana zarar veriyorlar."

"Bırak onu!" Naomi Henry'nin kolunu çekerek bağırır. "Ben kalacağım! Kalacağım. Ben..."

Naomi'nin açıklamasıyla dikkati dağılan Henry tutuşunu gevşetmiş olmalı, çünkü Bayan Alice'in elleri serbest kalır. Hızlıca Tatiana'nın yüzüne doğru uçuyorlar. Gözlerine.

Bayan Alice'in tırnakları acımasızca büyümüş, inanılmaz derecede sivri. Tatiana çığlık atıyor ve sonra Bayan Alice kurtuluyor ve Tatiana yerde, ipek pijamaları karla ıslanmış bir halde yüzünü ellerinin arasında tutuyor. Fransızca konuşarak kendi kendine inliyor.

"Kızım," diyor Bayan Alice Naomi'ye, yine tatlı tatlı gülümseyerek, kucaklaşma beklentisiyle kollarını iki yana açarak.

Naomi geriye doğru tökezliyor.

"Haydi, sevgilim. Bence çok iyi iş çıkaracaksın. Bu ormanda sana rastlayan biri, seni her yerde takip etmekten mutluluk duyacaktır, sanırım." O böyle gülümserken, dişlerinin arasında deri olduğunu görebiliyorum.

Acaba Naomi de görüyor mu?

"Kalmıyor," diyorum. "Sana kan vereceğiz. Kanı alabilirsin."

Tatiana yere tükürüyor. Gözleri bozulmamış ama yapışkan bir pembe, yüzü siyah rimelle kaplı. Henry'ye bakar ve ona yabancı dilde bir şeyler söyler.

"İşte!" Ilie diyor ki. O ve Elisa soğutucuyu aldılar. Açıyorlar, Alice'in ayaklarının dibine bir torba kan atıyorlar, sonra bir tane daha. Ama Alice artık ilgilenmiyor gibi. Naomi'ye odaklanmıştı.

"Kalacağım," der Naomi. "Sorun değil. Kalacağım."

"Ne yapıyorsun?" Ona soruyorum. "Dur. Seni burada bırakmayacağım. Onunla olmaz."

"Ne fark eder ki?" diyor, alışılmadık bir şekilde boyun eğerek.

"Onu duyduunuz. O kalıyor," diyor Bayan Alice. Vücudu titrer ve birden Naomi'yi saçlarından tutup ormana doğru çekmeye başlar. "Hayır.

fikrini değiştiriyorsun, sevgilim."

Naomi ilk tutuklandığında saldırı suçundan tutuklanmıştı. Smith ona gönderdiğim çıplak resimleri yaydıktan sonra beni teselli etmek için yatakhaneime gelmişti. Bana sigara içmek için dışarı çıkacağını söyledi ama gidip Smith'i buldu ve yüzüne yumruk atıp telefonunu kırdı. Tüm bunlar dışarıda, sokakta oldu, bu yüzden kampüs güvenliği yerine NYPD geldi ve Naomi'nin on dokuz yaşında bir kız olmasını pek umursamadılar. Nihayet bir sınıf arkadaşım beni durumdan haberdar edince yatakhaneimden çıktım. Tüm bu olay okulda daha fazla ünlenmeme neden oldu ve bazen kendi kendime ilaç kullanmamın asıl nedeninin bu olup olmadığını merak ediyorum. Çünkü Naomi'yi suçlamak her zaman daha kolay olmuştur. Çünkü ne zaman beni kurtarmaya çalışsa, işleri daha da kötüleştiriyor.

Ama beni kurtarmaya çalışıyor. Onun beni sevdiği gibi sevmek bir yük olabilir. Bunu hak edip etmediğimden asla emin olamayacağım. Onu sadece elimden geldiğince sevebilirim.

Bayan Alice onu saçından sertçe çekti ve Naomi irkildi, sonra ben oradaydım ve Bayan Alice'in kolunu ağzıma aldım ve tüm gücümle ısırdım ve o korkunç çığlığı attı ve benden uzağı düştü.

Kanı ağzımda ve tadı hiçbir şeye benzemiyor ama bu beni sadece kızdırıyor. Küskün. Kuduz. Onu çiğneyip tükürmek istiyorum.

"Hepinizin tasmaşı var," diyor Bayan Alice, kolunu tutarak ve kanamayı durdurmak için yaraya bastırarak.

Henry'nin ne dediğini hatırlıyorum. *Kanımız akıyor. Damarlarımızda kan var. Kalın bir derimiz var ama aşılmaz değiliz. Dikkatli olmalıyız; ayıracak çok şeyimiz yok. Kaybetmek acı verir.*

"İyi," diye bağılıyor Bayan Alice, anahtarları fırlatıyor ve karda yatan iki torba kanı topluyor. "Defolun buradan. Defol! Ama bir daha geri gelme. Yoruldum...."

Sesi kesiliyor ve onun için üzülüyorum. Üzülmemeliyim. O katil bir yamyam. Ama yalnız. Ve kim bilir ne kadar zamandır yalnız? Sonsuza kadar yalnız kalabilir. Belki de yalnızlık hepimizi canavar yapar.

Belki de mazeret değildir.

Kanının yavan yapışkanlığı dilimde ve ağzımın damağında kalıyor. Bundan ve ona bu şekilde saldırdığım için kendimden iğreniyorum. Onun bedeninden aldım, bedenlerle beslediği bir bedenden. Onu ısırdım. Bir yamyamı yamyamlaştırdım.

Bayan Alice son bir çılgılık atarak tepelere doğru kaçıyor. Kırmızı gözlerinin uzaktaki ağaçlardan bizi izlediğini görüyorum.

Henry uzanıp anahtarları yerden almadan ve "Gidelim" demeden önce bir an sessizlik oluyor.

Elisa kolunu Naomi'ye doluyor ve onu karavana bindiriyor.

Ilie, Tatiana'nın ayağa kalkmasına yardım ediyor. Bacaklarındaki kırıntıyı temizliyor ve bana doğru geliyor.

"Sen bir vahşisin," diyor beni yanağımdan öpmeden önce. Ne zaman fikrinin değiştiğinden emin değilim. Bu yabancıların ne zaman aile gibi hissetmeye başladığından emin değilim.

O karavana biniyor, sonra da Ilie. Henry beni bekliyor. Göz göze gelmeden yanından geçip gidiyorum, şiddet patlamamdan, vahşiliğimden utanıyorum. Karavanın içinde yanıma oturuyor, elini kalçama koyuyor. İzin verirsem utancımı hafifletebilecek basit bir güvence eylemi.

"Herkes içeride mi?" Elisa ön koltuktan soruyor. "Buradayız," diyor Ilie. "Hadi gidelim!"

İtişip kakışmaktan yorgun düşmüştüm ve artık başımın ağırlığını boynumda taşıyamıyordum, bu yüzden başımı Henry'nin omzuna yasladım.

"Bazen tuhaf insanlar olur," diyor Ilie. "Bayan Alice tuhaf biri. İnsanlarla arası pek iyi değil. Birden fazla şekilde."

"Mm," diyor Naomi, titreyerek. "Nasıl oluyor da birini dönüştürmüyor? Kendine bir arkadaş mı edinecek?"

"Yeterince büyük değil," diyor Henry.

"Ama o yaşlı," diyor Naomi.

"Görünüş olarak. Geç döndü. Zalimce. Onu değiştiren kişi tarafından terk edildi. Kendi başının çaresine bakmaya bırakıldı. Susuzluğunun onu tüketmesine izin verdi. Birini dönüştürmek için gereken kısıtlamayı hâlâ öğrenemedi. Ustalaşmak yüzyıllar alır ve sadece birçok kez yapılabilir. Dönüşüğünde

Birine kendinizden bir parça verirsiniz. zünüzü. Ruhunuzu. Eğer çok fazla Şey vererseniz, geriye hiçbir Şey kalmaz."

Neredeyse kaç kişiyi dönüştürdüğünü soracaktım ama bilmek istemediğıme karar verdim.

"Doğru," diyor Naomi.

"Neden kalmak için gönüllü oldun?" diye sordum. "Bunu neden yapasın ki?"

Omuz silkiyor. "Eğer bu kadar büyük bir Şey olacaksa, bir süre onunla takılmamın daha kolay olacağını düşündüm."

"İnsanları yiyor lan," dediğımi duyuyorum. Gergin bir duraksama oluyor ve Bayan Alice'in derisini ısırdığımdaki kalın, lastiksi dokusunu hatırlayarak midem bulanıyor.

"Bekle. Ne?" Naomi sorar. "Az önce ne dedin sen?"

"Boş ver. Bilmesen daha iyi."

"Bana söylemeyecek misin?" diyor, sesi hırçın. "Tamam. Neden kalmak için gönüllü olduğumu biliyor musun? Çünkü beni etrafında istemiyor gibisin, Sloane. Tüm bunların benim hatam olduğunu düşündüğünü itiraf ettin. Ve sen beni iki gece üst üste ektin. Öylece git-"

"Sanırım artık nasıl bir his olduğunu biliyorsun." "Gerçekten mi? Gerçekten mi?"

"Seni etrafımda istemediğımi nasıl söylersin? Seni az önce neyden kurtardığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sanırım artık nasıl bir his olduğunu biliyorsun. Son yirmi yıldır senin için ne yaptığımı."

"Unut gitsin," diyorum. "Unut gitsin."

"Tamam, tabii. Elbette, Sloane. Gömelim ve nasıl sonuçlanacağını görelim." "Gömelim."

"Kavga etmeyin, aşklarım," diyor Ilie.

"Kavga etmiyoruz," diye hep bir ağızdan bağırıyoruz.

Ilie kaşlarını kaldırıyor, ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor.

"Üzgünüm, Ilie," diyorum.

Naomi i çeker ve Ilie'nin kucağını yastık olarak kullanarak uzanır. Gözlerini kapatır ve Ilie onun saçlarıyla oynar.

Bir süre sonra Naomi hafifçe horlamaya başlayınca Henry bana "İyi misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Hayır, değilim."

Donner Partisi hakkında saplantılı bir şekilde okuduğum bir dönemden geçtim. Yamyamlık bana çok soyut, Noel Baba kadar gerçek geliyordu. Buna tanık olmak, gerçekliğimde dayanabileceğimden tam olarak emin olmadığım bir başka bükülme oldu. Ve Naomi ile aramızdaki bu gerilim, susuzluğumuzun aramıza soktuğu kama, en az susuzluğun kendisi kadar tehlikeli geliyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Keşke hiç olmasaydı diye düşünüyorum," diyorum. "Alice'i ya da besleyicileri bilmediğimi. Keşke ona o şekilde saldırmasaydım. Onu öyle ısırmasaydım."

"Neden? Arkadaşını savunuyordun."

"Evet, ama..." İlerlemenin bir yolu olduğuna inanmak istiyorum. Özgürlük, aşk, seks, arkadaşlık, heyecan ve sorumluluk, sonuç, suçluluk ve utanç olmayan bu gençlik rüyasını satın almak. Sonu felaketle bitmeyecek gerçek bir ikinci şansa inanmak istiyorum. Ama ya bu şekilde var olmak benim için çok fazlaysa? Ya kan o kadar rahat akmayı bırakırsa ya da o kadar rahat akmaya başlarsa ki neyle beslendiğimi unutursam? Ya bu bana Naomi'ye mal olursa? O zaman ne olacak?

"Sana söz verdim. Sana nasıl yaşayabileceğimizi göstereceğim," diyor ve elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öpüyor. "Bana izin verecek misin? Bana güvenecek misin? Deneyecek misin?"

İstiyorum ama bu çok acı verici. Ve bana kendimle nasıl yaşayacağımı öğreneceğime dair söz veremiyor.

W Kuzey Carolina'ya vardık ama Wilmington'a varamadık. Sabah güneşi bizi yoldan çıkarıyor, parlak ve sarı, neşeli bir düşman.

"Bugün burada kalabiliriz," diyor Elisa, bir Comfort Inn'in otoparkına girerken. "Ya da bir kamp alanına gidebiliriz. Gölge bir yer buluruz. Hepimiz arkada uyuruz."

"Hayır," diyor Tatiana. "Bizden çok fazla var. Düzgün bir yatak istiyorum. Yumuşak çarşaf." "

Comfort Inn'de ikisini de bulabileceğinden şüpheliyim ama karavanın arkasında uyumak istemediğim için çenemi kapalı tutuyorum.

Elisa otelin önüne park ediyor, o ve Henry bize oda ayarlarken biz de tentenin altında bekliyoruz. Ilie nazikçe valizlerimizi ve içinde kalan tek kan torbasıyla birlikte soğutucuyu boşaltıyor. Naomi'nin onun varlığıyla seğirmesini izliyorum, gözlerini ondan alamıyorum.

Tatiana matarasından bir yudum alıyor. Gözleri bir çift göz alıcı güneş gözlüğünün ardında saklı. Şişeyi bana uzatıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Hayır mı?" diye sorar. "İstemiyor musun?"

İstiyorum. Sorun da bu. "Gözlerin nasıl?"

"Acıtıyorlar," diyor. Düşünceli bir şekilde başını yana eğiyor. Sonra uzanıp çenemi yukarı kaldırıyor. "Kendini mahrum bıraktığında mutsuz oluyorsun. Kendini şımarttığında mutsuzsun. İliklerinize kadar mutsuzsunuz. Henry bunu tedavi edemez. Denerken acı çekecek. Arkadaşının çektiği gibi."

Yüzümü okşuyor, sonra beni öpecekmiş gibi eğiliyor. Kulağıma fısıldıyor, "Keşke yansımana bakabilsen. Yüz yüze

Neşenizi rehin alan kişiyle yüzleşin. Belki o zaman onu affedebilirsiniz. Belki o zaman geleceğine aşık olmayı umut edebilirsiniz."

Beni öpüyor. Şok olmuş, açık ağzımı öpüyor. Dudakları inanılmaz yumuşak ve gül gibi kokuyor.

"Sonsuzluk debelenmek için uzun bir süre, *ma chérie*," diyor, güneş gözlüklerini indirerek bana sızan, pembemsi bir yapışkanla kabuk bağlamış gözlerini gösteriyor. "Çok uzun."

Güneş gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve bana arkasını dönüyor. Şimdi parlatıcıyla kayganlaşmış dudaklarıma dokunuyorum. Sözleri beynimde dolaşüyor ve kendimi çıplak, açıkta hissediyorum. Montumun fermuarını çekiyorum, sanki bu beni örtecekmiş gibi.

"Anahtarlar!" Elisa, otelin otomatik kapılarından tuhaf bir şekilde atlayarak üç anahtar kartı tuttuğunu söylüyor. "Şato değil ama iş görür."

Otelin lobisi küçük, loş ışıklı, muşamba zeminli ve asma tavanlı. Ağır bir çamaşır suyu kokusu var ama en azından bu temiz olduğu anlamına geliyor. Elisa asansör için düğmeye basıyor. Naomi tezgâhın arkasındaki kadına ters ters bakıyor, o da kibarca gülümseyip el sallıyor, bu kadar dostça selamladığı kişinin dişleriyle boynunu parçalamaktan başka bir şey istemediğinin farkında değil.

"Hayır," diyorum, koluna girerek.

"Ben iyiyim," diyor benden uzaklaşarak.

Asansör çalışıyor, kapılar açılıyor ve altımız birden asansöre doluyoruz.

Eksantrik bir grup olduğumuzun farkındayım. Tatiana ipek pijamalarıyla, Ilie hipster-korsan kıyafetlerinden biriyle, Elisa uzun, dökümlü bir elbiseyle. Henry, Naomi ve ben biraz kirli olsak da nispeten normal görünüyoruz. Hiçbirimiz havaya uygun giyinmemişiz - dışarısı dondurucu soğuk. Dikkatleri üzerimize çekmek istemiyorsak, çok kötü bir iş yapıyoruz.

Odalarımız ikinci kattaki koridorun sonunda. Hepsi yan yana. Elisa ve Tatiana ilk odayı alıyorlar. Ilie ikinci odanın önünde duruyor, Naomi'ye bakıyor, o da bana bakıyor.

"Sen ne yapmak istersen," diyorum. Aramızdaki gerilim son derece iğrenç ve umarım Ilie'yle gider de ben de Henry'yle kaçabilirim. Böylece o da ağzıyla dikkatimi dağıtabilir.

"Pekala, Ilie," diyor Naomi, kollarını onun beline doluyor ve ona sıkıca sarılıyor. "Hadi kendimize bir pijama partisi yapalım."

"Çok eğlenceli," diyor Ilie gülümseyerek.

Henry ve ben son odayı aldık. Beklediğimden daha güzel. Halı bazı yerlerde yırtılmış ve duvar kağıdı soyulmuş ama temiz. İki tane orta boy yatak var, bu da garip bir çıkmaz yaratıyor. İki yatağı da kullanacak mıyız? Yoksa birini mi paylaşacağız?

Kapı çalınıyor ve Ilie'nin sesini duymadan önce midem bulanıyor.

"Soğutucu sende," diyor. "Naomi'nin içmeye ihtiyacı var."

Henry kapıyı açar ve hepsi oradadır. Ilie, Naomi, Elisa ve Tatiana. Henry kan torbasını çıkarırken yataklara uzanıp rahatlarına bakarlar. Banyodan plastik bardakları alır, torbayı kazığıyla deler ve iki tane bile döker. Bardaklar elden ele dolaşüyor, en son Naomi ve ben alıyoruz.

Susuzluğuma direnmek için çekimser kalmayı düşünüyorum. Ama yoksunluk işe yaramıyor gibi görünüyor. Kendimi cezalandırmak için yaptığım her girişim beni sadece bir sonraki hatama götürdü.

Ayrıca, bunun son tedarikimiz olduğu da aklımdan çıkmıyor. Ne zaman daha fazla alacağımızı bilmiyorum. Nasıl alacağımızı da. Belki bu diğerleri tarafından fark edilmiyordur. Kesinlikle konuşulmuyor.

Bardaklardan birini dudaklarıma götürüyorum ve gözlerimi kapatıp içiyorum. İçime çekiyorum. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir tat. Kusursuz bir ilaç. Beni sakinleştiriyor.

"Gün daha yeni başlıyor," diyor Ilie. "Uyanık kalalım." Tatiana esniyor. "Çok yorgunum."

"Ben de," diyor Elisa. Parmak uçlarında ayağa kalkıyor, piruet yapıyor, reverans yapıyor ve sonra "Tatlı uykular" diyor.

Tatiana onu takip ederek dışarı çıkar ve kapıda durup, "Ilie, aşıkları rahat bırak," der.

Yanaklarımin kızardığını hissediyorum.

"Hiç eğlenceli değilsiniz. Naomi, gidip eğlenelim. Televizyon izleyebiliriz. Otelde koşturabilir, casusmuşuz gibi davranabiliriz" diyor.

"Uyuşturucunuz var mı acaba?"

"Tabii ki uyuşturunca var," diyor gülerek.

Kız Henry'nin üzerine atlar ve Henry de onu sırtına alarak koridora çıkar. Henry kapıyı arkalarından kapatır.

"İlie ile iyi olacaktır," diyor. "O görüldüğünden daha zeki." "Sen öyle diyorsan."

"Seviyorum." Beni öpmek için yüzümü ellerinin arasına alıyor. Esnemek için durdu. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok," diyorum esnemesini yakalayarak.

"Yorgunum." "Uyuyalım mı?"

Ona baktığımda, yüksek sesle konuşamayacak kadar utangaç olduğuma dair çok iyi bir fikir ediniyorum. Neredeyse. "Önce duş alabilir miyiz?"

Sırıttıyor. Tilki sırtışı. Kanaryası olan kedi sırtışı.

Birbirimizi soyuyoruz. Birbirimizi sabunluyoruz, köpük oluşturmak için ellerimizi kullanıyoruz. Birbirimize bakıyoruz. Birbirimizi öperiz. Birbirimizi temizliyoruz. Daha önce hiç yaşamadığım bir yakınlık. Joel ile geçirdiğim onca yıl boyunca bile.

Bir an için adını bile hatırlayamadım.

Küçük bir parçam bu konuda kötü hissetmem gerekip gerekmediğini merak ediyor, bu ilişkinin kaybını henüz sindiremediğimi ya da tam olarak kavrayamadığımı kabul ediyor. Ama çoğum Henry'nin saçını yıkamakla meşgul.

Duştan çıktıktan ve birbirimizi havluyla sildikten sonra yatağa giriyoruz, tek kişilik yatağa ve bana sarılıyor. Teni hala biraz ıslak.

Uzun bir süre nektar gibi bir sessizlik içinde yatıyoruz.

Sonra da "Hüzünlü şarkımı dinlemek ister misin?" diye sorar.

Başımı sallıyorum, sonra başımı göğsüne yaslayıp kalbinin düzenli atışını dinliyorum.

"Bir zamanlar bir prenstim. Yüzyıllar önce. Buradan çok uzakta," diyor, aksanı değişiyor, sesi derinleşiyor. "Pek çok savaş gördüm. Birçok savaşa katıldım. Öldürdüm. Kazandım. Kaybettim. Seçmediğim, sevmediğim, beni seçmeyen ya da sevmeyen, çok genç yaşta ölen bir kızla evlendirildim. Babam zalimdi ve küçük kardeşlerim bana kızgındı. Güvenebileceğim hiç arkadaşım yoktu. Bir savaş alanında yalnız öleceğimi düşündüm. Ölmek için bu hale geldim, kendimi bir savaşçıya kanıtlayabilmek için."

Artık var olmayan bir krallık. Artık beni hatırlamadığını bildiğim tarih tarafından onurlandırılmak. Yüzyıllar boyunca karanlıkta sürüklendim, kim olduğumdan nefret ettim, kim olacağımdan emin değildim."

Duraklıyor.

"Bana bir zamanlar güneş ışığına adım atmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatıyorsun," diyor. "Sıcaklığı hissetmek. Gerçek parlaklığı deneyimlemek. Somut ve soyut olan her şeyi."

Birinin bana söylediği en güzel şey bu ve keşke nasıl yanıt vereceğimi bilseydim. Keşke sözlerine inanabilseydim, onunla olduğu yerde buluşabilseydim. Keşke bu yabancıya nasıl güveneceğimi bilseydim - tüm yaramazlığına, tüm tehlikesine, tüm güzelliğine ve aramızdaki aşk olabilecek çekime.

Boğazım kan için değil ama ses için, doğru kelimeler için can atıyor. Bir şey söylemem lazım. İhtiyacım var.

"Teşekkür ederim," dedim ona. *Teşekkür ederim. Teşekkür mü?*

Yeni bir sırtış. Aptalca ya da sinsi değil. Umutsuz. Batan bir gemide gökyüzüne hayranlıkla bakan bir adamın sırtışı.

"Biraz uyu," diyor ve komodine uzanıp sigarasını alıyor. "Sigara içmek için dışarı çıkıyorum."

"Tamam. Pekala."

Yataktan kalkıyor, giyiniyor, beni alnımdan öpüyor. Sonra gitti ve ben yalnız kaldım ve ona ne söylemem gerektiğini merak ettim. "Teşekkür ederim" dışında herhangi bir şey.

Gözlerimi kapatıyorum ve Bayan Alice'i görüyorum, dişlerinin arasındaki deriyi. Korkunç kahkahasının yankısını duyuyorum. Onun kanını hatırlıyorum. Bardaktaki kanı. Naomi'nin dudaklarındaki Lee'nin kanı. Mola yerindeki adamın kanı. Matthew'un kanı, ilk kurbanımız, kulübemizin arkasındaki ormanda bırakılmıştı.

Göl evindeki kirli aynada son kez gördüğüm, göreceğim yansımamı hatırlıyorum. Naomi'yi hayal ediyorum, onu Ilie ile koridorun karşısında, birbirlerinden yasadışı maddeler çekerken hayal ediyorum. Ve Elisa, bukleleri yüzünü sarmış, uyku maskesini gözlerinin üzerine indirmiş. Tatiana, ipek pijamalarıyla yatağa yayılmış, güzel, şirret ve hatta belki de bilge.

Belki de geleceğime aşık olmayı umabilirim. Bu geleceğe. Bu insanlarla. Onunla birlikte. Henry.

Eğer suçluluk duygusunu ve korkuyu aşabilirsem. Susuzluğumu kabul edersem. Gözlerimi açıyorum ve yatağın ayak ucundaki boş soğutucuya bakıyorum, uykuya dalana kadar kendimi yoruyorum.

—

Uyandığımda Henry yanımda değildi. İlk başta, beni güneş ışığıyla ilgili anılarıyla kıyaslayan romantik açıklamasına verdiğim ılımlı yanıtta rahatsız olarak diğer yatağa geçtiğini düşündüm. Ama cesaretimi toplayıp baktığımda orada olmadığını görüyorum. Odada hiç yoktu. Geri döndüğünü hiç sanmıyorum.

Saat 17:00'yi gösteriyor. Yanlış olabilir, ama değilse, bütün gün ortalıkta yoktu.

Yataktan kalkıp pantolonumu, tişörtümü ve çorapsız botlarımı giyiyorum. Odamızın kapısını açtığımda Naomi orada duruyordu.

Elimi göğsüme götürdüm. "Beni korkuttun."

Kan lekeli olmasına rağmen hâlâ Penny Lane ceketini giyiyor. Gerçi lekeler göze çarpmayan bir kahverengiye dönüşmüş. Kimse kan olduğunu düşünmez. Umarım.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum.

"Bilmiyorum. Drakula'ya sor," diyor ve odasını işaret ediyor.

"Ne?"

"Erkek arkadaşın yarım saat önce kapımızı çaldı. Hepsi içeride komplo kuruyor. Sigara içmek için dışarı çıktım," diyor ve bir paketi havaya fırlatıyor. "Artık beni öldürmeleri konusunda endişelenmeme gerek yok. O sulu tatlı gümüş astarı aramayı ne kadar sevdiğimi bilirsin."

"Ne demek komplo kurmak?" Ben de diyorum ki. "Koridorda durmayalım." Onu odama çekiyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

"Anladığım kadarıyla aynı yatağı paylaşıyoruz," diyor ve hâlâ kraliçe olan diğer yatağa uzanıyor.

"Ne dedi? İçeri girdiğinde."

"Bir banka soyuyorlar," diyor rahatça, bir sigara yakarak. "Sigara içmeyi özlemişim. Lolipop mu? Ne düşünüyordum ki?"

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Mavi ahududu aynı etkiyi yaratmıyor, biliyor musun?"

"Hayır, bankadan bahsediyorum. Şunu da çıkar, alarmı çalıştıracaksın."

İnliyor ama dediğimi yapıyor, kalkıyor ve sigarayı banyo lavabosunda söndürüyor. "Bu gece bir banka soyacaklar."

"Ciddi misin sen? Anlayamıyorum."

"Kusura bakmayın. Bu gece bir banka soyacağız," diyor duvara yaslanarak. "Bir kan bankası. Ve evet, ciddiym."

"Tam olarak ne dedi?"

"Kapıyı çaldı, bizi uyandırdı. Tatiana ve Elisa'yı uyandırdı. Hepsi odamızda toplandı. Bir kan bankası bulduğunu ve bu gece soyacaklarını söyledi. Biraz tereddüt vardı çünkü çok kısa bir süre kalmıştı. Genelde böyle şeyleri çok önceden planlarlar. Ilie, "Acelen ne?" dedi. Henry söylemedi ama sanırım hepimiz biliyoruz."

"Neyi biliyorsun?"

Bana işaret ediyor. "Acele et."

"Ben mi?"

"Şey, ve bu." Soğutucuyu işaret ediyor. "Bayan Alice bize izin verdi."

"Kan bankasını bekletmek istemiyorum."

"*Bonnie ve Clyde*'dan çok *Ocean's Eleven*'a benzeyecek gibi görünüyor."

Hazırlanmamış yatağa uzanıp başımı ellerimin arasına alıyorum. O da yanıma oturuyor.

"Belli ki bu onların ilk seferi değil," diyor. "İhtiyacımız olanı alacağız..." Beni çiğneme taklidi yapıyor. "Diyet Dr Pepper gibi bardaktan yudumla. Dr Pepper tam olarak neyin doktoru?"

"Bilmiyorum. Fizik," diyorum düz bir şekilde.

Gülüyor. "Neşelen. Soyguna katılmamız beklenmiyor. Yoldan çekilmemizi istiyorlarmış gibi bir his var içimde. Bu biraz romantik. Onun senin için banka soyması. Seksi Dracula John Dillinger gibi."

"O Drakula değil," diyorum.

"Bundan emin misiniz, yoksa...?"

Başımı ellerimin arasına sıkıştırıyorum, gözlerimi kapatıyorum, çenemi sıkıyorum.

"Gerçek şeyler hakkında konuşmak, dertleşmek istemiyorsun, o yüzden ben hafif tutuyorum. Yüzey seviyesi."

"Onları vazgeçirmeye çalışalım mı?" Ayağa kalkarak soruyorum.

"Neden? Bu o ne sen araniyor, değil Öyle mi? I
Yani, altında bu koşullar altında. Açıkçası."

"Belli ki."

"Mesai saatinden sonra giriyorlar. Daha çok haneye t e c a v ü z gibi bir durum olacak. Gizli bir operasyon" diyor, gözleri parlayarak.

"Bu işle ilgileniyor musun?"

"Sayılır, evet," diyor, etrafında dönerek yatağın üzerinde yan yatıyor ve bir yıldız adayı gibi poz veriyor. "Haydutlar. Vampir haydutlar. Sevilmeyecek ne var?"

"Dökülen onca kan dışında mı?" diye soruyorum. "En iyi kısmı o," diyor. "Şaka yapıyorum." "Şaka mı yapıyorsun?"

Birdenbire, ürkütücü bir şekilde, çok ciddileşti. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum, Sloane. Ben de korkuyorum. Pişmanlıklarım var. Son birkaç gündür gurur duymadığım pek çok şey yaptım. Ama ne yapacağım? Bunu değiştiremem. Olan oldu," diyor oturduğu yerden. "Sadece ilerleyebilirim."

Henry'nin gözlemini hatırlıyorum. *Sanki zamanı tükeniyormuş gibi yaşıyor.* Naomi'nin sonuçlarını hiç düşünmediğini, utanç ya da korku hissetmediğini düşünürdüm. Şimdi yanlış anladığımı görebiliyorum. Bana yük olan şeylerin aynısı ona da yük olmuş. Sadece onun çözümü daha sert yaşamak, daha hızlı hareket etmek, kaçmaya çalışmak, ben ise saklanmak, kendimi küçük ve durağan hale getirmek. Pervasız olanın o olduğunu sanıyordum. Tehlikeli olan. Ama belki de sadece öyle olmadığımı inanmak istedim.

"Sen bu dünyada en çok sevdiğim insansın. Seni kaybetmek istemiyorum. Sana ihtiyacım var. Bana sonsuza kadar kızgın kalamazsın," diyor. "Gerçekten sonsuza kadar."

"Sana kızgın değilim, Nay," diyorum ve kelimeler dudaklarımdan çıkarken doğru olduklarını fark ediyorum. Asıl kızgın olduğunuz kişi kendinizken, öfkenizi en yakınınızdaki kişiye yansıtmak kolaydır.

"Sen de kendine sonsuza kadar kızamazsın. Bunu biliyorsun, değil mi?" Onu tersledim. "Akıl okuyucu."

Elimi tutup sıkıyor ve sanki Meghan'ın annesinin minibüsünün arkasındaymışız gibi, arkadaş olduğumuz andaki gibi. Evi bulduğumuz an.

"Özür dilerim, Sloane. Her şey için." "Ben de, dostum."

"Huh. Evet, 'hoss'un üstesinden gelebilirsin. Yani, bunun artık benim tarzım olabileceğini düşünmüştüm ama..."

"Aslında bunu başaramayacağımı hissediyorum, ama bunu bana söylemek istemiyorsun, bu yüzden onu kullanmayayım diye kullanıyorsun. Benim için kurşun yiyorsun."

"Hayır," diyor. "Ne dersin? Gidip partilerini basalım mı? Büyük planı öğrenmek mi?" "Sanırım."

Beni odadan çıkarıp koridorun karşısına geçiriyor. Anahtar kartını çıkarıyor ama kapıyı açmadan önce duraklıyor.

"Bekle," diye fısıldıyor. "Önce bana sen ve muhtemelen Drakula arasında neler olduğunu anlatmalısın."

"Şimdi mi?"

"Evet. Çok çabuk. Dökül bakalım," diyor. Bana bakma şekli, aptalca güzel yüzü bir havai fişek kadar parlak, sersemliği bulaşıcı, savunmasızım. Ben de ona söyledim. Nefes nefese kalıyor ve kıkırdıyor, yeniden ergen oluyoruz ve ben öyle olmadığını hatırlayana kadar her şey mükemmel ve normal.

W Naomi kapıyı açtığında oda sessizliğe gömülür. Ilie yerde oturur, Tatiana ve Elisa yatakların üzerindedir ve Henry

Onlara. Bize bakıyorlar.

"Merhaba aşklarım," diyor Ilie bir süre sonra.

"Hey," diyor Naomi. "Bölüyor muyuz?"

"Gelmemeliler," diyor Tatiana. "Bir şekilde her şeyi berbat edecekler."

"Teşekkürler!" Naomi belki de alındığını söylüyor. Alınmadım. Tatiana muhtemelen haklı.

"Sence ayrılmalı mıyız?" Elisa soruyor.

"Biz değil ayrılıyor," Henry diyor. "Onlar Gel. Gelecekler. gözcü olun."

"Evet, gözcüler," diyor Ilie. "İyi fikir."

"Geç oluyor," diyor Henry. "Eşyalarımı topla."

Beni tanımadan kapıdan çıkıp yanımızdan geçti. Onu koridor boyunca odamıza kadar takip ettim.

Kapı arkamızdan çarparken "Henry," diyorum.

Bavulumu ve boş soğutucuyu aldı. "Her şeyi aldın mı?" "Sanırım var. Ama, hey. Bekle. Yavaşla," diyorum. Bana bakmıyor.

Duruşunda, kendini taşıma biçiminde bir değişiklik var. Gergin. "Seni... ne bileyim- bu gece bir kan soygununa zorlamak istememiştim."

"Yaptığımız şey bu." Beni geçmeye çalışıyor ama duvarla aramdaki boşluk çok dar.

"Bekle. Henry." Elimi uzattım ve yüzünü kendime çevirdim.

Gözlerimiz buluşuyor ve iç geçiriyor. "Bırak sözümü tutayım. Senin için iyi bir şey yapmama izin ver. Lütfen."

Ağzım açık kalıyor ama ne bir ses çıkıyor ne de bir kelime. Beni bir kez daha nutkum tutuldu. "I..."

"Şimdi yola çıkmalıyız ki tam kapanırken varabilelim. Zamanlama çok önemli."

Bir argümanım yok, çünkü tüm bunlar benim tarafımdan motive ediliyor. Kanı nasıl elde ettiğimize dair endişelerim yüzünden. Bayan Alice'e tedarikimiz hakkında gevezelik etmem. Bu yüzden kenara çekilip geçmesine izin verdim. Tatiana ve Elisa'nın birbirlerine fısıldadıkları koridorda onu takip ediyorum. Ilie, Tatiana'nın çaldığını tahmin ettiğim kedi gözü güneş gözlüklerini takarak odalarından dans ederek çıkan Naomi için kapıyı açıyor.

"Nasıl görünüyorum?" diye soruyor bana.

"Sahip olduğu her kocayı öldüren münzevi bir film yıldızı gibi."

"Ben *de tam olarak* bunu amaçlıyordum."

Hepimiz asansöre yöneliyoruz ve aşağı iniyoruz. Tatiana güneş gözlüklerini Naomi'den geri alıyor, Naomi de suratını asıyor. Lobiye çıkıyoruz ve neyse ki orada kimse yok. Çünkü boğazımda hayali bir ağrı var. Susadım. Acaba Naomi de susadı mı?

Kapılardan geçiyoruz, tentenin altından çıkıyoruz ve ışığa karşı kıllanıyoruz. Güneş ufukta kayboluyor ve ağaçların arasından turuncu tonlar sızıyor, dallar mor bir karanlığa doğru uzanıyor. Gecenin daha hızlı gelmesi için yalvarıyorum. Ona ihtiyacımız var. Örtüsüne ihtiyacımız var.

Naomi bir sigara yakar, iki nefes çeker ve sonra onu kirli bir otopark karına atar.

Karavana binerken Naomi'ye, "Bu pek de göze çarpmayan bir kaçış arabası değil," diye mırıldanıyorum.

Ilie arkada Tatiana'yla birlikte. Adam çırılçıplak ve kadın kollarını kavuşturmuş koltukların üzerine uzanmış, canı sıkkın ya da hoşnutsuz ya da her ikisi birden.

"Kapıyı çalabilirdin. Mütevazıyımdır, bilirsin," diyor Ilie göz kırparak.

"Um..." Gözlerimi kaçırmaya çalışarak söylüyorum ama alan çok küçük.

Bir çift pantolon giyiyor. "Bu benim yeni görünüşüm. Sıradan bir adam. Çok profesyonel."

"İyi görünüyor," diyor Naomi, Tatiana'nın karşısına otururken. Ben de onun yanına sıkışıyorum.

"Herkes hazır mı?" Elisa retorik bir şekilde soruyor ve kimse cevap vermeden radyoyu açıyor. Ritchie Valens'in "La Bamba" şarkısını çalan eski bir kanal.

"Oh, evet," diyor Naomi, titreyerek. "Bu kötüye işaret," diye fısıldıyorum.

"Nasıl?" diye sorar.

"Önce otel servisinde bir Buddy Holly şarkısı duyduk. Şimdi de Ritchie Valens."

"Havaalanına gidiyor değiliz ki," diyerek beni susturuyor.

Tatiana esniyor, oturmak için geriniyor. Kot pantolon ve kazak giyiyor ve onu ilk kez iç çamaşırı ya da pijama dışında bir şeyle görüyorum. Benden Naomi'ye ve tekrar bana bakarken kiraz kırmızısı saçlarını topuz yapıyor.

"İşler ters giderse," diyor, "kendinizi bu işe karıştırmayın."

"İşler ters giderse derken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Gözlerini deviriyor.

"Biz hallederiz," diyor Ilie, lacivert polarını fermuarlarken. "Tüm demek istediği bu."

"Anladım," diyor Naomi.

Ilie saçlarını arkadan bağladı, beresini taktı, boğazını temizledi ve şaşırtıcı derecede iyi bir Amerikan aksanıyla "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"Çok yakışıklı," diyor Naomi, baygınlık geçirerek. "J.Crew için modellik yapan bir Ivy League terki gibi."

Göndermeyi anladığından şüpheliyim ama yine de gülüyor. Onu belinden kavırıyor, boynuna gidebilmek için başını eğiyor ve oradan öpüyor. Kız şakacı bir ciyaklama çıkarıyor. Acaba Lee'yi özlüyor mu yoksa o da Joel gibi uzak bir anı gibi mi görünüyor? Sanırım onu son gördüğümde bu yana beş gün geçti, ama elli yıl da olabilir.

Benim yokluğumda hızla ilerleyecektir. Belki bir sonrakini aldatır, belki de onunla daha mutlu olur. Belki sadık olur. Belki de

Tüm eşyalarımı bodrumda bir kutuya koydu ve sonunda yeni karısı onları bağışlayacak ya da atacak. Bağlandığım, ayrılmayı çok zorlaştıran her şey. Eşyalarım. Evim. Şeftali ağacı.

Tüm dünyam, çok değer verdiğim her şey terk edildi ve bu beni hiç rahatsız etmiyor. Keşke ben de aynı şeyi duygusal yüklerim için yapabilsem. Bırak gitsin.

Elisa keskin bir dönüş yaptı ve Ilie üzerime yuvarlandı.

"Özür dilerim aşkım," der, kendi aksanına geri dönerek. "Henry'ye söyleme. Kıskanır."

Her zamanki gibi neşeli ve bu da yaklaşan soygun konusunda beni rahatlatmalı. Ama sürekli bir dırdır, içimi kemiren bir endişe var. Susadım ama bu başka bir şey. Farklı bir his. Bu gezide tavsiye edilmemiş gibi görünen bir aciliyet var.

"Tatiana," diyorum. "Bunu yapmayalım mı?"

"Henry kararını verdikten sonra onu vazgeçirmek mümkün değil," diyor, ki bu hem bir cevap hem de değil.

"Merak etmeyin," diyor Ilie. "Bunu pek çok kez yaptık. Genelde birkaç gece burayı gözetler miyiz? Evet. Ama bu hiç sorun değil. Herkes parayı düşünür, kanı değil. Çoğu yerde güvenlik o kadar da fazla değil."

"Çoğu yerde," diyorum.

"İşte," diye sesleniyor Henry ön taraftan.

Elisa minibüsü park ediyor ve ben perdenin arkasından dışarı bakıyorum. Bir alışveriş merkezinin çoğunlukla boş olan otoparkındayız. Bir şarküteri, bir postane, bir göz doktoru, bir manikür salonu, bir AutoZone var. Ve köşede, bir Amerikan Kızıl Haç bağış merkezi.

Boğazım kupkuru, dilim zımpara kağıdı gibi ve her yerim kaşınıyor. O kaşıntı. Lanet olası *kaşıntı*.

Henry ve Elisa arkaya geliyor.

"Toplama önümüzdeki yarım saat içinde olacak. Bu bizim penceremiz," diyor Henry. "Ben ışıkları ve kameraları getireyim."

Tatiana Fransızca konuşuyor. Hareketli, ellerini kullanıyor.

Ilie, "Tati dikkat dağıtmak için öne gittiğinde, ben de arkaya gideceğim," diyor. Henry ona ucunda anahtar kartı olan, plastik kaplı bir kordon fırlatır.

"İçeri gir, iyi malı al ve çık."

Elisa, "Ve Henry, senin işaretinle karavanı yan tarafa çekip erişimi engelleyeceğim," diyor.

"Güzel," dedi Henry. "Sloane, sen Elisa'nın yanında olacaksın, Naomi de Tati'nin arkasından kimsenin girmedikten emin olmak için ön tarafta kalacak. Tamam mı?"

"Tamam mı?" Naomi'ye bakıyorum, o da başını sallıyor.

"Şimdi," diyor Henry. Yumruğunu göğsüne vuruyor ve karavanın kapısını açıyor. O gittikten sonra Elisa ön tarafa dönüyor ve ben de izlemek için perdeyi çekiyorum. Başı öne eğik, saçları yüzüne dökülmüş bir halde park yerinde soğuk adımlarla yürüyor. Kar yağıyor, bir sihirbazlık numarası gibi hızla, konfeti kadar coşkulu bir şekilde beliriyor. Güneş kaybolmuş ve Henry gölgeler arasında bir gölge.

Bir dakika geçti. Karavanın içinde karanlık bir sessizlik var. Dışarıda rüzgârın sesi, yastık altında boğulan bir çığlık gibi acı veriyor. Işıklı tabelalar, sokak lambaları aniden sönüyor ve sonra kararıyor. Aklıma benzin istasyonu geliyor ve omurgamda bir ürperti yükseliyor.

Elisa, "Git," der ve Tatiana kapıyı açar. Naomi onu takip etmek için hareket eder.

Tatiana arkasına bakmadan, "Hayır," diyor. "Burada

kal." "Ama Tati," diyor Ilie, "Drago dedi ki-"

Şimdi arkasını dönüyor. "Yargıları bulanık. Bu kızdı hoşlanıyor, çünkü o güzel, endişeli ve kendinden nefret eden bir kimsesiz, çünkü o da kendisi gibi. Onun kahraman olma ihtiyacına ilham veriyor. Bir kez prens olan, her zaman prens kalır. Ve bu..." Naomi'yi işaret ediyor. "Bu seni ve Elisa'yı kandırdı çünkü ikinizin de altına yatacak ve sonrasında hepiniz güleceksiniz. *Ha-ha*. Anlamıyorsunuz. Varoluşlarını kabullenene kadar bizim için ve kendileri için tehlikeliler. Eğer kontrol etmeyi umuyorlarsa susuzluklarını kucaklamaları gerektiğini öğrenene kadar. Sorunlu çocuklar arabada kalacaklar çünkü *ben* öyle diyorum."

Dışarı çıktı ve karavanın kapısını çarparak kapattı.

Naomi ve ben karşılıklı bakışıyoruz. Dışlerinin arasından hava emiyor ve "Yanılıyor olabilirim ama bizden hoşlandığını sanmıyorum" diyor.

"Elisa?" Ilie diyor ki.

"Sorun yok. Benimle kalacaklar," diyor Elisa. "Senin sıran."

Amerikan aksanına geri dönüyor. "Harika."

Beresini düzeltiyor ve sonra karavandan dışarı çıkıyor, soğuk hava ve kar taneleri içeri giriyor.

"Her şey yolunda mı?" Naomi sorar. "Hâlâ oraya gidebilirim. İşi berbat etmeyeceğim. Susamadım."

"Sen değil misin?" Ona soruyorum, kelimeler boğazımı tırmalıyor. "İyi hissediyorum," diyor. "Eskisi kadar kötü değil."

"Hayır, hayır," diyor Elisa, motoru çalıştırarak. "Biz hallederiz. Biz-"

Karavanın homurtusuyla bölündü. Bayan Alice'in yamyam cinayet kasabasına gitmeden hemen önce çıkardığı korkunç homurtuların aynısını çıkarıyor.

Egzoz kokusu anında ve çok güçlü. Öğürüyorum ve burnumu kapatıyorum.

Elisa park yerinden çıkar. Lastikler gıcırıyor ve kayıyor ve felaket bir tıkırtı sesi homurtulara karışıyor.

"İçimden bir ses Bayan Alice'in iddia ettiği kadar iyi bir tamirci olmadığını söylüyor," diyor Elisa. "Biraz daha düşününce, bu sefer bize gerçekten yardım etmek istediğini sanmıyorum."

"Siktir," diyor Naomi.

"Bunu iptal etmeliyiz, değil mi?" Ben soruyorum.

"Zaten devam ediyor," diyor Elisa, alışveriş merkezinin arkasına dönerek. "Durdurmak için artık çok geç."

"Çaylak olduğumu biliyorum ama suç işledikten sonra olay yerinden kaçamıyorsanız suç işlemenin akıllıca olduğunu sanmıyorum," diyorum.

Naomi, "Bu konuda Sloane'a katılıyorum," diyor ve sonunda tekrar aynı sayfada olmak, onunla tekrar senkronize olmak çok güzel.

"Ortada bir suç olduğunu kimse bilmeyecek. Eğer birileri fark ederse, eksik olan her şeyin bir yazım hatasından kaynaklandığını düşüneceklerdir. Hep öyle yaparlar," diyor Elisa. İçinde bulunduğu koşullar düşünüldüğünde pek de stresli görünmüyor ama bu beni rahatlatmıyor. "Karavanı tamir etmeye çalışacağım."

"Peki ya yapamazsan?" Ben sorarım.

"O zaman başka bir yol bulacağız," diye bağıyor motorun üzerinden.
"Umutsuzluğa kapılmayın."

Naomi kaşlarını çatıyor, Elisa'nın iyimserliği de aynı şekilde onu rahatsız ediyor. Alışveriş merkezinin arkasındaki dar kaldırımda bir çöp konteynirinin yanına yanaştığımızda perdeyi geri çekiyor. Bu ormana paralel uzanan boşluklara park edilmiş iki araba var. Gümüş rengi bir Toyota Corolla ve üstü açık, yan dikiz aynalarından biri koli bandıyla yapıştırılmış, 1990 model kırmızı bir cabrio.

Bu arabalara bakarken, karavandan çıkan egzozu içime çekerken, aklıma bir şey geliyor.

Bu gece kandan daha fazlasını çalacağız.

OceanofPDF.com

E Lisa dışarı çıkar ve motor kapalıyken bile teklemeye devam eden karavan üzerinde çalışmaya başlar. Belli ki ümitsiz vaka.

Pencereden, Ilie'nin iki soğutucuyla bankadan çıkışını izliyoruz. Elisa'ya şöyle bir bakıyor, soğutucuları bırakıyor ve içeri giriyor. Birkaç dakika sonra elinde bir dizi anahtarla yeniden ortaya çıkıyor. Toyota'nın kilidini açar ve soğutucuları arabaya doğru sürükler. Bagajı açar ve Henry yanında belirerek yüklemesine yardım eder.

"Hepimiz o arabaya sığmayacağız," diyor Naomi.

"Hayır," diyorum. "Kimseye fark ettirmeden o anahtarları aldıysa, bahse girerim birileri yakında fark edecek ve arabalarının çalındığını bildirecektir."

"Tabii..."

"Tabii...?"

"Sizce yeni dostlarımız bu tür bir açık kapı bırakırlar mı? Ya da sence onlar..."

"Henry bana kimsenin zarar görmeyeceğine dair söz verdi," diyorum.

"Ona inanıyor musun?" diyor, bana dönerek perdenin düşmesine izin veriyor.

Bunu yüksek sesle söylemenin bir şekilde uğursuzluk getireceğinden korkarak tereddüt ediyorum. Ama korkaklıktan yoruldum, bu yüzden devam ediyorum ve söylüyorum. "Evet. İnanıyorum. Ona inanıyorum. Ona güveniyorum."

"Bu da bir şeydir."

Karavanın kapısı yırtılarak açıldı. Henry geldi. "Gitmemiz gerek," diyor.

Ne yapacağımızı, ne söyleyeceğimizi bilemeden ona bakıyoruz.

"*Artık* gitmemiz gerek." Bana doğru uzandı ve beni karavandan dışarı çekti. Naomi'ye tutunuyorum, o da peşimden tökezleyerek geliyor. Kar yoğun ve ağır, rüzgâr şiddetli.

Corolla'ya doğru acele ederken, "Siz ikiniz arkaya geçin," dedi. "Ilie ve Elisa sizi buradan çıkaracak."

Elisa sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırıyor; Ilie yolcu tarafına geçiyor. Tatiana, Henry'nin arkasından geliyor ve bu bana bir an için başka birinin yaklaşmakta olduğu hissinden kurtulmamı sağlıyor. Anlık olarak. Ama adamın kalp atışları çok yüksek. Kokusu çok güçlü. Onda pis bir koku var.

Bir sorun. Bir komplikasyon. Bir kaçınılmazlık. Temiz bir kaçış olmayacak. Geride kim kalırsa onunla karşılaşacak ve kaderini belirleyecek.

Geliyor. Yaklaşıyor.

Ve onunla birlikte, ani bir kristal berraklığı. Korku ya da endişe değil. Susuzluk bile değil. Sadece uzun zamandır benden kaçan sakin bir kararlılık.

Naomi'ye bakıyorum. Onu okuyabiliyorum; söyleyebiliyorum. O da onu hissediyor. Ve o da benim bildiğimi biliyor. Tatiana haklıydı. Varlığımıza bağlı kalmalıyız. İkimiz, birlikte. Ve kendimi nasıl kurtaracağımı öğrenmeliyim.

"Naomi ve ben kalacağız," diyorum.

"Tamam mı?" Naomi irkilmiyor.

"Tamam, Hoss."

"*İyi şanslar,*" diyor Tatiana arka koltuğa geçerken.

"Sloane," diyor Henry, gözleri dağınık kirli sarı saçlarının arasından benimkileri buluyor. Parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum, hâlâ onu güzelden çok tuhaf yapan şeyin gizemini çözmeye çalışıyorum.

Ellerimi göğsüne götürüp düzleştiriyorum ve onu altımda hissediyorum. Kuraklığımı sona erdirdiği için ona teşekkür etmek istiyorum. Bunu kendim çözdüğümde, kabul ettiğimde, kucakladığımda, kontrol edebildiğimde, onu sevme şansı için kalp kırıklığını seve seve göze alacağımı söylemek istiyorum. Ama tüm bunlar için zaman yok, o yüzden tek kelime edecek.

"Cesaret," diyorum ve onu geri
itiyorum. Sırıttırıyor. O sırıtış.

Sonra o arabaya biniyor, kapı kapanıyor ve vampirler -yeni dostlarımız, yeni aşklarımız- hızla uzaklaşıyorlar. Ve sonra gittiler.

Naomi ve ben kar ve rüzgâra karşı hareket ederek ölü, dumanı tüten karavana doğru ilerliyoruz.

"Yani bu bir özdenetim egzersizi, öyle mi? Yani, ben genellikle perhiz yanlısı değilim," diyor. "Ama bu durumda..."

"Duruma göre hareket ediyoruz," diyorum, mola yerindeki adamı düşünerek. "Ne olacağını göreceğiz."

"Sizi takip etmekten mutluluk duyarım." "Araba sorunu mu?"

Sesi ondan önce bize ulaşıyor. Ama sonra işte orada. Belki ellili yaşlarda. Camo ceket. Kot pantolon. Beyzbol şapkası. Çizme. Geniş bir yürüyüşle bize doğru geliyor, başparmakları kemer halkalarına asılı.

"Evet," diyor Naomi, hiç vakit kaybetmeden. "Bu aptal eski şey."

"Ah, evet, evet. Bir dinazorunuz var," diyor. O, kadınların şüpheli olmayı erken öğrendikleri özel bir güler yüzlüdür. Neşeli sarhoş amca bir anda değişir. "Buraya park etmiş ne yapıyorsun?"

"Kaybolduk," diyorum. "Anla işte."

"Buraya yanlışlıkla girdik," diyor Naomi. "Bir çıkış yolu olduğunu düşündük. Bu kadar kar varken görmek çok zor. Sonra motordan ses gelmeye başladı."

Adam iç çeker ve başını sallar. Karavana bakar, kot pantolonunu yukarı çeker. "Nereye gidiyorsunuz hanımlar?"

"Raleigh," Naomi yalan söylüyor.

Islık çalıyor. "Bu hala bir yol."

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

Şapkasının kenarını kaldırıp bize bakıyor. "Kadınların neden kötü sürücü olduğunu biliyor musun?"

Naomi ve ben sessiziz. Uzaklardan gelen siren sesleri gecenin içinden süzülüyor.

"Tahmin yok mu?" diye soruyor. "Çünkü mutfaktan yatak odasına giden bir yol yok."

Bir duraklama oluyor ve ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sonra Naomi gülüyor. Büyük, sahte bir kahrkaha.

"Bu iyiydi," diyor cilveli bir şekilde. Bana dönüyor. "Sence de öyle değil mi?"

Sirenler kayboluyor. Bizim için değiller. En azından şimdilik.

"Komiksin," diyorum adama. Boynumun narin derisine uzanıyorum. Altında susuzluğumun titreştiğini hissedebiliyorum. Ona karşı itiyorum. *Sabır. Kısıtlama. Kontrol.* Karşımıza çıkan her pisliği kurutamayız. Cehalet, kanlı intikamımızı haklı çıkarmak için yeterli değil. Belki de öyle olmalı.

şu anda anlıyorum ki yapılacak doğru bir şey yok, olduğumuz gibi, hatta olduğumuz gibi - ölümlü kadınlar olarak - var olmanın iyi bir yolu yok. Dünya görüşüm, kurallarım, ahlak anlayışım, hepsi benim dışımdaki güçler tarafından utancım için bir kafes olarak inşa edildi. Atkins diyetini öğrendiğimden beri, "sürtük" kelimesini duyduğumdan beri, gençliğimden beri kısıtlamayı erdemle, beslenmeyi oburlukla ilişkilendirdim; tatmini suçlulukla bağdaştırdım. Ama artık genç değilim. Bir daha asla genç olamayacağım.

"Ah neyse. Artık böyle şakalar yapamıyorum çünkü herkes hassaslaşıyor. Siz ikiniz iyi sporcularsınız, o yüzden size yardım edeceğim" diyor. "Ben AutoZone'da çalışıyorum. Bu şeyle burada yapabileceğimiz bir şey yok ama bir arkadaşımanın çok uzak olmayan bir dükkanı var. Sizi çektiririm. Ücretsiz."

"Gerçekten mi?" Naomi onun kolunu okşayarak şöyle diyor. "Sen bir cankurtaransın."

Bize tekrar yukarıdan aşağıya bakıyor ve cebinden bir dizi anahtar çıkarıyor. "Biraz zaman alabilir. Elektrikle ilgili bazı sorunlar var. Hava bir türlü düzelmiyor. Sizi bir yere bırakabilirim. İhtiyacınız olursa."

"Bu senin araban mı?" Naomi üstü açık arabayı işaret ederek sorar.

"Evet," diyor. "Ama sadece iki kişilik. Birinizin kucağıma binmesi gerekebilir."

Naomi yine güler. "Oh, sen kötüsün! Senin adın ne?"

"Dave," diyor kahverengi dişlerini göstererek gülümseyerek. "Ne diyorsun? Binmek ister misin?"

Naomi'yle göz göze geldik ve o bizim yerimize cevap verdi. "Çok isteriz."

"Evet. Teşekkür ederim. Bir araca *ihtiyacımız* var," diyorum, hâlâ Naomi'ye bakarak.

"Biliyor musun," diyor Naomi onu arabasına kadar takip ederken, "karşılaşabileceğimiz herkes arasından seni bulduğumuz için çok şanslıyız. Bizi kurtarmaya geldiğin için sana minnettarız Dave."

"Öyle mi? Minnettarlığınızı gösterebileceğiniz birkaç yol düşünebilirim," diyor arabasının kilidini açarken gülerek. "Bu arada bu benim her zamanki aracım değil. Sadece ödünç aldım."

"Öyle mi?" Naomi ceketinden bir tabanca çıkarıp adamın kafasının arkasına dayıyor. Beni takip etmek buraya kadarmış. "Aslında, buna cevap verme. Sakın ses çıkarma."

"Naomi! Nereden aldın bunu?" Soruma cevap vermedi ama ben kendim cevap verdim. Silahı tanıdım. Benzin istasyonundan. Naomi yüzünü ısırıktan sonra kadının bize doğrulttuğu küçük silah. Naomi almış olmalı. Hiç mermi kaldı mı bilmiyorum.

Naomi ona, "Anahtarları bana ver," der.

"Bu da ne böyle?" diye soruyor. Kalbinin daha hızlı attığını, kanının daha hızlı pompalandığını hissedebiliyorum. "Bu da ne böyle?"

"Bu arabanızı çalan biziz. Kiralık olduğu için sorun etmeyeceğinizi düşündüm. Şimdi bana anahtarları ver yoksa beynini dağıtırım."

Adam geri çekilir ve silahı Naomi'nin elinden alır. Silah yerde bir yere, karın içine düşer.

Anahtarlar hâlâ onda ve Naomi onları almak için mücadele ediyor, tırnaklarını onun koluna geçiriyor.

Haykırıyor. "Sizi kaltaklar! Cehennemden gelen

sürtükler!" Sesi çok yüksek çıkıyor. Birileri duyacak.

Naomi anahtarları elinden almak için elinden geleni yaparken, "Biraz yardım," diyor. Bunu hiç kolaylaştırmıyor.

Bu işten kan dökmeden çıkmanın bir yolunu bulabiliriz. Bulabiliriz. Ama sonra bu orospu çocuğu Naomi'nin yüzüne tükürdü. Ve ben bilinçli bir seçim yaptım, suçluluk ya da utanç duymadan, ikinci kez düşünmeden yaptım.

Yaklaşıyorum

. Yaklaş.

Yeterince yakın.

Kolunu tuttum ve sertçe ısırdım. Ağzım kanla doldu. Çok lezzetliydi. Keşke daha fazla tadına bakabilseydim ama susadım. Yutuyorum. Ve yutuyorum.

Naomi de. Diğer kolunu tutuyor. İiyoruz. Bir an için hayallerime dalıyorum, her birimiz kendi pipetimizle milkshake içiyoruz. Masum bir Şey. Tatlı bir Şey.

Adamın dizleri büküldü; başı öne eğildi. Elimden kaydı ve yere düştü. Yaşıyor. Hâlâ hayatta. Bardağın yarısı dolu.

Naomi ve ben bir dakika boyunca kıpırdamadan duruyoruz, ona bakıyoruz, dudaklarımızı yalıyoruz. Zihnim sessizleşiyor. O mutluluk haline sürükleniyorum ama çığlıklar beni hemen dışarı sürüklüyor.

Biri ığlık atıyor.

Kafamı kaldırdım ve bir kadın gördüm. Kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyorum ama çok Şey gördüğünü biliyorum. Arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Naomi botunu çıkarır ve fırlatır. Kadının kafasının arkasına isabet ediyor ve kadın öne doğru düşüyor. Düşüşünü engellemek için hiçbir Şey yapmıyor, bu yüzden baygın olduğunu varsayıyorum.

"Gerçekten mi?" Ben de öyle dedim.

"Softbol oynamalıydım."

"Anahtarlara ihtiyacımız var," diyorum. Adamın ellerini kontrol ediyorum. Onları bir yerde düşürmüş olmalı. "Karın içindeler sanırım. Siktir!"

"Onu burada bırakalım mı?" Onu bacaklarından tutup kaldırımın kenarındaki ağaçlık alana doğru sürüklemeye başlıyor ve karda kırmızı çizgiler bırakıyor.

"Lanet olası kar bir çeşit ölü habercisi, sence de öyle değil mi?" amurun içinde etrafı yoklayarak söylüyorum. "Buldum!"

"Onu yanımıza alalım mı? Bagaja mı koyalım? Uyanırsa arabanın alındığını ihbar eder. Bizi ihbar eder."

"Peki ya o?" öp konteynerinin yanında yatan kadını işaret ederek söylüyorum.

"Kahretsin, *kahretsin*, *kahretsin*. Ben sürerim," diyor ve adamın bacaklarını bırakıyor. "ok yavaşsın."

"Peki. Ama bizi kenara ektirirsen..." Ben de öyle dedim. Duyduğumda yolcu koltuğuna tırmanıyordum. Bir itiş kakış, bir homurtu ve sonra.

Bu farklı bir ses. Tam olarak ne olduğunu biliyorum.

Bir silah sesi.

Arabadan çıkarken başımın arkasına çarpıyorum, ne olduğunu görmek için döndüğümde başım dönüyor.

Onu vurdu.

Naomi'yi vurdu.

Geriye doğru sendeliyor, göğsünden dumanlar çıkarken kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

Sırt üstü yatan adam, silahını kaldırmış, şiddetinden memnun bir şekilde gülümsüyor.

Bana doğru dönüyor ve yüzünde beliren farkındalığı izliyorum. O aptal silahı tekrar kullanması gerektiğini. Bana nişan aldı. Tetiği çekiyor.

Ama artık mermi yok.

Öne doğru uçuyorum ve silahı elinden alıp kafasına vuruyorum. Ona tekrar tekrar vuruyorum, böylece kanı ağzıma sıçırıyor. Sonra silahı bir kenara fırlatıyorum, böylece onu boğarken, sıkarken, kanın aktığını hissederken gözlerinin şişmesini izleyebiliyorum. Bana öyle bir dehşetle, öyle bir tiksintiyle bakıyor ki, hiç umurumda değil.

Bana küfrediyor, ben de elimi ağzına sokup tırnaklarımı diline batırıyorum ve dilini koparıp ona gösteriyorum, sonra elimden kayıyor ve karların üzerinde yanımızda duruyor, tıpkı bir marketin deniz ürünleri vitrinindeki tilapia filetosu gibi. Boynunu ısırdım ve içini boşalttım ve bunu yaparken onu ezdiğimi fark etmedim bile. Göğsünü oymuştum. Gözlerim geri dönüyor ve kan geliyor, sıcak ve tatmin edici. Tadı çok güzel. Öncekinden bile daha iyi. Şimdiye kadar tattıklarımın en iyisi olabilir.

Beni yoksunluğun sahte doğruluğundan kurtarıyor, vampirliğin görkemli ve gerekli bencilliğiyle tanıştırıyor.

Onu içerek kuruttum.

İşim bittiğinde titreyen, kan lekeli ellerime bakıyorum ve sonra parmaklarımı yalayarak temizliyorum.

"Sloane..."

Naomi. Kan tutkumdan kurtuluyorum ve dizlerinin üzerine çöküp göğsünü tutarken o n a dönüyorum.

Gözleri açık. Sanırım nefes alıyor. Nefes almamıza gerek var mı?
Ölümsüz olmamız gerekmiyor mu?

"Naomi?"

Acıyla yüzünü
buruşturuyor. "İyi
misin?"

"Bunu bana ciddi ciddi soruyor musun?" Yüzü acıyla buruşurken başını
geriye atıp geceye bakıyor. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Ayağa kalkmaya çalışırken tökezledi. Topallayarak bana doğru geliyor,
ağlıyor. Ona yardım etmek istiyorum ama dokunmaya korkuyorum. Adamdan
geriye kalanlara bakıyor, sonra da bana.

"Vay be," diyor koluma uzanarak. Ben de ona verdim.

"Yargılayıcı olanın ben olduğumu sanıyordum."

"Şiddet yanlısı olanın ben olduğumu sanıyordum."

İnsan posası yığını her zaman gözümün önünde duruyor. Her şeyi berbat
ettim. Suçluluk duygusu içeri sızıyor, ama onu çabucak yok ediyorum.
Naomi'yi vurdu.

Üstü açık arabanın yolcu koltuğuna oturmasına yardım ettim. Gözyaşları
yüzünden aşağı akıyor. Kırmızı gözyaşları.

"Tamam," diyorum, aceleyle sürücü koltuğuna geçip arabayı
çalıştırıyorum. Gaza basıyorum. Gidiyorum. "Tamam. Henry'yi bulacağız.
Diğerlerini bulacağız. Onlar ne yapacaklarını bilirler."

Kan bankasının yanından dolanıyorum, otoparktan geçip ana yola
çıkiyorum. Çukurlar var, yol kaygan, avuç içlerim kaygan ve her savruluştta,
her sarsıntıda Naomi acı içinde feryat ediyor.

"Sanırım... lanet olası kalbimden geçti" diyor. "Sanırım... Sanırım
kanıyorum...."

"Hayır. Hayır, değilsin. Sen..." Henry'nin sesi kafamın içinde yankılanıyor.
Ayırarak fazla paramız yok. Kaybetmek acı verici. "Her şey yoluna girecek.
İyi olacaksın. İyi olacaksın."

Eğer yeterince söylersem, belki gerçek olur.

Inereye gittiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim hız limitinde gitmediğim.

"Belki... Wilmington? Hâlâ yazlık ev mi? Öyle mi?" Bilinci gidip gelen Naomi'ye soruyorum.

Otoyola çıkıyorum ama sonra fikrimi değiştirip iniyorum, arka yollardan gidiyorum. Ama çok sessiz ve kar çok kötü ve kararımdan pişman oluyorum.

"Belki de arabadan kurtulmalıyız?" Ben soruyorum.

"Naomi?" İnliyor.

"Kenara çekeyim mi?"

"İntikamımı al... derdim... ama sen... zaten aldın."

"İyi olacaksın. Ölemeyiz," diyorum. "Ölmememiz gerekiyor."

"Doğal sebeplerden," diyor.

Bir vampir göğsüne yediği bir kurşundan sağ çıkabilir mi?

Herhangi bir şey kurtulabilir mi? Dikkatim dağılmıştı, bir dur işaretinden hızla geçtim. "Kahretsın."

Dar, hiçbir yere çıkmayan bir yola hızlı bir dönüş yapıyorum.

"Ah!" Naomi çığlık atıyor. Onu hiç bu kadar acı içinde görmemiştim. "Özür dilerim. Özür dilerim. Ben..."

Gözlerim dikiz aynasına kayıyor. Arkamızda kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor. Tek bir siren sesi duyuluyor ve bir anda içim kaynıyor. Dehşet o kadar yoğun ki, yanabilirim.

"Siktir! *Lanet olsun*. O nereden geldi?" "Sloane..."

"Çalıntı bir arabadayız. Belli ki yaralanmışsın. Ne yapacağız?"

"Kenara çekebilir... ve... icabına bakabilirsin..." diyor. "Geçici olarak...etkisiz hale getir. Ya da uzun bir içki..."

"Diğerlerinden ayrılmamalıydık. Özür dilerim. Yapabileceğimi sandım... Bilmiyorum. Bunu yapabileceğime inanmak istedim. Bu olabileceğime."

"Ya da..." diyor. "Sen sürebilirsin."

Birbirimize bakıyoruz. Onu şimdiki haliyle görmüyorum. Onu New Jersey'deki bir alışveriş merkezinin yemek katında karşımda oturan ve pipetiyle oynayan on dört yaşındaki kız olarak görüyorum. Zeki, çarpıcı, komik ve herkesin olabileceğinden daha havalı. Beni en iyi arkadaşı olarak seçen. Ben kendimi göremezken beni gören.

Ayağımı gaza çarptım.

Hızlanma beklediğimden daha iyi ve uçuyoruz.

"Sana söylemiştim," diyor Naomi, "sen... motoru... deviren tiplerdensin..."

"Bundan emin değilim," diyorum dikiz aynasından polis arabasını izlerken. Yetişiyor.

"Saklanmak... banliyöde."

"Şşş, şşş," diyorum ona. "Enerjini sakla."

"Ne için?" diye soruyor ve zayıf bir kahkaha atıyor.

Polis peşimizde. Beni takip ediyor. Arka tamponda. Yol karla kaplı ve daha hızlı gidemiyorum. İşte bu kadar.

"Bekle," diyorum, diğer şeride geçip frene basıyorum. Polis bize çarpıyor ve Naomi'nin nefesi kesiliyor.

"Bu da neydi böyle?"

Polis telsizini açtı. "Motoru durdurun! Hemen dışarı! Ellerini görebileceğim bir yere koy! Eller! Eller! Eller!"

"Kımıldama," diyorum. "Üç, iki-" "Ne... oluyor..."

"Bir!" Ayağımı frenden çekip gaza basarak geri vitese taktım. Polis arabasının sürücü tarafına çarptım. Aynasını söktüm, kapısını göçerttim.

Tekrar vitese takıp direksiyonu sertçe kırıyorum ve kayıyoruz, kar lastiklerin altında eziliyor. Kontrolü tekrar kazandım ve ters yöne giden polisi geçtim. Saatte 60 mil. Yetmiş. Seksen. Doksan. Çok hızlı

üstü açılır tavanın yırtılması, koli bandının kopması ve yan aynanın serbest kalması.

Dört yol ağzına yaklaşıyoruz ve ben dümdüz geçiyorum. Polis henüz bize yetişmedi ama an meselesi. Sirenleri duyuyorum. Daha fazlası yolda.

Saçlarımda kar var, kucağımda birikiyor. Naomi'ye bakıyorum. Sessiz, yolcu tarafındaki cama yaslanmış. Göz kapakları soluyor.

"Hayır mı?"

Bir yol ayrımına geldik ve ben sola döndüm. Bu yolda biraz trafik var, ki bu iyi değil. Diğer arabalar. Engeller. Tanıklar. Direksiyonu sıkıyorum. Burası iki yönlü bir cadde ve şu anda o kadar yavaş giden bir SUV'un arkasında sıkışıp kaldık ki çığlık atabilirim.

Sürücüsü bu havada dikkatli olmak konusunda akıllıca davranıyor. Ama ben dikkatli olmayı bıraktım, oyunu ve onunla birlikte tüm kuralları kaybettim ve artık geri dönüşü yok. Bu yüzden SUV'u geçmek için karşıdan gelen trafiğe doğru hızlandım.

Yaklaşan bir sedanın sürücüsü frene basıyor, bize çarpmaktan kurtuluyor ama dönerek SUV ile çarpışıyor. Çirkin bir çıtırtı, ardından bir çığlık ve korkunç bir müzik sesi geliyor. Bu bir çamurluk kazası. Bir rahatsızlık. Onlar için. Bizim için değil. Kaza yolun kapanmasına neden olacak. Polisler için başka bir dikkat dağıtıcı.

Yine de dinliyorum ve sirenler şiddetli rüzgar tarafından bastırılıyor. Görüş daha da kötüleşiyor, karşıdan gelen farlar sadece soluk lekeler. Kar daha sert yağıyor. Yol daha da karışıyor. Bu fırtınanın içinden geçmeye devam edebileceğimi düşünseydim, fırtına için minnettar olurdum. Lastikler çekiş gücünü kaybediyor ve yolun her yerinde kaymaya başlıyoruz.

"Çekilecek bir yer bulmamız gerekebilir," diyorum Naomi'ye.

"Sorun değil," diyor. "Buraya kadar... gidebileceğimiz kadar..."

Bir sonraki sola dönüyorum, bu bizi bir Home Depot'un, bir sinemanın yanından geçirip...

"İmkânı yok," diyorum bir alışveriş merkezi görüldüğünde. "İmkânı yok." "Rüya alışveriş merkezi."

Belli ki terk edilmiş, girişler tahtalarla kapatılmış. Bir zamanlar Lord & Taylor'ın olduğu yerde hayalet tabelası var; tabelanın geri kalanına karşı beyaz harflerle yazılmış.

Kirli dış cephe. Otoparkın bazı bölümleri tel örgülerle çevrili. "Biz... içeri... girmek zorundayız," diyor nefes nefese.

Çok solgun. Yardıma ihtiyacı var. Bizim yardıma ihtiyacımız var. Benim yardıma ihtiyacım var.

"Sloane...lütfen..."

Ona asla hayır diyemezdin.

Arabayı Home Depot'un arkasına park ettim ve ona yardım ettim. Kendi başına zar zor ayakta durabiliyor ve üşüyor. O kadar soğuk ki ona dokunmak bile canımı acıtıyor.

Alışveriş merkezine yürümek zor.

"Susadın mı?" Ona sordum. "Sana... birini getirebilirim."

Sesimin Bayan Alice'e benzediğini fark ettim.

Belki de dünya sizi duygusuzlaştırıyor. Ne kadar uzun yaşarsan, o kadar az umursuyorsun. Bunun iyi bir şey mi yoksa trajik mi olduğunu merak ediyorum. Emin olmanın mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

"Bu... tamam..." diyor.

Onu bir girişe götürdüm. Tahtaları geri çekiyorum ve büyük bir asma kilitle zincirlenmiş olduğunu görüyorum. Çekiyorum. Sertçe. Ne olmasını beklediğimi bilmiyorum. Bu bir kilit. Elimi dokunduğumda sihirli bir şekilde açılmayacaktı.

"Dışlerini kullan," diyor.

İlk başta şaka yaptığını düşündüm. Sonra umurumda olmadığını fark ediyorum; bizi içeri sokmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Rüya alışveriş merkezine.

Eğildim, çenemi açtım ve kemirmeye başladım. Sertçe ısırdım ve zinciri kopardım. Ağzımdan tükürdüm, dilimi sildim. Tadı ekşi, her şey gibi. Kan hariç. Henry hariç.

"Şu haline bak... Polisler çarpıyorsun... Kilitleri çiğniyorsun..." Naomi kapıyı iterek açtığımda şöyle diyor. "Çok... havalısın."

Nefesimi tutup alarmin çalmasını bekliyorum ama çalmıyor. Şans eseri. Eğer bu durumla ilgili herhangi bir şeye şans diyebilirim.

Naomi öne, ölü alışveriş merkezine doğru yuvarlanıyor.

Loş. Bazı tavan pencereleri var ama onun dışında karanlık. Gölgeler çirkin beyaz, pembe ve turkuaz karoların üzerinden geçiyor. Elmas desenleri. Sıçanlar etrafta koşuşturuyor. Onları duyabiliyorum, kokularını alabiliyorum. Kokuları güçlü ve spesifiktir, çürümeyi keser. Sızdıran borular

su birikintileri, duvarlarda küf lekeleri, kirli bozuk paraları kaplayan bir inç durgun suya sahip çeşmeler - terk edilmiş dilekler.

İki katlı bir avluda yarısı çökmüş bir yürüyen merdivene geliyoruz.

Yan tarafta bir atlıkarınca var. Küçük bir tane, sadece birkaç atı var. Renkleri solmuş ve her yeri tozla kaplanmış olsa da bir zamanlar çok güzel olduğunu söyleyebilirim. Burada kapana kısılmış, donmuş atlar için üzülüyorum. Sonsuz döngülerinin etrafında dans edemiyorlar. Sıkışık kalmanın pek çok yolu var, değil mi?

"İşte burası," diyor Naomi, ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek. "Burası gerçekten de... rüya gibi bir alışveriş merkezi."

"Öyle," diye yalan söylüyorum. Rüyalarımındaki alışveriş merkezine hiç benzemiyor.

"Başardık," diyor, kendini yan yatırırken gülümseyerek. Yer çok pis olduğu için irkiliyorum. Çünkü ne yapacağımı bilmiyorum. "Bahse girerim... üzücü bir alışveriş merkezi hikâyeniz vardır... felaketlerinizden biri..."

"Sampoong Mağazası'nın çöküşü," diyorum yanına oturarak. "Güney Kore, 1995, sanırım? Tembel inşaatçılar. Açgözlü yöneticiler. Göz ardı edilen yapısal sorunlar vardı. Tavanda devasa çatlaklar varken bile kapatmak ve gelir kaybetmek istemediler. Ve sonra, evet. Beş yüz kişi öldü. Bundan daha fazlası da yaralandı."

"In-...in-...ilham verici," diyor Naomi, yıkılmakta olan yürüyen merdiveni işaret ederek. "O bir mağazaydı, teknik olarak bir alışveriş merkezi değil. Bilmiyorum. I

Bilmiyorum." Paltosunu geri sıyırdım. Haklıydı. Kanaması var. Koyu, yoğun, garip bir kan. Isırıldığımdan beri, değiştiğimden beri ilk defa kan görmek beni susatmıyor. Midemi bulandırıyor. "O iki cesedi... Pompeii'de buldular," diyor.

"Aşıklar."

"Belki de sadece arkadaşlıklar."

Gülümsüyor. "En iyi arkadaşlar mı?"

"Evet. Ya da birliktelerdi ama özel değillerdi ve son dakikada 'siktir et' dediler."

"Beni... güldürme..." diyor. "Hayal et. Birbirinize o kadar da... değil... ama bu... dünyanın sonu..."

"Evet," diyorum. "Hayır, belki de-"

"Belki de... bir Armageddon patlaması yaşıyorlardı."

"Naomi, sen, um... Ben...?"

Başını sallar. "Bana... bir dakika ver."

"Tamam," diyorum, ona dokunmadan önce ellerimi gömleğime siliyorum, saçlarını yüzünden çekiyorum. "İyi olacaksın."

"Birlikte... daha fazla zaman geçirmeliydik."

"Belki bizi bulurlar. Henry, Ilie... Belki takip ediyorlardır.

Ne yapacaklarını bilecekler...."

Yukarı bakıyor. "Bu... bir atlıkarınca mı? Kesinlikle... rüya alışveriş merkezi." Acı içinde kıvranıyor. Sızıntı yapıyor. Yerde kan var. "Naomi. Kana ihtiyacın var. İhtiyacın var-"

"Sorun değil, dostum," diyor gülümseyerek. "Benim zamanım doldu." "Öyle söyleme."

"Sadece... bana söz ver... yaşayacaksın. İç... sigara iç... becer... sıç... *yaşa*."

"Böyle söyleme! Kes şunu. Böyle konuşmayı kes. Bunu onsuz yapamam.

Sen. Eğer gidersen, ben-"

"Prensinle birlikte olmalısın. Birbirinize bakma şekliniz... sizden çok hoşlanıyor. Akıllı biri olmalı," diyor. İçinde hiç renk kalmadı. Gözümün önünde solup gidiyor.

"Anlamıyorsun. Sensiz bir dakika bile yaşayamam. Bir saniye bile." "Ben... Ben... artık... korkmuyorum. Sorun yok."

"Ben! Hayır..." Aklıma bir fikir geldi. Kolumu yukarı itiyorum. "Isır beni." "R-r-...kaba."

"Ciddiyim. Isır beni. Benden iç. Kanımı al." diyorum. "Bayan Alice'i ısırdım. Bu mümkün. Sanırım birbirimizden alabiliriz. Birbirinize verin. Tadı güzel olmayacak ama-"

"Ben... içimde... yok.... Ben...yorgunum...."

"Bir şeyler yapmaya çalışmalıyız! Lütfen." Bileğimi dudaklarına götürüyorum. "Lütfen. Lütfen..."

Başını sallıyor.

"Lütfen!" Yalvarışlarım alışveriş merkezinde yankılanıyor.

"Lütfen." Naomi'nin gözleri parlıyor.

"Siktir et," diyorum, öne doğru atılıyorum ve dişlerimi kolumun zayıfladığı, bir zamanlar metalin olduğu, görünür mavi damarlara batırıyorum.

beni iyileştirmesi gerekiyordu ama yapmadı, yapamadı. Tadı hiçbir şeye benzemiyor ve daha önce hiç hissetmediğim kadar acıtıyor. Anestezi yapılmadan bir dişin çekilmesinin, bir kemiğin kırılmasının, bir uzvun baltayla kesilmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum. Bir çıkarma. İstenmeyen bir değişiklik.

"İşte," diyorum, kanın açık ağzına sızmasına izin veriyorum, tıpkı Elisa'nın ilk gece yaptığı gibi. Ama şimdi Naomi'nin kanı yerine benim kanım. Vampir kanı. Yoğun, karanlık, tuhaf ve belki de yeterince iyi değil. Belki de bu işe yaramaz bir kan naklidir. "İç."

Başı dönüyor.

"Yut şunu. Lütfen mi? Benimle kal."

Kanamaya devam ediyorum. Vermeye devam ediyorum. Ama cevap yok. Çok sessiz, ta ki sessizlik bozulana kadar. Ta ki ayak sesleri duyulana kadar. Alışveriş merkezinde artık yalnız olmayana kadar.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve biliyorum ki daha fazla kan kaybedersem, başka kanım kalmayacak. Ama durursam, bileğimi bağlarsam, her şey bitecek.

Zamanda asılı kaldım.

Onun yerde yattığını, gözlerinin kapalı, dişlerinin kanlı, hareketsiz olduğunu kabul etmezsem, belki de bu gerçek olmayacaktır. Misafirlerimiz olduğunu, polisin yaklaştığını kabul etmezsem, belki de ortadan kaybolurlar.

Adını tekrar söylemiyorum, çünkü cevap vermezse, bu bir cevaptır. İstemediğim bir cevap.

Gözlerimin dolaşmasına izin verdim. Yerde yeşillenen bir kuruş buldum, kafaları yukarıda.

Burası gerçekten rüya gibi bir alışveriş merkezi.

Sürünerek çeşmenin yanına gidiyorum, oksitlenmiş kuruşu parmaklarımın arasında ovuşturuyorum. Kanamaya devam ederken, yaklaşan ayak sesleri hızla yaklaşırken bir dilek tutuyorum. Kuruşu içine atıyorum ve tatmin edici bir sıçrama yapıyor. Dalgalar sönüyor, sönüyor ve söndüklerinde onları hala görebiliyorum. Suyun yüzeyi durgunlaştıktan sonra bile oradalar. Gözlerimin içinde. Zihnimde. Anın umudu, dileğin umudu, sonsuza kadar dalgalanıyor.

—

Sonunda arkamı döndüğümde, tanıdık bir sesin beni çağırdığını duyuyorum. Naomi'ye, oturduğu yerden kalkmış, yanaklarına renk gelmiş, bana gülümsüyor, birkaç gün önce tanıştığımız ve artık yabancı olmayan bir yabancının kollarında.

Manzara gerçek olamayacak kadar güzel. Yine de ona güvenmeyi seçiyorum. Arkamı döndüğümde, bir rüyadan daha iyi bir Şeye ulaşıyorum. Gzelliğ, dostluğ ve sevgiye.

Hayatıma.

Onu istiyorum, son damlasına kadar tadını çıkarmak istiyorum. Lezzetli bir karmaşıa. Her Őeyini. Her Őeyini. Sonsuza kadar.

OceanofPDF.com

EPILOG

Tİki kadın Prag'da bir kafenin önünde oturuyor. İkisi de yirmi dört yaşında, Amerikalı ve bu onların Avrupa'ya ilk seyahatleri. İçlerinden biri listeler yaptı, seyahat kitapları okudu, prizler için bir adaptör getirdi. Diğerini kıyafet getirdi.

Saat geç olmasına rağmen koyu sade kahve içiyorlar. Yorgunlar, hala saat dilimine tam olarak alışamamışlar. Ve gözleri korkmuş. Dünya çok büyük, hayal ettiklerinden çok daha büyük. Dil bilmiyorlar. Yeterli paraları olup olmadığından emin değiller. Ne kadar bahşış vermeleri gerektiğini ya da bahşış vermeleri gerekip gerekmediğini bile anlamıyorlar.

Biri, diğeri gibi daha şık kıyafetler getirmiş olmayı diliyor. Diğerini daha rahat ayakkabılar getirmiş olmayı diliyor. Diğerini erkek arkadaşını neden özlemediğini, belki de ayrılmaları gerekip gerekmediğini merak ediyor. Diğerini ise bir partneri olmasını, özleyip özlemediğini merak edeceği biri olmasını diliyor.

Kadınlar uzun zamandır arkadaş oldukları için bunları birbirlerine söylemelerine gerek yok. Zaten biliyorlar. Sessizce oturmaktan memnunar.

Yine de sessizlik değil. Etraflarında çoğunlukla Çekçe konuşan insanlar var.

Yan masadaki insanlar değil ama. Onlar İngilizce konuşuyor.

Ancak iki genç Amerikalı kadının dikkatini çeken ilk şey bu değildir. Garip bir karakter kadrosu var. Tepeden tırnağa dantel, yani aslında iç çamaşırı giyen kızıl saçlı bir kadın var. Kadife giymiş, uzun boylu, asil, kıvrıcık saçlı bir sarışın var. Kafası küt, dövme, altın dişli bir adam var. Kucağında bir peri oturuyor; kısa siyah saçlı, minyon bir kadın. Sonra gürültülü biri var-

Siyah bir tişört ve deri pantolon giymiş, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış güzel bir adam.

Ve gizemli olan. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, sigara içiyor. Dağınık saçları kirli sarı ve belki de gerçekten kirli. Dikkati dağınık, uzaklara bakıyor. Sanki birini arıyor. Sanki birini bekliyormuş gibi.

"Merhaba, aşklar!" diyor yüksek sesli olan.

Genç Amerikalı kadınlar ilk başta onun kendileriyle konuşup konuşmadığını merak ederler.

Yüzleri kızarır, biraz daha dik otururlar.

Ama çok geçmeden merhabasının onlar için olmadığını fark ederler. Arkalarında, caddede el ele yürüyen iki kadın içindi. Biri çilek sarısı saçlı, kısa bir elbisenin üzerine beyaz bir blazer ceket giymiş, bir çift Chuck Taylors ayakkabı. Diğerrinin siyah saçları kalçalarına kadar inen bir örgüyle örölmüş, parlak sarı bir köylü bluzu, kesik jean şortu ve diz üstü çizmeler giymişti.

Senkronize hareket ediyorlar, birbirlerine fısıldıyorlar. Gülüşüyorlar.

İki genç Amerikalı kadın onları hayretle izliyor. Onlarda bir şey var. Kendilerinden çok emin görünüyorlar. Kendilerinden emin. Çok memnun. Sanki bu sokaklarda daha önce binlerce kez yürümüşler gibi. Sanki nereye gittiklerini biliyorlar. Sanki hiçbir şey istemiyorlar. Siyah saçlı olan başını çilek sarışının omzuna yaslıyor.

Amerikalılardan biri diğerrine "Bir gün biz de öyle olacağız," diyor. "Bu biz olacağız."

"Belki de çoktan öyledir," diyor çilek sarışını masalarının önünden geçerken. Siyah saçlı olan arkasını dönüp bir öpücük konduruyor.

Teşekkür

Lucy Carson'a, her zaman ve sonsuza kadar benim en değerli oyuncum! Parlak fikirlerin, özverin, çalışkanlığın, coşkun ve her şey için teşekkür ederim. Her üstünlük için oyumu alıyorsun. Sen bir harikası.

Jess Wade'e, yerinde tespitlerin için, beni daha iyi bir yazar ve hikaye anlatıcısı yaptığın için, yeteneğin, desteğin ve sıkı çalışman için teşekkür ederim. Seninle çalışabildiğim için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

Danielle Keir, Chelsea Pascoe, Jessica Plummer, Gabbie Pachon, Katie Anderson ve Berkley'deki tüm rüya takımına. Minnettarlığım derin ve sonsuzdur. E-postalarımıdaki hiçbir ünlem işareti ne kadar minnettar olduğumu ifade edemez, ama bu beni denemekten alıkoymayacak!!!

Kitapçılara ve kütüphanecilere, sizi ne kadar seviyor ve takdir ediyorum. Podcast yayıncılarına ve eleştirmenlere, sizi ve harcadığınız emeği görüyorum ve bu paha biçilmez bir şey - teşekkür ederim. Kitaplarımdan birini alan, bir etkinliğe gelen, bir arkadaşına anlatan herkes benim için çok şey ifade ediyor. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Aileme, desteğiniz için çok minnettarım. Eğer bu kitabı okuduysanız, okumamışsınız gibi davranalım. Anne, en iyi korku hayranı olduğun için teşekkür ederim.

Deanna'ya, alışveriş merkezine yaptığım geziler için. Christy ve Melissa'ya, o ilk günlerde benimle birlikte New York'ta koşturdukları için. Abby, Maria, Heather ve Courtney'e, bana kendimi çok canlı hissettiren tüm o çılgın zamanlar için. Sizi sonsuza dek seviyorum.

Yazar arkadaşlarıma, siz dahiler! Kristi DeMeester, beni bir çıkmazdan kurtardığın için ve çok akıllı, yetenekli ve havalı olduğun için sana minnettarım. Clay McLeod Chapman, efsane, her şey için teşekkürler ama

Özellikle erken okuyucu olduğunuz için ve özellikle o tahtakurusu repliği için. Molly Pohlig, Eric LaRocca, Nat Cassidy ve Brian McAuley, orada olduğunuz ve sözlerinizle beni büyülediğiniz için. May Cobb, kankam, erken cesaretlendirme, arkadaşlık, hikayeler ve sert içkiler için. Steph Kent, Jai Punjabi, Amble Johnson ve Doug Chilcott'a, tüm güzel Pazar günleri için. Agatha Andrews'a, sohbetler ve ilham için. Courtney'e, tekrar, tekrar ve tekrar, kaplumbağam ve ses tahtam olduğu için.

Nic'e, hayatımı bu kadar güzelleştirdiği için teşekkür ederim, seni seviyorum.

Ve sana, sevgili güzel okuyucu! Bunu okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Her zaman istediğin şeyin peşinden gidecek kadar cesur olman dileğiyle.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Rachel Harrison, *Black Sheep*, *Such Sharp Teeth*, *Cackle* ve İlk Romanda Üstün Başarı dalında Bram Stoker Ödülü'ne aday gösterilen *The Return* kitaplarının ulusal çoksatan yazarıdır. Kısa kurguları Guernica'da, Electric Literature's Recommended Reading'de, Audible Original'da ve ilk koleksiyonu *Bad Dolls*'da yer aldı. Batı New York'ta kocası ve kedileri/efendileriyle birlikte yaşamaktadır.

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.